© 22018 by Editura POLIROM
Această carte este protejată prin Copyright. Reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea prin orice mijloace şi sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto autor: din arhiva personală www.*polirom*.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506 Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, al. B3A, sc. 1, el. 1, sector 4, 040031, O.P. 53
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:
DANELIUC, MIRCEA
Cele mai tâmpite momente / Mircea Daneliuc.
— Iaşi: Polirom, 2018
ISBN prinţ: 978 – 973 – 46 – 7627 – 9 ISBN ePub: 978 – 973 – 46 – 7582 – 1 ISBN PDF: 978 – 973 – 46 – 7583 – 8
821.135.1
Printed in ROMÂNIA

Mircea DANELIUC

Fiction Ltd

Cele mai tâmpite momente

proză mai mult sau mai puțin scurtă

POLIROM
2018

Aşteptând un agent principal

Cu o săptămână înainte să-l ia pe Răducu, m-am certat crup cu Ina, de fapt, am şi presimţit. Cum să laşi geamul ăla, cât creier se cere pentru raţionament?! Şi o găină se controlează!…

Stăteam nu mai ştiu pe care canal şi vorbeau la tocşou despre poezia aia de se face la şcoală, cu doi ciobani care pun ochii pe bunul altuia şi se pregătesc să-l anihileze. Pe ăla fi avertizează nişte copaci şi mioriţa lui preferată ca să-şi ia măsuri omul, vezi, unchiule, că vin şi-ţi iau gâtul, dar tipul nu face nimic, aşteaptă lichidarea în sânul naturii, singura lui grijă e la maică-sa, să fie informată bătrâna. Cu alte cuvinte, nu se opune, consimte, de se miră şi oaia.

Măi, ce-a fost la gura lor!… Că ăsta-i poporul, asta are în fire, să se urce toată lumea pe el şi îndură, poţi să-i

tai pădurile, să-l batjocoreşti, să-l turteşti, neam laş, nesimţit, sau şi una, şi alta, ai noştri rabdă orice, te şi simţi de rahat când te uiţi, român eşti şi tu, cum vorbeşti, mă, aşa! Te revolţi, orişicât. Şi dă-i cu strofe şi hăhăială, încântaţi de parcă ei erau altceva, chinezi, brazilieni, unul peste altul, se-ncălecau, ştii cum se vorbeşte pe post, fiecare să găsească el fecala cea mai dospită, să bage mâna, s-arunce. Nevorbiţi, a trebuit să scad la sonor.

Noroc că se ridică unul din fund, nu chiar din fund, că masa era de formă ovală, dar stătea mai încolo, măi proştilor, zice, *proştilor* zic eu, el n-a zis, că nu dă voie la televizor, dar se vedea după ton, omul se abţinuse până atunci, te ţii, te ţii, dar până când?! mă, proştilor, mă, voi nu vedeţi că e vorba de mitul christic plantat pe o suşă păgână? Arhaică, din aia. Mi-a plăcut treaba asta, am şi notat-o, că uit, trebuie să dau pe Google să văd de suşă, ce-i aia, că mă interesează tot ce se poate planta. Mi-a plăcut tipul, pe cuvânt dacă nu! Mă, proştilor, ce-a făcut, mă, Cristos la Cina cea de Taină, când era clar că-s porniţi după el, s-a zbătut, s-a jeluit, s-a baricadat, ce-a făcut? Las să fie, a zis, luaţi din pâine şi vin. Face altceva omul din poezie? Vreţi să vă spun eu ce-nseamnă Păstorul? Sau Mielul? N-avea o Măicuţă şi Domnul? Măi, ştii cum i-a făcut? Troacă de porci! Mi-era mie ruşine de prostia din capul lor, că erau din ăia de la reviste. Poezia-i excepţională! Foarte tare tipul, am să-l mai urmăresc dacă-l văd; ăla cu părul alb.

Aşa. Să revin… Despina a cam început să uite masiv. Nu mai am nicio bază în ea, o controlez şi eu cât pot, toţi uităm, dar nici într-asemenea hal. Lasă robinetul deschis, lăcăraie, nu ştiam cu ce să sug apa, asta mai trebuia, să mă pună Zbierea să-i zugrăvesc, n-am şi-aşa destule pe cap, doarme cu televizorul deschis, mă tem şi de aragaz, ce să fac! Zbierea-i artistul ăla din serial, stă sub noi. Nu pot să spun cum m-a făcut: idiot bătrân, nu mai ştiu, sau, mă rog, îmi otrăveşti zilele care mi-au mai rămas, mă omori şi dă-o pe pufăială! Ceva extrem de vulgar. Când o

văd cu ţigara, mă ia cu nervii, nu-s om!…

I-a lăsat căscat obărlintul la boxă – Răducu, interes de serviciu, plecat la Paşcani – şi, cum are cheia şi merge săptămânal să-i dea cu aspiratorul prin casă, s-a băgat şi-n subsol. Aici e, cum să spun, o cultură, o crescătorie de *iarbă* din aia; era, că nu mai e vorbă acum, nu ştiu dacă sunt clar… ghivece, lumină, picurător de apă automat, calitate germană, nu se ajunge cu banii. Ce-o mânca să deschidă acolo! Nimic. Era de aerisit? Nu era, decât să-şi bage ea nasul, mămica! Şi-i lasă gemuleţul, cum spun… Avem becuri aprinse tot timpul, dar nu se simte de-afară; sticlă vopsită, scotch la uşă, singura treabă era să nu uiţi deschis că poate se cască vreun prost dacă nu-i ceva de furat. Şi, normal… ceasul rău. Prostul apare fără să-l chemi, bagă capul şi vede. După care se duce să facă un bine la Circa 8, Mihai Bravu, în bulevard.

Şi-o aud după aproape trei zile:

— Mi se pare că n-am închis sus…

Am crezut că leşin. După trei zile, sper că s-a reţinut. Tocmai mă încălţam, nu mai nimeream nici găurica de la şiret.

— Mă duc acuma să văd, zice.

— Un te duci, ai umblat prin soare, ce ai, stai cuminte aici! Sunt precis că-l pândesc, îl aşteaptă, monitorizează, au video!

— Mai încet… Nu cred c-au văzut. Cine se uită acolo?

— Toată lumea! Toată lumea se chiorăşte la geamuri deschise, nu ratează niciunul, e antropologic.

— Atunci, du-te tu.

— Adică să mă ia pe mine… De ce n-aştepţi până mor? Crezi c-o să-ţi fie mai bine aici, singură-n toată casa şi eu la Jilava? Trafic de droguri! Ţi-am spus să nu dormi pe tine, te-a uitat Dumnezeu, uiţi şi cum te cheamă, aţipeşti în pantofi! Mâine-poimâine te ia gura pe dinainte şi cu treaba cealaltă…

— Auzi, să vezi ce-o să fie când o să-ncepi să te scapi pe tine şi-o să zaci cu pişoarca în pat, tu la asta să te

gândeşti!

— Lasă că nu se ştie cine-i primul, nu te bucura! Ai grijă că uiţi şi începi să mă sperii!

Da, aşa. Aşa am ajuns că coabităm eu şi Despina, soţia. Dacă-i posibil! Şi n-a fost totdeauna la fel, ce veselie era în casa asta plină de praf! Nu ştiu cum mi s-a sucit toată viaţa, odată a luat-o pe posăceală, cam din momentul în care mi-am dat seama că nu mai are niciun fel de respect, deşi fiecare am fost nişte persoane, cândva. Şi unde nu-i respect, ce mai e? Avea ceva delicat, când avea, se umple de ţestosteron, cum pot să mă uit la ea ca şi partener, se răsteşte, n-apuc să spun un cuvânt şi nu mai sunt nici eu calmitatea aia de-am fost. Totul se duce naibii, dar treaba în care intrase Răducu fără să ştie, şi noi odată cu el, anunţa ceva de speriat.

— Ce nesimţit eşti, măi Tolea, nu-mi vine să cred!

— Ce să fac… Ai idee ce se-ntâmplă acum?

— De-aia zic să mă duc pân-acolo. Poate n-a văzut nimeni, ştii cum e, dar se poate-ntâmpla, că geamu-i deschis.

— Şi dacă te scoate cu cătuşe, ce fac? Mă uit la tine la Ştiri? Tăinuire! Cine mai era la curent? Că te ia la-ntrebări… Soţul meu, Anatol. Anatol? Ia ridicaţi-l şi pe Anatol!

— Nu! Doamne fereşte! Mi-e frică, Tolea, mi-e frică de mor.

— Bine că ţi-e şi frică. Ai băgat copilul în puşcărie.

— Eu?! Nu i-am spus de o mie de ori? Nenorocitule ce eşti! Cum îmi spui aşa ceva? Am să mă uit la tine cum te zvârcoleşti în Iad.

— Ne-ai băgat pe toţi. Acuşi ne sună la uşă. Ştii ce uşor dai din casă, la caracterul pe care îl ai?

— Ai să mori singur! Nici pomană n-ai să vezi de la mine!

— Puţin o să-mi pese. Nu le am cu coliva, n-am treabă, nu mă omor.

— Mi-ai mâncat tinereţea!

— Lăsaţi… Ce garanţie am că nu te scapi şi cu aia?

— Cu ce?

— Cu aia, cu Ghimpu…

— Vorbeşte, dragă, mai jos. Mă duc sau nu mă duc? Băiatul încă nu ştie nimic.

— Dă-i telefon şi spune-i la ce te-ai pretat.

— Nu pot. Dă-i tu.

— Eu nu torn, doamnă Despina, n-am turnat niciodată, şi aş fi avut ocazia.

Răducu, săracul, a amuţit un minut. I-am spus pe ocolite, aşa, c-a făcut curat mama şi-a lăsat să se aerisească în casă. Peste tot… A uitat puţin gemuleţul… S-a prins, telefoanele-s ascultate de ăia de la antitero şi e nevoie de experienţă să poţi transmite ceva personal. Alo, în primul rând, din clipa asta nu mai daţi pe-acolo, aţi înţeles sau n-aţi înţeles?! Nici măcar pe trotuarul de vizavi! S-a prins Răducu din prima… Păcat că n-are un job din care să se-ajungă cu leafa, pentru că-i nativ inteligent, evaluează în viteză, mental, bărbăteşte. N-am oprit-o pe Ina şi eu? Stai aici, nu te duci nicăieri. Pe urmă – ne-a zis după aia, la vorbitor –, primul gând: să iasă din ţară urgent. Dar e greu când te găseşte nepregătit, nişte haine, benzină, era în deplasare pe la Paşcani, plus că ai nevoie de-un ban, unde o iei aşa, ca nebunul? Ăştia dau în consemn… A stat pe loc, aşa, ca ăla din poezie. Nu-i venea să se-ntoarcă, îl înţeleg, simţea deja o greutate clănţănitoare în mâini, la articulaţii, ştiu senzaţia pentru că ne plângeam, ca părinţi, în apartament; i-am spus şi lui Ghimpu, de s-a panicat. Ţi-am pomenit de Ghimpu sau nu? Te gândeşti, ştii cum e, dar nu poţi să-ţi reprimi; zici poate că totuşi n-a văzut nimeni, nu umblă vecinii de-a buşilea pe trotuar să se uite prin boxe, poate n-au sesizat, că se-ntâmplă… speranţa moare… mă rog, foarte rar. A venit acasă şi i-au dat arest preventiv. Plus laboratorul distrus…

Ina, terminată. Eu, nu mai spun, pentru că perspectiva cu puşcăria la vârsta a treia te doboară ireversibil. Şi-i o căldură afară! Cel mai rău lucru pe lume

e să i-o aştepţi o buşeală despre care eşti sigur că te trânteşte, o vântoaie din aia cu piatră, ştii cum, cât oul de gâscă, când se bolovăneşte gheaţa pe sus înainte să facă zob tot ce se pitulează la sol. Pândeam duba prin geam, dar Răducu, puiuţul, a luat treaba asupra lui, n-a vorbit. Asta nu înseamnă că nu ne cheamă să dăm declaraţii, aşteaptă să le scăpăm noutăţi, altceva decât în primele zile, să aibă de unde să ne apuce. Nu mi-au plăcut niciodată birourile lor, nici acuma nu-mi plac. E foarte periculos, şulfe, mă temeam cel mai rău pentru memoria ei, mă-nţelegi, căci e bine să declari doar lucruri elementare: curăţenie, rufe în maşina de spălat, aspirator, mâncărică şi nimic altceva, de unde să avem noi habar ce are băiatul în beci? Suntem doi bătrâni. Ce-i aşa mare chestie? Ce-o enerva treaba asta?

— Mă crezi tâmpită sau ce?

— Nu, dar ştii că te scapi…

— Ai grijă să nu te scapi tu! într-o zi ai să uiţi unde stai, o să mă cheme vecinii să te aduc.

— Vezi, ţestosteronul! Dă pe-afară.

Îmi părea rău de ea că nu se putea linişti, cardiacă şi nu dormea, câte mame-şi bagă copilul în puşcărie? Sau soţul. Sigur că n-a vrut, vrea cineva să lase geamul deschis când ai acolo ce ai? Nu vrei, dar nu poţi să-ţi ierţi şi eşti irascibil. Declaraţii, acuma mai rar, dar tot ne chemau, întrebau şi-n vecini nu ştiu ce, aia, aia, dacă s-au auzit discuţii cu noi sau ceva… Ghimpu de la patru – pierit, se ţinea de pereţi. Te şi defăimează cu ocazia asta. Săraca Despina.

— Măi, nu mai fuma că mă apucă toţi dracii!

— Da’ ce, fumez pe plămânii tăi, fumez pe balcon!

Pare raţional, dar nu-i chiar aşa. Totuşi, scurtase ţigara, o strivea în scrumieră. Lucrurile astea mă amărăsc, nimeni pe lume în afară de mine nu mai lupta cu ea să se lase, fumatul nu-i bun. Mai ales pe căldură.

— Sunt singurul pe care îl preocupă.

— Ia preocupă-te de tine şi lasă-mă naibii!

Asta în loc de mersi…

— Pedeapsa vieţii mele!…

Am dat-o şi eu, la vocativ, dar ea tocmai închidea pe terasă, n-a auzit.

— Dai şi tu un milion, îmi spune, ca să-i facem pachet?

— Păi tu nu ştii când iau pensia?

— Trebuie să-i iau o brânză ca lumea, un salam de Sibiu, nu pot să-i duc şorici şi aracet, ce pun ăştia-n mâncare.

— Să-mprumut de la Ghimpu.

— Ghimpu se teme. S-au mărit alea şi se teme cu ele-n casă.

— Cât au crescut?

— Cam atât…

Şi ridică mâna deasupra unui ghiveci cu begonii.

— Ai văzut tu?

— Sigur c-am văzut.

— Zău?…

Ghimpu locuieşte mai sus, e văduv şi are trei camere. Într-una din ele prospera o altă grădină botanică. De fapt, noi i-am deschis ochii: hai, domnu'

Ghimpu, să facem şi noi o cultură… Ceva raţional; s-a lăsat în cele din urmă convins. Nu te ajungi nici cu pensia… Numai că masa vegetală creşte cu inocenţă în anume condiţii, cere un destin comercial şi, dacă iei frica…

— Normal că se teme.

— Tu, în locul lui, nu?

Şi ea se temea, o cunosc, dar trebuia să-i confirm ca să mă poată privi în felul acela conjugal-superior. Şi i se dădu şi aceasta. Zic:

— Păi, cum… E speriat ca naiba şi el.

— Şi ce facem cu alea?

— Să le distrugă.

— Ai înnebunit? Ce să distrugă?! Plăntuţele pe care le-am îngrijit? Tu te-ai uitat să vezi ce frumos au crescut?

— Şi mie mi-e milă, dar nu mă amestecaţi.

Adevărul e că se dezvoltaseră splendid. Le-am şi îngrijit…

— E-o avere!

— Atunci, nu ştiu.

— Ce *nu ştiu*?! Eşti bărbat în casă sau ce eşti aici?

— Nu ştiu. Să ne ia şi să se termine, nu mai rezist!

— Bun, hai. Mergem şi ne dăm în gât. Cu Ghimpu cu tot. De ce să stea copilul singur acolo?…

— Mai încet… E geamul deschis. Şi cu ce îl ajuţi?

— O să-i fim mai aproape.

— Cât de aproape? A declarat în fals că nu suntem implicaţi.

— Mai încet… Ce urli tot timpul?

— Urlu? Aşa vorbesc eu, citeţ. Vrei să-l mai înfunzi o dată, ce vrei?

Atâta i-a trebuit. Era cu mâna pe clanţă şi am întors-o din drum. Dă-i şi plângi! Ina lăcrimează spontan, mai ales când contemplă seriale turceşti, când prinţul Charles exaltă România în luări de cuvânt şi când vede cum a ajuns Kovesi. Dar mai ales când e vinovată de ceva şi lucrul devine clar pentru toţi. N-ar recunoaşte în veci; scuze – nici pomeneală. Unei persoane cu atâta respect de sine i-ar fi imposibil. Atunci, emoţia devine lichidă, iar plânsul exprimă în primul rând un reproş, o acuză, o durere nemeritată. Mă înduioşez la asta ca un puştan, aproape săptămânal.

— Eşti negru la suflet, Doamne, cu cine trăiesc! în Iad ai s-ajungi, ţi-am mai spus, la azil!

— Vezi ţestosteronul…

— Cum îmi spui mie aşa ceva, mama copilului tău!

— Ce ţi-am spus?

— Păi vezi că ai *roza*? Ce mi-a trebuit să te iau, c-aş fi putut să fiu mai deşteaptă! Eram o copilă, te-am iubit ca o toantă, mi-am nenorocit tinereţea! Ce facem, du-te şi-adu şi tu ceva în casă, n-am timp să stau după pensia aia, mă-nţeapă ficatul, aşteaptă băiatul pachetul!

Să mă prostituez, ce să fac?! Prostituează-te tu!

Totuşi, Ina găsise cumva o modalitate de-a face rost de ce-i necesar, căci o surprindeam ambalând în bucătărie de fiecare dată când Răducu avea permisiunea de a fi receptiv. A venit pensia, i-am înmânat-o, pune-o, zice, sub farfurioară, adică nu era chiar urgent.

M-am abţinut de la întrebări ca să nu degenerăm în discuţii, treaba mea era să aduc cartoane de unde ştiam. Venea însă acasă cu flori, ceea ce la început te intrigă, dar intri la idei, nu se poate, buchete asortate, serioase… Nu ajungi să te-ntrebi?

— Nu te supăra, cu ce cumperi tu alimente şi de unde ai bani de taxi, că până la penitenciar faci trei sferturi de oră?

— De la… flori.

— De la flori?

— Vorbeşte şi tu mai încet. Ce urli aşa?

— Scoate, dragă, ţigara aia din gură, că-nnebunesc! Nu-ţi dai seama că te distrugi? E urât, înţelegi, e nociv! Fumează din *alea* mai bine, are ăla deasupra, tot se aruncă, cel puţin e mai sănătos. În Grecia s-a legalizat.

— Până s-ajungem noi greci!… E prea scump, nu-mi permit.

— Ai zis că te laşi.

— Le-am redus aproape total.

— De unde vii cu florile astea?

Domnule, te taie de la genunchi; s-a apucat să porţioneze frunze la Ghimpu-n apartament şi să le ducă unde-a mai dus. La vârsta pe care o are! Eu, când sunt băgat în situaţii din astea, nu mai răspund. Nu mă bag. Măi, fată, ăştia n-au închis nici ancheta, vrei să mă omori, ce vrei? Mă simt încolţit.

— Să mă ia pe mine, tu stai acolo.

— Unde, acolo?! Eu nu fac nelegale.

— Nu-i treaba ta. Stai acolo, pe recamier.

— Dacă te ia, m-a luat!

— Stăm prost cu banii. Car pachete săptămânal.

— Nu mă priveşte, nu ştiu nimic! N-am treabă cu

Ghimpu!

— E-n piaţă unul cu flori, mergea şi Răducu la el.

— Despina, suntem urmăriţi.

— Îi las punga, iau banii şi mă fac că iau flori, îmi dă un buchet. Acuma, ce vrei?! Adu tu în casă ceva, dacă eşti mai deştept!

Mă răneşte. Mă face să mă simt ca un găinaţ. Nici n-o mai întreb, treaba ta! Ghimpu, dacă-mi dă bună-ziua, mă fac că n-aud. Nu stau pe-acasă. Nu dorm. Aştepţi ca ciobanu-n bâtă. E drept că-i şi cald. Ce tupeu poa' să aibă, nu-mi vine să cred! Mă sfidează! Am insuficienţă de somn, m-am îngălbenit, curg pantalonii de pe mine, nu ies afară pe vânt că mă suflă. Nu mai suport telefonul.

Marţi, trei ceasuri rele. Au venit şi-au luat-o marţea trecută. împreună cu Ghimpu, aşa cum mă aşteptam. S-a temut el cât s-a temut, dar până la urmă tot… Şi ţiganul de la florărie. Era urmărit, l-a dat fiu-meu pe listă când l-au sifonat. Cum ar veni, Răducu a băgat-o acuma pe ea, era cumva rândul lui… Cu cele mai bune intenţii. Agentul principal Busuioc. Sigur că m-au cărat şi pe mine, m-au pus şi la aparatul lor de minciuni, dar dacă eşti corect şi spui cinstit habar n-am, nu-s băgat, nu ştiu despre ce se face vorbire, maşina se relaxează. M-a dat nevinovat; n-am niciun amestec, acuma ce pot să-i fac? Dacă nu ştiu, nu ştiu, ce să vă declar? Am stat şi la aparat. Şi mi-am luat faţa aia senină; am mai multe, dar aia senină, gen tataie care surâde cu gura deschisă, desprins de realităţi, asta dă rezultate sută la sută.

Ina, că ea: numai eu am făcut ce-am făcut, el nu ştie nimic, e bolnav, n-are voie să-i provoc supărări, trebuie să-l menajez! Şi Ghimpu la fel, nu c-am fi combinat noi îngrăşământ la ghivece; n-are domnul Anatol niciun fel de amestec, e bătrân, e senil! Asta declar, susţin şi semnez. Caracter, vezi, trăieşti lângă un om şi nu-ţi dai seama tot timpul…

Nu ştiu dacă-i mai bine afară: soţia şi fiul în arest preventiv, se bagă unul pe altul involuntar, şi dacă nu le-aş

fi spus de o mie de ori: măi, fiţi atenţi, fiţi atenţi c-o scrântiţi! Te gândeşti şi la Ghimpu, săracul, de la etaj… Nu ne ajungem cu banii. Da' cum stă ea acolo printre escroace în nişte metri pătraţi şi veceul comun! Poţi să înnebuneşti. Gândaci, şobolani… El ca el, bărbat, vai de capul lui ce aer respiră şi-acolo, dar să ai diabet, la o vârstă, cum bagi, domnule, în puşcărie o femeie aşa, fără să te uiţi în cârdul de sănătate? De ce mai ai cârd? Pentru o plantă care-i mai sănătoasă decât ţigara, pe cuvânt dacă nu, dar de tutun nu se-ating, nesimţiţii, sunt mână-n mână cu tabacul globalizat, în alte părţi e legal la consum. Curul Europei, ăştia suntem, a zis bine ăla, cum îl chema. Aş pleca din ţara asta şi mâine, dar unde naiba, la vârsta asta! Etatea te ia prizonier, nici n-ai timp să observi.

Să ştii că n-au toţi curajul; ai mei nu denunţă nici morţi, se lasă, săracii, legaţi şi nu toarnă, asta admir cel mai mult. Să te ţii neranchiunos că unul e liber, deşi, vorba aia, am prestat reciproc, dar numai aşa pot să-i ajut cât de cât: un avocat, un pachet, o cartelă smartphone… Din pensia asta, câtă se vede. Proteina, în puşcărie, mai slab. Cine să-i susţină alimentar? Fără comunicare nutritivă cu exteriorul. Răducu mai apucă pachet şi de la fata aia care-i cu el, dar ştii cum sunt astea…

Şi ce-nseamnă, că-mi dă pace sau ce? Am un agent infernal, mă convoacă, nenorocitul, sună la vecini şi ia bârfe, aşteaptă să fac o greşeală. Totuşi, nu îndrăzneşte deocamdată, dorm la domiciliu, în pat. Dorm, vorba vine, mă foiesc, nu am somn, am tegumentul jilav, încerc să citesc, dar e mult prea chinuitor. Toată familia mea arestată şi eu mă lăfăi în libertate, umblând prin ce cameră vreau din cele două de care dispun! Nu pot, mi-e ruşine, mi-e dor, sunt zile în care aş vrea să fiu lângă ea, mă rog, teoretic, nu ştii ce mizerie e-n puşcării şi nu se ia o măsură, ne induc în eroare şi nemţii, nu ne taie la infringement, deşi au promis! Aş vrea s-o sun tot timpul la telefon, dar n-o lasă. Mă simt epuizat, îmi lipseşte. Şi ea la fel, am văzut-o; când suntem la distanţă, răsar sentimente

de mult reprimate. Se uită cumva să pricep, strânge din ochi şi ridică un deget la nas, adică, fii atent, nu recunoaşte nici mort, ţine-te, Tolea, suntem lângă tine! Săraca, ce bucuroasă era când i-am dus joi pachet… Ce-i aici? Piersicuţe? Ştiu că nu eşti aşa, eşti nesimţit numai la suprafaţă…

— Domnu' agent, vă dau cuvântul meu de cinste, habar n-am avut. M-aţi pus şi la aparatul ăla de măsoară corect.

— Hai, mă laşi… Dumneata nu ştii cu ce se ocupă soţia?

— Cine ştie precis ce fac ele?

L-am văzut că alunecă două secunde într-o meditaţie scurtă.

— Şi nu ţi-e puţin aşa, ei în arest şi dumneata zburzi afară?

— Şi ce să fac? Aţi făcut percheziţie, mai controlaţi o dată, vă rog foarte mult. Vreţi la aparat, puneţi-mă zilnic… Ce pot să mai fac?

— Asta mă miră, nu ştiu dacă mă înţelegi, să nu te intereseze cu ce se ocupă soţia deasupra, în apartamentul de sus.

— Mă jigniţi.

— Vecinul e arestat, sper că ştii.

— N-am ştiut, ce să fac?

Dădea din cap, înţelegi, adică măi pămpălăule; poate scoate ceva. Care-i gaşca? Cine-s ceilalţi? Care-i grupul infracţional? Foarte umilitor. Şi nu-i foarte legal să te umilească. Se uita la mine şi rânjea nu ştiu cum. Mă fixa cam aşa… Eu, când văd că poliţistu-i hlizit, o dau dracu' de treabă, nu mai am nicio pornire, nimic. Cam ce încerca el de fapt? S-o degradeze şi pe Despina, nu-i de-ajuns că se chinuie fără aer, fără nimic, cu alte 20 de hoaţe şi criminale căţărate prin paturi. Dar există o nevoie de-a terfeli, mai ales la televizor. Ina care e, nu-i aşa, la o vârstă… Cu toate că ne ştim cu Ghimpu de 30 de ani, s-a nimerit de ne-am mutat simultan, chiar la roşu. Un om

deosebit de atent, are barcă. Dacă nu eşti considerat de un anume nivel, nu face nimeni grădină-n apartament.

Pentru asta trebuie să ai o încredere din aia, cum să spun, mai mult decât enormă: enormă şi reciprocă. Foarte amabil, civilizat, venea cu bomboane-n cutii, în sfârşit… Domnul Ghimpu.

Ce mi se pare nepotrivit e că se uită blocul, cumva. Am crezut la-nceput că din curiozitate sau măcar cu părere de rău; soţia plus Răducu, vecinul, cam mult pentru impresia lăsată – vorbesc văzut din afară, aşa cum mă văd. Dar, zic şi eu, dacă a fost din greşeală? Te poţi gândi şi la asta, poate-a greşit omul, poate e depresiv. Aşa-i construit Universul, cu cap, când greşeşti poţi să-ndrepţi, o iei de la coadă. Dacă ar fi fost făcut, pun problema, numai pe-o dimensiune: ai zbârcit-o, ăla eşti! Şi salut! Să nu poţi să repari niciodată. Să te lase, adică, să intri cu căpăţâna în zid. Fără nicio speranţă că se mai poate drege cumva, o depanare, o rectificare. Păi unde-ajungeam? Nu eram acuma în Evul Mediu, pe undeva? Păi uită-te cum merge Neptunul sau Martele, sunt legi draconice, nu se discută.

Şi-i mănâncă să afle, vecini, înţeleg, cum aţi făcut, mă, averi, când noi o frecăm la rece şi strângem cureaua? De unde răsad, cum se udă, se ţine aproape de geam? Invidie, ca la ciobanii vrânceni. Dar tu treci agale şi-i laşi să-şi găurească stomacul, nu discuţi, fără intimităţi. Dar ce-i roade mai rău e cum ai fost, mă, atât de neghiob să nu ai habar de ce învârte femeia cu Ghimpu? Cum ai stat, mă, ca un ciumpalac, cu căştile pe urechi? Jigodii… Aşa-i omul la noi, jignicios, se bagă-n vorbă ca chiloţii-n cur, mă, nu vă e ruşine, nemernicilor, aveţi acasă copii, bârfiţi nişte oameni în etate? Ăsta-i păcat mare, javre! Vă lucrează agentul şi nu vă daţi seama; vine, sună la uşă şi se face că scapă câteva chestii jegoase ca să vă asmuţă la delaţiuni. Cât de mare e banda asta, câţi sunt? Nu mai pot să văd agenţi principali! mai bine un procuror. Ţi-e şi ruşine că umbli liber, pe cuvânt dacă nu, îţi vine să te închizi undeva, să te bagi într-o hrubă ca ăla, cuviosul cu sihăstria, are

pomenire undeva prin decembrie. Că Despina!… De ce, hai, de ce? Că ei îşi rod lanţul şi el se desfată-n Vitan. Eu, adică. De ce nu-i legat acolo şi el cu familia lui, nu pentru că habar nu avea?… Da, exact, de aia!

Mă enervează chestia asta cum nu pot să spun. Plătit din banii mei şi răspândeşte defăimări în cartier. Clar că aşteaptă să mă ridice, vrea doar să fac o greşeală. Să vezi cum i-o dau de la obraz; sigur: civilizat, elevat, nu-mi permit să bruschez, dar i-o spun. N-are voie să te dezonoreze.

Data viitoare a fost în joia cealaltă. Nu-mi plac birourile de poliţişti, nu mai ştiu dac-am spus. Intri şi simţi că te paşte ceva, nu evaluezi corect dacă ieşi şi cum ieşi. Poţi oricând să auzi: doamna inspector principal e de părere să ţi se aplice cătuşe… De aceea, funcţiile de siguranţă ale psihicului şi ale vezicii slăbesc. Cătuşe, îmi pun un ziar pe deasupra, că-i plin de ziarişti. Un biet om în vârstă, de ce-l umilesc?

Busuioc, ăla, nici n-a ridicat privirea când am intrat. Mi s-a părut cătrănit şi fuma. Am dat bună ziua, cu toate că nu m-a poftit să stau jos. Vorbea greu.

— Băi, acuma cinstit, între noi, ai ştiut ceva de Ghimpu ăla şi doamna?

— Nu v-am spus eu că nu?

— Băi, te-am întrebat ca de la bărbat la bărbat. Vreau să ştiu pentru mine. Ai avut ştiinţă şi ai lăsat să se-ntâmple?

— Nu, domn agent principal, am mai declarat. Daţi-mi o coală să scriu.

— Lasă cu scrisul. Credeam că putem avea încredere unul în altul, e vorba de comunicare. Nu se poate, nu se poate…

Şi se freca pe faţă. Era neras, se auzea barba. Şi ţigară de la ţigară, foarte urât, mă rog, la el în birou, dar tot n-are voie. Fumatul nu-i bun, mai ales dacă eşti în postura să inhalezi. Îmi părea amărât şi-am ieşit cu o precizare.

— Nu mi-a spus niciodată.

— Şi ce, aşteptai să-ţi şi spună?! sări deodată de parcă mi-ar fi şutuit o bleandă peste ureche. Numai bou nu m-a făcut. Nişte curve! Nişte otrepe!

N-am fost foarte sigur dacă se referea la Despina, dar despre ea mă-ntrebase, trebuia să-i răspund, nu-i de-ajuns că se frământă la beci, cine-o băgase, nu el?!

— Domnu' agent principal, vă spun foarte sincer, sunt situaţii confuze în care ni se pare şi nouă.

N-am putut să m-abţin.

— Curve nenorocite…

Nu-nţeleg de ce zbiera la mine în asemenea hal, eram eu vinovat?

— Curve, mă! Deschide ochii! Te trag în piept. Munceşti, le aduci, le îmbraci, te sacrifici, îţi ruinezi sănătatea, îi dai tot ce vrea şi-odată auzi că ţi-a tras-o!

Ca şi cum Despina mă denunţase… Măgar. În poliţie se strecoară şi oameni de stofă proastă. M-a dat afară, nici nu ştiu de ce mă chemase. Am crezut că mă arestează. Şi te şi tutuieşte, măgarul, da' poate există o diferenţă de vârstă, de pregătire! La ăştia, dacă ajungi, şi la procurori, te ia la pertu, e în caietul de sarcini.

Cred că încearcă să mă atragă-n ceva. Sau are necazuri, mă rog, părea dărâmat, cine n-are necazuri, dar pentru asta să arunci cu epitete? Controlează-ţi limbajul, ăsta-i vocabular! Aşa mi-ar fi bună nişte iarbă din aia… Ce-mi pare rău e că n-am apucat să-i spun că mă denigrează-n oraş şi cred că-i abuz. Fiecare avem demnitate şi se pretinde respect. Cum răspândeşti despre mine enormităţi conjugale? Ai ajuns procuror?!

M-am liniştit şi eu cât de cât, am trecut şi prin piaţă, să-mi pun baterie. Ceasornicar mai era; la florăria *aceea* însă, oblon. Nici nu m-am mirat. Ştii cum se uita la mine aia cu dovleceii? Mâine-poimâine nici nu mai pot ieşi din casă! Asta am ajuns. Dovlecei în salata de vinete, îi taie tăria… Pe de-o parte, îl înţeleg, umblă, mă calomniază şi-mi scoală vecinii în cap, doar – doar oi ceda. Ia-mă, dom'le,

sunt pregătit… Poţi să înnebuneşti. De ce nu m-a pus azi să scriu? Tehnici de miliţian. Eu ca eu, dar să-i pui în cârcă lui Ghimpu mizerii din alea! Pot să bag mâna-n foc! Da’ ce, de ieri îl cunosc? îl cunosc de 30 de ani, atent, manierat, fără nicio dovadă, care-i dovada, s-o văd! C-o fi primul rechizitoriu fără dovezi, de când fabrică ăştia, neodihniţi… Mafioţi! Şi s-arunci pe Ina cu zoaie, cu… la etatea pe care o are şi cu problema ei de coloană! Nu ştiu, bre! Băiatul mă cunoaşte de 30 de ani. Asta am ajuns, după cât am muncit, să mă spurce un nesimţit! De ce se uită aia în sus?

Eram aproape de părculeţ şi-o văd pe una cu capul pe spate, se uita în văzduh. Mă uit şi eu, că vrei să vezi ce se vede: nimic absolut, nişte cer. Probabil că se uita după mine cum vin cu sacoşele alea şi, când şi-a dat seama c-o văd, s-a făcut, neisprăvita, că plouă, avea ea un interes de văzut la etaj. Ce-am ajuns, domnule, că-mi sare capsa şi mie, nu mai înghit! Ei, drăcia dracului! Aveam pungile alea în mâini, c-am intrat să mai iau una, alta pentru pachet, am vrut să le dau de pământ, dar m-am abţinut.

Mi-era frică să nu mă aştepte la uşă. Ajung la bloc şi dau în scară de-un puşti de la C, nici nu locuieşte aici. Făcea în ghiveciul doamnei Gâfu, la ficus. Şi-l iau parental de o urechiuţă, e cel mai la îndemână, nici taică-său n-ar face altfel. Dar uşor, abia l-am atins, numai de partea de sus, de la vârf, nici nu simţi, practic l-am oprit puţin ca să-l întreb unde stă. Mamă, ce scandal după aia, părinţii cu alţi trei mârlani şi cu Zbierea, de ce dai, mă, în copil?! Mă, penalule! N-am dat, puteţi să-l şi întrebaţi, face pişu pe scară la noi! Asta nici nu conta, treaba era că de ce aplic tratamente brutale vizavi de-un minor. Să sară la bătaie, făceau ca toţi dracii, dacă ai părul alb sau deloc e totuna. Bine, domnule, zic, hai să ne batem dacă doriţi. Nu doreau. Doreau să mă incrimineze pe ton ridicat, de-au deschis uşa toţi. Că ai puşcăriaşi în familie, şi vecinul de sus, se cam ştie, aşchia nu sare departe, aşa şi pe dincolo, că de aia umbli creanga şi comiţi infracţiuni, baţi copii, javră bătrână, baţi soţia şi l-ai băgat la parchet şi pe ăla,

amantul, nimeni nu se atinge în ţara asta de turnători, băga-mi-aş te bucuri, n-ai treabă, poate trăgeau şi ei să facă un ban, profiţi, i-ai vândut, iudă jegoasă ce eşti! Ai să mori ca Ceauşescu pe şanţ şi nimeni n-o să-ţi aducă o cană cu apă sau o pernă sub cap! îmi vine să vărs!

Da' mie nu?!… Mă irită treaba asta cu libertatea, n-am de pe urma ei decât reproşuri şi niciun respect. Tot aşa am crezut c-am tras lozul şi când l-au împuşcat pe tiran, de revelionul ospătarilor. Nu te iei de fumat? Eşti de fier? Ăştia mă arestează… Vino, bre, şi mă ia! Eu nu rezist, îţi spun, la mizerii şi la hingherealã dau în primire. Cât de tolomac poţi să fii, nu-mi dădeam eu seama dacă Ghimpu sau nu ştiu ce!… Doamne fereşte, m-am tâmpit, m-am tembelizat! De ce nu te-ajungi niciodată cu banii? Io-s om de plantaţii?! Ca să mă terfelească pe unde mă prind? Şi de ce să-i aştept, de ce să-i aştept?! Nu suport! Nici suşa aia păgână n-avea nervii de fier. Care-i afacerea că umblu pe stradă şi mă culc seara-n pat, la ce îmi ajută, nimeni nu ştie cum e să fii singur acasă, de ce nu m-aţi săltat odată cu ei? Acuma, eu i-am băgat? Poate, nu ştiu, mi-o fi scăpat şi mie ceva, dar nu mi-a scăpat, nu fac treburi din astea, duceţi-vă dracu'! Cine vă credeţi?

M-am oprit la avizier, apa tot 86 de lei, ca luna trecută, deşi bântui singur prin apartament. Ce şmecherii învârt ăştia, ia să stăm de vorbă puţin! Ce consum eu, câte-un duş şi la flori! La Ghimpu-n apartament nu mai există nimic, nu mai e ce uda, udă ei c-au pus mâna pe toată recolta. De unde are omul la apă 50 de lei? Ori te ia, ori nu, îţi pune din burtă. Mă ia şi pe mine, ia-mă, bre, îi simt după ton. Am fost azi la el, mă aşteptam să-l găsesc în starea aceea de data trecută. Lingea îngheţată.

— Vrei o vafă? ca să înceapă discuţia.

— Nu, mersi.

Îi simţi după ton, plescăia îngheţata, nu pot să explic, dar se simte. Car o sacoşă, mi-am pus nişte lucruri deoparte şi am pregătită o pungă cu schimburi. Nu ştii ce se-ntâmplă. Cam groase, alegi călduroase automat, deşi

încă-i vară; dar cât ţine vara, şi după aia ce faci? Despina e bună lampachetat. Ce naiba să iau? în cele din urmă, le-am trântit cu sacoşă cu tot, nu mai iau nimic, dă-le naibii, aşa mă duc, în maiou, cum mă vezi! Ştiam c-am să sufăr, sunt nepregătit şi mă arunc ca un prost, asta e, suferinţa te întăreşte. Lingea din cornet. Dă, Doamne, să mă văd afară, pe trotuar!

N-ai să crezi, da-mi dă drumul…

Apartamentul se face posac dacă stai în el singur, şi încins, nu ştiu cum, respiri greu, deşi laşi deschis ca să fie curent. Intră praf, ăsta-i aerul pe care-l avem, se depune şi dau seara cu mopul ca să nu facă pojghiţe; nu-l mai scoţi decât cu detartrant şi ăla e scump. Mă gândesc: mă ia şi cum rămâne cu casa? Mormane de gândăcimi. Ce mai găsim noi aici când ne-ntoarcem?

Măi, îţi spun, nu mă pot obişnui cu gândul că mă poate sălta, nu-s făcut să trăiesc în mizerie, dar cred că nu scap. Îşi bate joc, aha, zice, ai păcălit detectorul, stai acolo şi-aşteaptă, aşteaptă… N-am păcălit pe nimeni, ce-am păcălit, o fi fost el defect! Vreau o periuţă de dinţi care să fie numai a mea. Şi apă caldă, nu pot cu rece că mă săgeată la nerv.

Să golesc frigiderul, numai mucegai n-am avut! mai bine îl las scos din priză că te mai încarcă şi la facturi. Să cumpăr în fiecare zi exact ce pot să consum şi s-arunc ambalajul. Te pomeneşti că te pune la avizier că n-ai plătit cât ai fost reţinut. De-acolo, de unde să-i dau? Să-i las cârdul de bancă, ce vrea? Şi abonamentul la cablu şi telefon, o căruţă de bani, ar trebui să le anulez. Numai că durează, cred că durează şi-o lună, mă leagă până atunci… Aşa, găleata pentru gunoi – tot timpul curată! Nu ştii dacă mai ai timp s-o goleşti.

Ce-ar mai fi… haine am pus… gazul, mai bine închis la contor. Datoria la Mancă: mi-a dat când s-au pus termopane la scară; nu stă el în 200 de lei, să mai stea până ies. A, Norvasc şi Stilnox! Cam câte medicamente poţi introduce, nici nu cred că te lasă. Şi Ranitidină pentru

stomac. Pe Ina au întrebat-o dacă ia tratament?

Problema e că se pricep să te morcovească. Nu pot să spun că-mi vine să zburd. Aşteaptă ceva… Aşteaptă să vin eu acolo ca să mă umilesc, da, domn agent principal, şi eu sunt băgat, am ştiut şi-am ascuns. Ăsta-i premiul lui, să vin singur, legaţi-mă, na, nu mai pot să mă ţin!… Pot să mă ţin cât vreau eu, nici nu ştii cât pot să mă ţin! Ăştia-s hiene, dragă, braconează, plăcerea lor e să te încolţească, să te vadă cum tremuri. Se simte, simţi cumva, într-un fel. Te strânge casa, nu ştiu dacă sunt clar. Auzi o maşină şi ieşi pe balcon, poate-i duba. A, şi… aoleu, florile! Ce fac cu ele, cine le udă dacă sunt nevoit să dispar? Plantele noastre, pe care le-am îngrijit, nu cer decât puţină apică! De la copil şi de la Ghimpu le-au mătrăşit, aici puţin le pasă că-i rododendron sau asta cu frunze, nu mai ştiu cum se cheamă. E ceva viu, nu poţi lepăda dacă-i viu! Dacă aveam un copil, mă rog, un nepot?

Nu, dacă ies pe uşă şi-nchid, s-au uscat în trei zile… Să las o cheie, poate, la fata asta care e cu Răducu… Şi dacă dă iama prin case şi dispare şi cu cheia lui, şi cu-a mea, că nu poţi să ştii! Ai încredere? N-am, că lumea-i cum e, nu vezi atâtea pe unde te uiţi? Sau la o vecină din bloc… Şi aia, ce, nu deschide dulapuri? O fi mai proastă sau ce? Nici măcar doamna Gâfu? Măi, eşti cu capul, ce ai?! Atunci, gata, mai bine le smulg, că dacă mă saltă nu e nicio scăpare. Deşi ar fi bine să ţii o cheie la un vecin, poate se crapă vreo ţeavă. Sparg ei uşa, nu te gândi. N-au voie, că-i proprietate. Şi-atunci ce, înfloreşte igrasia pe sus până-ţi dau ăia drumul?

Privirea-i căzu pe fereastră. Perdeaua era trasă-ntr-o parte cine ştie de când, se vedeau nişte nori îngălbeniţi într-o dungă şi câţiva pescăruşi bălăbănind din aripi ca la Eforie. De unde pescăruşi? îi trecu prin minte consecutiv. Apoi, ce fac cu florile astea?… Doar să le distrug odată cu mine. Să nu sufere mult. Sau le dau. Cui le dau? Cui le vrea. Le scot afară pe trotuar: gratis, le iei, dar le uzi. Fii serios, joacă fotbal cu ele, le ţârcâie câinii… Ce se-aude?

Mi s-a părut că aud ceva pe palier şi m-am dus tiptil să bag ochiul. Nu ştiu dacă mi s-a părut. Poate mi s-a părut. Sunt foarte nervos şi nu-mi face bine.

De la vecinul de sus picură apă pe balustradă când udă, m-am certat cu el de o sută de ori. Dacă aş putea să le îngrămădesc la grilaj, pe balcon, şi aş da cumva nişte găuri în ghivecele lui, dac-ajung… hai că te-ai tâmpit, ţi-a spus şi Despina. Atunci, ce?! Nu există o rezolvare, sunt conştient, nu ai cum. Planta e singura vietate care zice mersi dac-o ţii cu picioarele-n apă.

Şi m-am apucat să le torn. Le-am mai pus de dimineaţă un rând, nu-i nimic, să fie pământul jilav. Nici prea mult, că se maronesc. Cu sticla, le dau cu sticla de plastic. A, chiar! Un pet din astea cu o găurică-n capac nu dă picătură cu picătură dacă-l înfigi cu gura în jos? Poate dă, dar cât timp? O săptămână; şi după aia? Măcar o săptămână, tot e ceva. Şi după o săptămână?…

Am din când în când imaginea brutalităţii cu care voi fi scos din casă şi azvârlit într-un beci fără aer, pentru luni de zile, poate chiar ani, dacă om fi sănătoşi. M-am gândit toată noaptea la asta, deşi am luat o pastilă, m-am gândit şi la flori. Apar cu ele la penitenciar, să zicem pentru decorarea celulei. N-am dreptul? Păi nu bagă ăia cuţitul în ele sau le smulg din pământ ca să vadă dacă n-am ascuns nu ştiu ce? Taie şi cozonacul, dacă ai pe cineva să-ţi aducă pachet.

Nu, mai bine… nu ştiu, mai bine orice. Adevărul e că nu ştiu deocamdată cum e acolo fără supliment nutritiv, dar mult mai rău, bănuiesc, merită să te gândeşti cât de cât. N-avem pe nimeni şi, după cum se aude, lucrul hrănitor se împarte la toţi de cum ajunge la pat.

M-am dus dimineaţa şi-am luat două căzi. Băiţe din alea pentru copii, din plastic albastru. Le-am târât pe balcon şi-am cărat apă cu oala de supă; a intrat, probabil, vreo jumătate de tonă, poate mai mult. După care am aliniat plantele de jur-împrejur, ca la ăştia, la Guvernare, la şedinţa de plen. Ca să ai o idee. Aşa. Ghiveci lipit de

ghiveci. Mă duc la dulap şi caut pijamaua verde cu gri, că tot a început să plesnească. Bumbac. Foarfecă la îndemână, tai şi deşir vreo 20 de fâşii, cât mai lungi. Mi-a plăcut s-o aud cum pârâie. Rezultă fitiluri. Fitilurile se aruncă în apă să se-mbibe. Pe urmă, un capăt în baie şi celălalt în pământul din vas; se propteşte cu scobitori. În felul ăsta, dacă ai noroc şi cârpa nu se usucă la soare, vegetala poate să-şi tragă umezeală din cadă. Se numeşte osmoză. Are această capacitate. Mi-am făcut socoteala că pot sta independente şi două luni. După aia, vedem. Poate trimit avocatul de-acolo să mai adauge apă, că tot ia un ban. Nu cred că juriştii pun mâna prin casă, asta ar mai lipsi!

Am lucrat, îţi spun, cu sufletul ghem, nu credeam că termin, aşteptam din clipă în clipă s-aud soneria şi să mă urce în dubă. Vecinii căscaţi la ferestre, îngrozitor!… Dar, slavă Domnului, am treaba făcută.

Nu pot să spun cum stau ele cuminţi, aranjate şi trag din băiţe ca la bar, cu paiul în gură. O plantă e ceva minunat, filosofic – puţină apă, atâta îţi cere! Dar ce linişte-n ea, ce răbdare! Iar mă gândesc la ăla, ciobănelul cu suşa; tot n-am umblat la dicţionar, dar nu mă mai scol acum. Moare anual, înverzeşte, face flori, noi nu ne ridicăm la o asemenea treabă. Noi suntem stresaţi, pricinoşi, suntem o varietate haină. Nu ştii cum te linişteşte dacă te uiţi mai lung cum au acceptat să trăiască. Îţi spun, pot să stau ore întregi pe balcon. Şi *plăntuţele* alea îmi plăcea să le văd; inteligente, *cannabacee*, conştiente că vieţuiau ilicit, dar cu dragoste multă, înfrunzeau ţuguiat, ai văzut cum e forma de la… limb, dicotiledonat, Omega 6, Omega 3, o minune, calciu, fier şi magneziu! Păcat. Le-am iubit foarte mult.

L-au luat pe unul din magazin, dimineaţa. Eu mă uitam la cădiţe. Spărsese ceva. Când s-au repezit bodigarzii, am înlemnit; mai rău ca organul. Aştept tot timpul s-apară agentul principal Busuioc, nu mă pot linişti decât la verdeaţă, nici pastilele de nervi nu mai prezintă

efect.

S-a dus o săptămână şi sunt tot aici. Dacă s-ar putea, n-aş mai ieşi din casă pentru nimic în lume. Stau cu picioarele înăuntru, în băiţă vreau să spun. A fost o pulsiune, am simţit dintr-odată necesitatea de-a mă integra în lichidul comun, o hrană comună, e o senzaţie de liniştire nebănuită. N-aş fi crezut niciodată. Plantele se cred oameni, împărtăşim multe lucruri prin tălpi. Stăm cu picioarele-n apă şi ne privim. Atât numai că trebuie să fug din când în când la vizor, e câte-un zgomot care mă nelinişteşte. Am un prosop lângă mine ca să nu las urme prin casă. Altfel, n-aş mai ieşi din apa aceasta, dar sunt necesităţi imperioase, baie, eu ştiu, câteva ore de somn, cumpărături pentru hrană şi transport de pachete la penitenciar. Nu se pot evita, deşi am redus ergonomie, am tras un fotoliu lângă băiţă, am adus telefonul, telecomanda, am întors televizorul către balcon. Am golit frigiderul, că, dacă mă ia într-o zi, să nu prindă floare. Cumpăr şi mănânc atât cât e necesar, nu păstrez. Nici foame nu prea mai am. Altul care creşte canabis, l-au dat la teve. Nu s-o fi ajungând nici el cu salariul, un nesimţit, maior de Servicii, aşa ceva. Dar scurt, o ştire scurtă, atât, batista pe ţambal; a nu destabiliza un cultivator, în timp ce Despina e cu lipsire de libertate…

Dar ce bucurie să mişti degetele între fitiluri! Ce plăcut e la plante! Pielea mi s-a albit pe picioare şi s-a creponat nu ştiu cum, am sentimentul că absorb minerale. Busuioc nu mă cheamă. Nu mă chemi, nu mă chemi… Cât e de odihnitor, mi-e indiferent tot ce se-ntâmplă cu mine, pot să vină să mă înhaţe, sunt în sânul naturii netulburate, îl înţeleg pe păstor. Cum adică ăsta-i *românul?”*. De poezie vorbesc; du-te până la market, pe trotuar, dacă nu ştii ce-i aia: îmbrânceală, înjurături, trag de haine, nimeni nu e un laş. Ne-am sfâşia cu dantura. Numai de sus, dacă stai şi-i priveşti, de la vârf, par o masă răbdătoare, domesticită, atât, dar nu-i concludent.

Singurul lucru prost e că atunci când mă trag afară

din apă mi-e frică la modul reflex. Mă simt hidratat înăuntru, dar mi se face teamă pe hol, la magazin sau la baie, azi-dimineaţă am ieşit puţin verde, probabil de la clorofilă, ceva.

În rest, când sunt cu ele acolo şi comunicăm submersibil, puţin îmi pasă de tot, să se ducă lumea de-a berbeleacul, pot să vină şi-o mie de agenţi principali, deşi mai tresar din obişnuinţă şi fug la vizor; ieri n-am mai uzat de prosop şi-am lăsat nişte urme destul de urâte. Doamne, ce pace!… Mă mănâncă în cap, dau cu mâna şi smulg nişte fire maro, de la apă, probabil, s-o schimb. Am văzut la ăştia, la televizor, un animal ce există-n copaci la ecuator şi-i creşte vegetaţie-n blană, se face verde cu timpul, iar el, pentru mascare, admite. Şi-n algele alea, licheni sau ce-or fi, se bagă insecte şi alte fiinţe care trăiesc acolo pe el, în voie bună şi tihnă, dacă poţi să-nţelegi. Mă mănâncă în cap. Nu descurajez, scarpin energic. Dăm din degetuţe şi clipocim…

Boabele unei păstăi

Nu numai că visase urât, dar vomitase pe covor în drumul spre baie şi era şi speriată, ba bine că nu! Dimineaţa, pe la cinci şi ceva. Stătea gârbovită cu pumnul sub robinet, clătindu-şi gingiile, şi-i veniră în minte proteza de pe noptieră, paharul şi ceasul. Obiectele se lăsară o clipă peste arătările somnului cărate până aici, dar le pierdu tot atunci, înfrigurată de la năduşeală şi sub vigoarea răcoroasă a jetului. La ora asta are presiune. Apa din gură făcu un zgomot neplăcut când o scuipă în chiuvetă, cu cocleală cu tot, însă arsura acră din gât era tot acolo, deşi înghiţise de câteva ori. Acreală cu greaţă. De la ce? Un măr la culcare, cojit. Ce-am mâncat? se gândi la pata din dormitor. Dormi şi nu ştii ce-ţi vine, te cuibăreşte un putregai, un gust de gunoi…

I se făcu frig, transpira. Se întinse să apuce prosopul şi se mută în oglindă, cu lumina deasupra: un chip scormonit de suferinţă şi de toate prin câte trecuse, cu ochii înfundaţi şi miciţi, o faţă pungită, fără viaţă, fără

dantură. Şi visul… Se şterse încet, ca-n spital, uitându-se cu silă la cum arăta, închipuindu-şi ce văd şi alţii, apoi udă ştergarul la capăt, îl stoarse ml iv degete, moale, să nu lase picături după ea şi ieşi să cureţe.

Nu-i nicio bucurie să te laşi în genunchi, dar sunt şi zile când parcă-i mai greu. O podidi răul iar şi frecă cât frecă, ştiind că nu-i de ajuns. Nici nu mirosea foarte bine. Ca să mai ajungă încă o dată la apă şi să-l moaie din nou nu mai avea nici putere, nici stare. Să se usuce, nu pot, vine Reta. Şi se târî până-n pat, poate se mai lua greutatea care-i bolborosea în stomac, măcar pentru o jumătate de ceas.

Ar fi fost bine să aţipească puţin, dar nu izbuti. Asuda. Vlaga i se scurgea în saltea, printre arcuri şi preferă să zacă trântită, cu ochii închişi, ascultând spre intrare; femeia care urma să vină cu pâinea şi să cureţe la bucătărie avea o cheie şi ea. Un ceai poate că… îl visase pe Octavian.

Nu numai pe Octavian, erau şi alte lucruri pe-acolo, dar nu prea-i bine cu morţi. De obicei vin să le dai de pomană, totuşi soţul, ce bine arăta! nu lăsa impresia că asta i-ar trebui. Întâi, era o adunare de lume şi ea urca nişte scări. Cineva avea sânge în buzunar, îi picura pe costum. *Urci*… reuşită, *sânge* e veste, nu totdeauna de bine, poate treaba de pe covor. În capul scării, un tobogan din ăla de ştrand şi se călcau în picioare să se dea de sus, de unde erau, sfârşitul nu se vedea. Şi-o împingeau înainte, deşi n-ar fi vrut, se trăgea, se temea. *Frică* nu ştiu ce-nseamnă. Pe urmă, Reta în costumul de baie scos de la boarfe, îl ţinea în valiza din debara, cel întreg şi cu flori, nu-l mai purtase de o sută de ani, îl şi uitase pe-acolo. Bine c-ai dat peste el… Ce faci, fată, aici? Avea corpul foarte urât, varice, şi se cam ruşina, de parcă o obligase cineva să apară în halul în care era, se ferea, se pitula printre ei. Nici de asta n-am auzit, ce-nseamnă că *te piteşti*. Nu mai ţin minte ce-am mai făcut, am uitat, Octavian… într-un sacou pe care nu ştiu de unde-l avea, unul alb, se uita la un

ceas. Nu zicea nimic, m-aştepta. Am înţeles că m-aşteaptă. Ce-i, Tăvi, ce vrei, de unde ai tu haina asta pe tine? i-o fi dat-o vreo toantă de sufletul lui, că mai greşea pe de lături, îşi închipuia că nu ştiu. Lumea se cam rărise, se auzea în spate pe undeva, mă uitam la el şi mi se făcea tot mai rău, m-aştepta – nu-i bine că m-aştepta –, simţeam că mă topesc ca o cremă de ghete, din aia, şi nici nu m-am trezit cum se cade, că la baie, direct. N-am mai păţit să nu pot să mă ţin, doi, trei paşi, abia am apucat, şterge Re ta când vine. De ce m-aştepta?… Nu-i bun ce-am visat, Doamne fereşte, când te aşteaptă un mort, la ce te aşteaptă? Să ştii că de-asta mi-e rău.

Zăcea cu ochii închişi, visul se descâlcea înţepător, ca lumina dintre vagoane când trec, spart, abia reuşea să-şi mai aducă aminte câte ceva. Un pom!… N-avea un brad lângă el, mai în spate? Sigur, da, de ce-am trecut peste pom?… Unul din ăla de-l faci la Crăciun şi-l scoţi afară după ce-a venit Bobotează; îi leapădă toţi la rigolă cu urme de beteală în ei şi câte-o bomboană. Uscaţi. *Brad mort*, *scuturat*, nu-i bun, n-are cum să fie de bine, e vreun semn dacă mă aştepta Octavian, poate… Doamne fereşte! Şi i se răciră picioarele, dar nu se mişcă, nu putea, inertă, înfricoşată, se ruga să fie doar un coşmar, o sperietură. Cred că asta-i, c-o să iau vreo gripă ceva, că transpir, mi-e greaţă, am vărsat şi pe jos, de la ce greaţa asta?

Reta apăru pe la nouă-jumate, auzi cheia şi ştiu cam cât se făcuse. Aducea zilnic pâinea şi cele de dimineaţă, mai spăla ce găsea prin chiuvetă şi pleca în treburile ei. În afară de joi, când gătea şi făcea curăţenia, până pe la vreo trei. Dacă se termina cu mâncarea din frigider, bucătărea şi ea, nu era mare lucru. „Săru-mâna”, o auzi şi ar fi trebuit să răspundă, dar nu-i veni să se mişte sau să vorbească; întinsă acolo, parcă se mai cruţa. Reta intrase şi deschidea deja frigiderul, se auzea zăngănit de obiecte împinse pe rafturi. Pe urmă, apa lăsată să curgă până la caldă şi paşii spre dormitor…

— Doamna Lucuţa! ţipă, de unde se oprise, din uşă,

Doamne fereşte, tanti Lucuţa!

Mă rog, femeie speriată, răcnise de-acolo şi o simţi în cele din urmă că vine spre pat. Aproape o şi văzu cum se-apleacă şi-i pune dosul palmei la gât. „Doamna Lucuţa" făcu mai încet, ca şi cum n-ar fi vrut s-o trezească. Îi era mult mai bine adâncită, cum era, în muţenia ei, aşa că nu dădu niciun semn. Urmară câteva secunde de linişte şi ştiu că se uită la ea cu luare-aminte, de data asta mai lung. O şi scutură uşurel, de un umăr.

— Tanti Lucuţa, vi-e rău?...

Mi-e rău, draga mea, îi spuse, dar numai în gând, părându-i-se dintr-odată atât de istovitor a zice sau a face ceva, e bine cum e. Te miri cum arăt?... într-adevăr, dinspre cealaltă nu mai veni o vreme nimic, apoi foşni de câteva ori şi-o auzi cum butonează la telefon.

— ...Unde eşti? făcu menajera spre cineva la care sunase, sunt aicea, la doamna... Auzi, mă tem c-a murit...

Ei, prostii, legă Lucuţa în cap şi iar văzu brăduţul uscat şi pe Octavian. Tăvi n-avea nicio grabă, se uita la Reta şi el, ascultând-o politicos. Apoi, oftă şi se făcu nevăzut.

— Am pus mâna, da' nu ştiu... E murdărit şi persanul, în mijlocul casei... Ce numere au? Nici domnu' Răzvan?

Da, cu Aurica vorbeşte... îi face curăţenie luni. Pertu, amândouă?

— La 112?... N-am sunat. Să sun?... Tot mai bine la domnu' Răzvan sau la fată... Care agendă? Unde-n bufet? Cu verde? Stai să mă uit... Ţi-am spus c-am pus mâna, nu-i încă rece, mi se face şi frică... Nu, nu m-am gândit, o caut, e una în baie, eu plec, nu mai stau că mă tem. Dacă dispare ceva, ştii cum e... Da' mi-e urât, Doamne fereşte şi ne păzeşte – şi-şi dădu seama după cum ocolea udătura c-o luase înspre toaletă. Geamul uşii tremură cum făcea la curent, ţâc-uri sticloase de lucruri mişcate pe policioară, aşteptă să termine, ştia ce mută din loc, să nu spargi aia de la periuţe! şi paşii ei înapoi. Se opresc iar la pat, până simte în dreptul feţei ceva. A, oglinda... Chiar să vedem

dacă se abureşte, n-am apucat pân-acum.

Nu prea concludent, pentru că Reta privea confuz oglinjoara, suflă în ea, mai frecă şi i-o apropie înc-o dată. Lucuţa nu mişca, putea să i-o potrivească şi de o sută de ori, oglindă mătuită, o ruginitură, nu se vedea foarte clar, ar fi fost şi ea curioasă să ştie. Cum e, spune, dragă, ceva?! Dar femeia tăcea, o auzi mai târziu tot cu telefonul, încet, aproape în şoaptă, cine ştie de ce se adresa aşa de scăzut? Să n-o audă Lucuţa, dacă totuşi mai respira?…

— Doamnă, bună ziua, sunt aici la o doamnă şi cred că a decedat… Da, da' nu-s sigură… Nu farsăm nimic, vă jur pe ce am mai scump! O doamnă la care lucrez… Ce semne de violenţă? Nu m-am uitat, să mă uit? Aşteptaţi?… Nu-i 112? A, nu la… Da' unde să sun?… Nu ştiu de care spital aparţine, a făcut pe covor… Da' de ce pe tonul ăsta la mine, aşa? Bun, unde la Funerare, oricare? Alo… Doamnă! Alo!…

Normal că i-a-nchis, admise Lucuţa, cum să nu ţipe la tine, dacă lucrează la stat? Ca pe vremea ailaltă, s-a schimbat ceva, că nu văd nimic… Doamne, ce greaţă urâtă! … Strângeai, vai de capul tău, ca să vezi o Pragă şi tu, sau Dresda cu ONT-ul, nu personal, ce-am de transpir aşa? cu autocarul, şi stai şi aşteaptă câteva luni ca să-ţi spună cineva – îţi dă paşaportul sau nu, întreb, se aprobă? Cu frumosul, ca omul; du-te, tovarăşă, acasă, nu-i destul că vrei să te aeriseşti, vii peste noi şi faci gură?! Acasă, îţi vine răspunsul acasă, prin poştă! Ce gură, cine ţipă, eu am ţipat? Nu ne laşi să lucrăm… A uitat apa la bucătărie, curge degeaba, plătesc. Da' spălaţi-vă pe cap cu paşapoartele voastre, nici n-am nevoie! Nimica, la fel, a vrut Tenzi să-şi facă o firmuliţă, încearcă să-ţi deschizi nu ştiu ce, să vezi cum te poartă, cu acte, cu cozi, se bagă-nainte, mai adu aia, aia, mai scapă şi pe la noi o atenţie, bine, Doamne, iartă-mă, de Tăvi că n-a apucat… ce face Reta acolo, umblă prin sertare, ce face?

Moşmondea nu ştiu ce, pe urmă se potoli. Ce cotrobăieşte? De unde era lungită, Lucuţa încerca să-şi

închipuie ce scotocea. Caută la brăţări, în cutie? Se nelinişti. Aştepta un alt zgomot. Îşi aduse iar aminte de Octavian, aşa cum îl văzuse în vis, de unde are sacou alpaca? „Bună ziua…”, o auzi iar, de dincolo. A, zi aşa, a dat de agendă…

— …Domnu’ Răzvan, mă iertaţi că vă sun, Reta la telefon, cu mama nu-i bine… Nu ştiu, e ţeapănă-n pat, nu vreau să vă sperii, puteţi să veniţi pân-aici?…

Da, da, vezi să nu, îşi spuse Lucuţa, dar se bucură că aflase şi el, poate se-ngrijora.

— …A, în cantonament… Şi nu puteţi să vă repeziţi? … înţeleg, unde sunteţi, în care oraş?… Vă rog foarte mult, faceţi tot ce-i posibil, dacă se poate, eu nu ştiu ce să mai fac.

Ce te tot rogi ca proasta, nu-l cunoşti, nu l-ai chemat şi când am avut gripa aia, de-am crezut că-i porcină, ce ţi-a spus şi atunci? Era de găsit? Nu-s în localitate! Aşa scapă el, ne crede senile, se dă ocupat, să nu-l mai aud. Toată viaţa, să nu se deranjeze cumva… E clar că-i acasă. Am alunecat de pe scaun şi-am făcut la şold treaba aia, ce ţi-a spus, nu tot că-i plecat nu ştiu unde? Las-o baltă, nu vine, nu vine! Crede că am toane de babă, că vreau să-l momesc cu vreo boală, să fie sănătos, lăsaţi-mă-n pace!

— Hai, domnu’ Răzvan, vă rog eu frumos, puteţi într-o oră?… Ar fi bine mai repede, dacă puteţi… Nu vă supăraţi că v-am dat telefon. O sun eu pe doamna Tenzi sau îi spuneţi dumneavoastră ce e?…

Tenzi e-n clasă la ora asta, predă, are telefonul închis. Nu i-a ieşit nici la fata asta nimic, măcar un birouaş de turism, ceva, n-are niciun noroc. îmbătrâneşti dând din coate. Dar măgarul ăla să nu! M-am săturat să-l aştept, să nu-l mai văd! Să-i pară rău, după aia, să-şi facă reproşuri! Când după aia?… Ferească Dumnezeu să ai remuşcări, nu ştii cum te chinui! Câte mame crezi că ai?… întreabă-mă pe mine ce-am aşteptat, ani de zile am aşteptat să-l ia în lot şi pe el, cine i-a pus schiurile în picioare de mic, dacă nu era Tăvi, şi pe urmă la doctori, ba genunchiul, ba cotul,

a avut, săracul, şi ghinion, alţii nu se lovesc chiar aşa. Bine măcar c-a găsit locul ăla de antrenor, nu se chinuie la vreo şcoală ca Tenzi, ai vrut geografie, fă geografie, când toată lumea-i pe bani… Stai şi-aşteaptă să te bage în seamă! Dar o fată e-o fată.

Ştia cu toate simţurile ei că dacă s-ar fi mişcat doar puţin s-ar fi produs un lucru oribil, greaţa aceea îndelung reţinută ar fi răbufnit, sufocând-o, cine ştie ce putea să se-ntâmple, nu-l visase la nimereală pe Octavian; dacă venise şi dădea de-nţeles c-o aşteaptă, nu era chiar degeaba, mai venea el o dată. Totuşi, parcă n-o mai înspăimânta chiar aşa… Când dobândise nepăsarea aceasta faţă de lucruri şi chiar de propriul trup, târâtă într-un reflux ca de câlţi, fără nicio dorinţă de-a se văicări, de a da vreun semn că e totuşi însufleţită, ca o crisalidă în aşteptare spre ceva cu totul obscur, o caroserie de oase bătrâne în care doar auzul e încă alert? N-o mai interesa nici că Tenzi răspunsese la telefon.

— Doamna Tenzi, puteţi veni pân’ la mama? Mă scuzaţi că vă deranjez…

Lasă, mai bine Răzvan, e mai descurcăreţ; şi prinse brusc să-l aştepte. Nici nu mai era atentă la ce sporovăia Reta la telefon, se cufundă în felul acela de autism ca într-o procedură la băi, la mofete, fără a mai fi foarte sigură dacă-i vie sau nu, dar fără să-i pese, şi i se arătă dintr-odată că tot ce făcuse în viaţa ei pe lumea aceasta n-a fost decât să aştepte câte ceva… N-am avut răbdare în toţi anii ăia ca să-l ia la lot pe Răzvan? Şi-n timpul ăsta n-am aşteptat să termine Tenzi cu facultatea? Să se facă sănătos Octavian? Să-l bage în puşcărie pe Ceauşescu? Şi pe ăsta, Băsescu? Păi, dacă-ţi spun cât am stat să aştept, te cruceşti!

Reta luase covorul la mână, se apucase, nu putea să-l lase aşa, chiar cu doamna ţeapănă-n pat, mirosea, mai intra unul, altul. Ce-o necăjea pe Lucuţa era că folosea şi hârtie. N-ai cârpă?! îl strică, luase prosopul din baie şi detergent, că simţise la nas, după care – ce-o fi fost în

capul ei, ea ştia – la bucătărie, să ia pachetul de şerveţele. Atâta hârtie de parcă-i pe gratis, închide şi apa, că mănnebuneşte! A-nchis-o. Freci şi cu alea, de ce, nu ajunge şervetul? Zgomot de mototoleală, de ghemotoc, le-o fi strâns laolaltă pe toate, a stat, s-a uitat la ceva, probabil încoace, şi-a ieşit fără să se mai spele pe mâini. Uşa de la intrare face mereu într-un fel, de la încuietoare. Le duce la tomberon, foarte bine, fu de părere doamna Lucuţa şi se apucă să aştepte, poate apare Răzvan.

Să nu mă pui să-mi dau seama ce-am avut de-aşteptat, îmi văd toată viaţa la milimetru! Că ăsta-i programul: aşteptare şi aşteptare. Ce crezi c-am vrut întâi şi întâi? Să am o trotinetă şi eu, aveam patru ani. Am avut-o la opt. Bun şi-aşa… Pe urmă, aşteaptă să scapi de uniforma şcolară, să mă îmbrac domnişoară. Pe la… înainte de douăzeci. Am aşteptat să sărut şi eu, dacă se poate, pe cineva. Până să mă ceară Octavian de la tata, l-am aşteptat patru ani. Să iasă băiat… A ieşit. După aceea, şi Tenzi. De fiecare copil, la un loc, opşpe luni, stai şi-aştepţi. Bine c-a dat Dumnezeu! Să umblu prin Roma nu s-a putut. Cinşpe ani cereri la Paşapoarte, poate se leagă ceva; nu, foarte bine! N-am văzut-o, n-am văzut-o, n-au toţi parte de voiajuri la tinereţe. Şi fără Roma se poate trăi. Da’ să nu crezi c-am stat cu degetu-n gură ca să-mi pice ceva. Ştiu, prilejuri vin rar; le-ai scăpat, bun scăpate! Eu, nu, n-am dormit, eram tot timpul pregătită să le apuc, cum scotea ocazia capul, acolo eram. Nu se leagă, majoritatea sunt păcăleli. Şi nu-i adevărat că trebuie să fii întruna pe fază, tot cu-atâta te-alegi… Ce-am mai vrut? Ce-am mai…? Mărţişoare de Mărţişor. Apartamentul: altă aşteptare lungă, opt ani. Stai şi-nduri. Să termine şcoala, zece ani de persoană. Un parfumel Nina Ricci. De Răzvan am mai spus, Tenzi la facultate: patru ani aşteptare… Pe urmă, să-l avanseze pe Octavian, poate-i creşte categoria. Cred că mai mult de opşpe ani… S-o ducă cu boala, am spus, să-mi ia un televizor Grigorescu, color: şase ani. Mi-ar fi fost drag să mă scoată cu barca pe Herăstrău. Să prindă Tenzi

un Bucureşti… nouă ani. Să vină să mă vadă şi pe mine puţin… nici n-am numărat. Cam atât. Mai mult cu aşteptatul decât altceva. Asta-i partea pe care-am avut-o: o păstaie cu boabe de aşteptări. Dintr-una în alta. Mărgele. Mătănii, era să spun… Nu, mătănii chiar nu; mătăniile-s toate de-un fel, mărgelele nu. Aşa-i biografia la om, altceva nu există: ţac, ţac, ţac, ţac… pac!

O îndepărtare, o neputinţă. Nici n-ai crede că mintea-i mai umblă dincolo de ochii lipiţi. Cam asta-i, ce crezi? Te uiţi în oglindă şi-ţi vine să nu te mai uiţi. Ce-i cu Reta, unde s-a încurcat? O fi pierdut cheia, că scapă tot pe unde se pune. Dacă vine Răzvan, cum mai intră? Doamne, săracul băiat, ce chinuială a avut cu genunchiul, când am visat eu apa aia murdară…

Trecură vreo zece minute şi femeia tot n-apărea. Să ştii că m-a lăsat aici ca pe-o rufă! De ce nu vine să se spele pe mâini? Cum stau aşa, închisă cu yala?! Doamne fereşte, dacă se-ntâmplă ceva! Să mă scol tot eu s-o descui?… Cum mă scol? Dacă mă ridic, mor aici. Mă ia greaţa, cad din picioare. Vine băiatul, cum intră?! Ce fac? Doamne, ce fac?! Nu stau închisă aici, cine ştie ce mai păţesc, îmi sparge şi uşa. Nici nu mă pot ţine-n mâini… Dar, un centimetru, mutase piciorul deja către dungă. Deschise ochii, însă nu îndrăzni să mute privirea. Casa se învârtea, vedea înspăimântată cum se vălurea şi bufetul şi tot, parcă în duşmănie, lampa din tavan se trăgea într-o parte, ramele mici, fotografia de la nuntă cu Octavian, când era ea subţire şi ruşinoasă şi semăna cu Diana, săraca, se bălăngănea ca nebuna, cutremur, mai rău. Apucase să se sprijine în cotul drept, împingea tare-n el, cât putea, ştia că dacă renunţă şi se prăbuşeşte la loc acolo rămâne, apăsă şi se trase cu greu peste stinghia patului, până simţi tare-n tălpi şi dădu să se salte, dar căzu imediat pe o rână. Greaţa se trezi gălăgioasă, aşa cum de fapt se temea. Curgea ceva pe noptieră, nu-şi amintea când răsturnase pe-acolo, aşteptă un minut. Apoi, cocoşată, cu picioarele moi, ţinându-se de ce nimerea, încercă să prindă tocul uşii

din clătinare. Mi-e rău, Doamne, mi-e rău… Brad uscat. Rece sub călcâi, udeală pe jos, se prinse cu două mâini de canat şi trecu în hol spre uşa aia nenorocită. Aşa, pe lângă perete, cu un umăr lipit… Zăvorul era rămas descuiat. îl slăbi puţin ca să se încredinţeze că-i bine tras şi, când vru să împingă uşa la loc, ceva i se răsturnă înăuntru, de parcă se vomită pe ea însăşi, se lovi, se găsi dintr-odată cu tâmpla lipită de prag, cu gura în praf, acolo unde un fir de lumină intra peste şipcă. Cineva umbla la scrisori, la parter. Mâhnirile ei, atâtea câte rămăseseră, se strecurau supte în duşumea ca o împământare şi se miră că nu-l vede pe Octavian, pentru ce trebuia să aştepte iar somnul, ăsta nu era somn? când cineva îi tot punea deasupra capacul unei cutii, se pierdea şi când se-ntorcea putea să zărească lucruri la care nu se gândise de mult, fără să-şi amintească de cele de dinainte de aţipiri, ca balansoarul în care-i plăcea lui să şadă cu halatul pe el şi când se-ntorcea de pe unde aducea câte ceva pentru masă, acolo-l ştia c-o aşteaptă şi c-o să-i facă semnul acela cu mâna, chiar şi după ce scaunul rămăsese gol multe luni şi mulţi ani de atunci, da-l păstrase, deşi ocupa prea mult loc şi încă-şi zicea c-o să-l găsească acolo, se gândea la asta ca la o năzdrăvănie în timp ce urca sau deschidea la intrare, o amăgire, ştia că Octavian n-avea unde să plece, era tot acolo, atât numai că nu mai reuşea ea să-l vadă, se întâmplase ceva, o slăbiciune de a-l mai zări, cu toate că, şi el, ar fi putut să facă bine şi să mai intre când era adormită, dar ştia că-i comod şi ţinea totul bec să nu-l întristeze, angajase o menajeră şi ştergea şi ea pe servantă, pe mobila unde se legăna, peste tot, aşteptând parcă să-l găsească la loc într-o zi, Doamne, ce spaimă ar fi, ar fi groaznic, dar şi ce bucurie! şi nu lăsa fir de praf să se pună, dădea cu mâna şi o întorcea şi pe Reta, vedea de departe lucrurile astea, însă palid, difuz în toată apatia aceea, fără ca nimic s-o prevină, în absenţa oricărei dorinţe, nu bănuia că începuse între timp să-l aştepte.

Cele mai tâmpite momente

Eram şi nervos. Am ieşit din baie şi i-am dat o bucată de-a luat în braţe oglinda. Nu s-a crăpat, habar n-am, că îţi spun: când dau, dau. Zguduială, atât, flacoane până-n tavan; câinele s-a spart, câinele de pe televizor. Am apucat să-mi văd şi sângele de pe faţă, arătam ca dracu' De fapt, numai una aveam de gând să-i aplic, una şi gata, ca să ştie, nu-mi place să-l bat, nici cu Ciopron n-am avut nu ştiu ce bucurie, dar când îl vezi cum se ţine să nu răcnească şi căutătura aia de terorist, cred că, dacă mă prăvăleam mort acolo, s-ar fi pişat pe mine de sus.

— De ce dai?

— Ce? Ce cresc eu aici, mă, trafic de arme?!

Normal c-am scos cureaua. Când era mic, începea să zbiere şi dacă mă făceam că duc mâna la cataramă, dar a urlat şi-acum, sănătos, la curea nu rezişti, foarte bine, măcar să ştii pentru ce. Exact ce-mi lipsea mie să fiu fericit: armament! Generaţie de tâmpiţi, nu merg la niciun director, să fie clar.

Drăgoi ieşi cătrănit din scara F şi spuse săru'mâna.

— Ce-i cu sângele ăla, domn profesor? se nelinişti doamna Colţun care venea de la tomberoane, cu gol. Sunteţi în tură?

Praf, iarba arsă, vântul zburătăcea nişte frunze. La capăt, pe alee, aproape galben, taxiul. îl urcase pe trotuar cu o jumătate de oră în urmă, când ştia că băiatul ajunge acasă; supă cu fidea şi ardei umpluţi, plus bătaia. Aşa, ca desert. Desert, dă-i cinci lei şi-şi ia pufuleţi, chipsuri din alea, rahaturi! La istorie de ce stai cu 5? E greu?… De-asta muncesc?!

Se apropie de maşină în dispoziţie proastă, pipăindu-se sub maxilar. Sânge, se lua pe degete. Culmea!… Nu avusese cum să se taie, căci se bărbierea electric, lăsa barba la un milimetru. Hai să mă rad, îşi spusese în timp ce-l aştepta de la şcoală; până apare, douăzeci de minute, să vezi ce-i fac… Intră în baie şi porni aparatul. Două picături… De la ce? Cum să mă tai cu ăsta? Se examină atent, în lumină, nu părea ciupit nicăieri. Parcă iese… din

păr. Sânge din păr, eşti prost?! Şi totuşi, altă cauză nu se vedea. Încă două broboane, poftim, şi pe obrazul cu aluniţa. Ce naiba-i aici? Nimic, nicio zgaibă, sânge-n păr, se mai holbă o dată lipit de oglindă. Din păr, frate… Sunt cu capul? Şi de ce nu simt? Ce-i chestia asta? Se enervă, trase cu podul palmei şi întinse roşu pe faţă. În clipa aceea, auzi puştiul intrând şi ieşi peste el.

Nu trebuia să-l pocnesc, îşi spuse cu părere de rău în timp ce se aşeza la volan. Nici n-am vrut… Şi ce să-i fac, să-l mângâi pe frezăă? Bravo, tati, aşa, cară grenade la şcoală ca să mă ia pe mine la rangă, aruncă-ne-n aer, bagă-ne-n chestia aia, cum naiba se cheamă! Păi să nu te scutur puţin?

„Chestia” era jocul ăla cretin, *Just must*, gen *Balena albastră*. Tot la fel, pentru prostălăi retardaţi; nu se comentează, se execută! Copil de-a şasea. Lume de tâmpiţi… Şi nici nu spune acasă! Cum, mă, eşti băiat de profesor, ai ajuns prostul proştilor? Trase de parasolar şi ridică bărbia către oglindă… da, e, nu-i normal, sânge, se închegase.

Intră în Republicii iritat de gândul cu şcoala, cu cancelaria, nu mai vorbesc de Mocanu cum îl aşteaptă, idiotul, s-apară ca părinte de elev infractor. Pe dedesubt îl rodeau în tăcere două lucruri la fel de supărătoare: dăduse în el, deşi nu-şi propusese foarte serios, mă rog, s-a întâmplat, s-a întâmplat, asta e, şi chestia cu sângele ăsta de pe bărbie, te pomeneşti că m-am căptuşit cu ceva… Plus convocarea la şcoală, maică-sa de ce nu calcă niciodată prin cancelarie? Asta ar mai lipsi. Ce treabă mai ai cu băiatul? Nici n-ai insistat la divorţ să-l ţii, măcar de obraz. Părăsire de domiciliu, te-ai cărat la hăndrălăul ăla la nici doi ani după ce m-ai văzut că-mi bag picioarele-n profesorat. Cum să-i spun du-te la Mocanu, te cheamă că ne-a băgat ăla iar în belea, da’ nici nu mă gândesc, te-ai dus, stai acolo!

Îi făcu una semn, dar nu trase la trotuar, stai, naibii, şi tu, unde eşti; nesimţite, fiecare să-l bagi în seamă: nu-i

faci conversaţii, nu lasă doi lei când coboară. Coti morocănos pe Dobrogei; aici, la două staţii, altul cu mâna pe sus; opri, ce să facă? Pâinica…

Lăsă radioul pornit ca să nu se-nghesuie clientul cu socializarea, dar tot despre aia vorbeau şi pe post: un copil adusese o grenadă la şcoală. Întinse mâna să-l închidă, dar renunţă.

— Lumea asta-i cu fundu-n sus, se auzi de pe bancheta din spate.

Drăgoi nu comentă, clătină doar din cap ca să fie bine pentru orice. Omul nu se lăsă.

— I-au scăpat din mână definitiv. Ai copii?

Cel de la volan întoarse capul, un omuleţ zbârcit.

— Nu, zise.

— Mai bine. Ai pe faţă ceva. Nu ştii ce-i acum în şcolile astea, istorie – zero, matematica se face pe telefon, rămân însărcinate de la doişpe ani, dacă n-o iau pe prafuri sau dracu’ să-i ia. Uite la ei cum umblă fleaura, îl vezi pe ăla de pe trotuar? Cocoşaţi, nedormiţi, stau noaptea pe fesbuc.

— Dacă nu mai fac nici sport, cum s-arate?

— Ce sport?! E obositor. N-ar citi o carte, nimic.

— Dumneata citeşti? mai întoarse capul o dată.

— Eu?! N-am citit?! La vremea mea am citit de m-am spart, mă doare capul de la citit, să mai citească şi alţii, că de aia le ţin şi mă rup în bucăţi!

— Mă gândesc că, dacă te vede cu cartea-n mână, poate-i vine şi lui.

— Când, dom’le, că alerg toată ziua să le pun pe masă ceva! Când să mai citeşti, dă-mă dracu’, le găsesc cu ciocurile căscate ca la puii de crocodil, abia prind să dorm patru ore.

— E o statistică: peste 60 la sută din populaţie, cu şcoală, din ăştia, citesc dacă-i pui, dar nu-s capabili să reproducă despre ce-i vorba-n text. Vă daţi seama cum bântuie viitorul prin ţara asta?

— Ce să facem, dacă te vând pe doi lei de cum i-ai

trimis la Senat! Servitori am ajuns, servitori, nu aşa! Ţara serveşte, noi servim patria! Nici păduri, au dat la fier vechi tot ce-au găsit rămas de la ăla; banii, atât, să-ţi ia banii!

— Dar cu taxiul vă permiteţi…

— Eu? Te uiţi la mine şi vezi că-mi permit? Nu vine treijdoiul şi am treabă la tribunal. Noroc că nu-i foarte scump.

— Da, nu-i prea scump…

— Stau pe calculator toată noaptea şi joacă ăla…

— Just must.

— Aşa, must din ăla… Tu-i îmbraci, le bagi în gură şi ei se suie la echilibristică pe balustradă la pod, peste calea ferată, zice că-şi dau şi drumul de-acolo, pe la şaişpe, şapteşpe ani. E frumos asta?! îi ţii la şcoală şi-şi bat joc de profesori. N-aş putea să predau nici bătut, recunoscu clientul şi dădu cu limba în colţul gurii ca să eclipseze un firicel cleios care atârna.

Asta-i aminti şoferului de treaba cu Ciopron, înainte să plece din învăţământ; se oprise în fundul clasei, ăla stătea aşezat. Ia zi, Ciopron, cum a fost, cine-a pus flegma pe clanţă la ora doamnei Ciumău? Zi, hai, scoală-te-n două picioare! Elevul nu se urnea. Ia spune tu în faţa clasei, te ridici sau nu te ridici?! Tu auzi? Numai ghiorlanii nu se ridică, ce eşti tu? Gunoiule, termini, mă, şcoala şi te-apuci de furat, puşcărie scrie pe tine! Scoală-te-n picioare, m-auzi, că te ia dracu’ de nesimţit! Şi dădu să-l apuce de umăr. În aceeaşi clipă, junele Ciopron se răsuci; aceeaşi privire ca mai devreme la fiu-său, duşmănoasă, din aia. îl apucase reflex de mână, avusese impresia că vrea să dea.

— Da, se întoarse spre pasager, de urechi îi mai iei…

— Am două fete.

— Le mai iei de urechi?

— N-am încă probleme. Opreşte dincolo de semafor.

— Să ştii că treaba aia cu *Just mus*tul e foarte periculoasă, îţi spun. Odată le vezi că-s abătute, fac absenţe, pleacă seara de-acasă şi-auzi la televizor că, ferească Dumnezeu, nu ştiu ce… Ai un şurub, îl ţii strâns.

Clientul îi întinse banii şi putu să observe dintr-o privire cât îi lăsase. Doi lei. Nu mulţumi, trase lângă rigolă.

— N-am luat şi eu poceli de la tata? Mă rugam să crape acolo, unde era, cu jordia-n mână. Şi când a murit după aia, am plâns ca un nesimţit. Bătaia, câteodată, nu-i rea.

— Poţi coborî…

— Au alte norme, de UE, nu te mai lasă, îţi iau copilul şi-l dă în plasare, îl trimite la psiholog.

— Ştii ceva? îi spuse Drăgoi – omul pusese deja un picior pe bordură –, aş vrea să fiu o muscă şi s-aud ce-i spune la consiliere: nu-i frumos să te joci la pipi, ai timp, mai bine citeşte o carte, ceva… Fii atent cu cine se conversează pe net, eu îţi spun, nu-i de glumă.

— Nu de-acolo se procură grenade.

— De unde ştii?

Între timp, apăruse altul în fugă şi ţinea de uşă să intre, cu toate că celălalt nu mai avea nicio grabă.

Reuşi, în sfârşit. Taxiul se desprinse de trotuar. Noul intrat era bine bronzat, în adidaşi, trening cu vipuşcă şi cu *SUPREME* la un crac, iar după cum mirosea era fumător, aproape indubitabil. Se lăsase în scaun, adânc, şi căuta cu mâna sub el ca să lase spătarul.

— Ce, băiatu’ de la Rebreanu? se băgă în vorbă, prinsese treaba cu grenada. Da’ ce-ai pe faţă, te-ai ciopârţit?

— Nu ştiu ce am.

Şi se înălţă spre retrovizoare.

— Ai sânge. La autogară! adăugă apoi mai uscat, ca la chelner. În clipa aceea, şoferul se temu serios c-o s-o taie fără s-achite.

— Face cam cinşpe lei…

— Şi ce? Umblă la maus, habar n-are cu cine vorbeşte, nu-l cunoaşte, ia ordine.

— Ştiu eu cum e…

— Le dă cincizeci de probe şi la urmă unghia-n gât ca piţigoiul. Mai dă-i în mă-sa şi pe părinţi, îl ştiu pe taică-său,

vinde-n piaţă.

— Al cui?

— A lu’ copilu’

— Îl cunoşti mata?

— Da’ cum! L-a dat afară din şcoală, era profesor de sport, un nenorocit.

— I-auzi…

— Ce faci cu sportu’? Meditaţii la sport?! Dacă se putea meditaţii, îşi făcea şi el nişte că-şi ca ăla, ce-i aia profesor de sport, pot şi eu bate mingea.

Da… îşi spuse. La mine, dacă nu făceai unşpe pe sută nu treceai, n-aveai cum… în loc de asta, mormăi:

— Să ştii că da.

Îl şi amuza, dar nu-i trecuse grija cu plata cursei. Strânse din buze şi-l evocă pe elevul Ciopron, de la a noua B, cum hârcâie lung şi scuipă pe clanţă şi vine doamna Ciumău şi se îngălează pe mână, pe urmă intră în clasă cu degetele răşchirate, îngreţoşată şi cere disperată hârtie. Nemernicii se îndoaie de râs, hărmălaie, deschid caietele şi smulg foaia din mijloc, înghesuindu-se apoi la catedră ca furnicile alea cărătoare de frunze. Nechează, e greu să te ţii, ce naiba, e *cool*, în timp ce baba de mate, scârbită de cele cinci degete arătătoare, se şterge longitudinal cu hârtia tăbloasă. Cine e diriginte acolo?! Eu, domn director, proful de sport. Vreau ordine, domnu’ profesor Drăgoi, asta se-ntâmplă în clasa matale? Cum se permite?!

Pe cuvânt dacă n-am vrut să fiu prieten cu ei, să avem o relaţie, dar dacă nu se poate, nu se poate, asta-i viaţa. Îi aduni şi-i întrebi cine-i javra, cine-a pus scuipat pe mâner? Crezi că spun? Nu ştiu, n-am văzut… Bine, ia scoateţi voi o foaie de hârtie; evaluare1 Astăzi o să vedem ce ştim noi despre a denunţa, nu trageţi cu ochiul la colegul de bancă! Denunţăm individual pe cine ştim noi c-a scuipat. N-am nevoie să vă iscăliţi, lucrarea e un denunţ anonim, nu vrem să ştim al cui e. Învăţăm că denunţul e o treabă de conştiinţă cu care te scoţi. Cine termină pune hârtia pe masă şi iese la minge. Cum ce titlu? *Denunţ*.

Scurt! Şi-l scrise pe tablă cu litere mari.

Băi, Ciopron, te-ai gândit să dai în mine, băiatu'? Ia ridică-te în două picioare. Ai vrut să dai în mine?

Hai, scuipă şi pe telefonul ăsta al tău. Scuipă, dacă îţi spun! Nu scuipi? Aha! Ia vino şi scuipă atunci pe clanţă şi bagă mâna în muci. Ieşi din bancă! Tu auzi sau n-auzi?! îl iau de-o aripă şi-l salt, că nu se lăsa. Nu zici că vrea să dea? Adică a dat, mi-a făcut vânt de umeri. Ce puteam să fac? Era ori, ori. Ori mă bătea el pe mine, profesor, în faţa clasei, ori, ori. Eu pe el. Aşa că l-am făcut eu. I-am cărat de i-a sunat apa-n cap. Şi n-am vrut deloc, băiatu-i un element cu probleme, m-am dus la el să discut, dar dacă dă-n tine! Unde suntem aici?!… L-aş fi altoit şi pe taică-su, altă jigodie, vorbea cam urât, penal, certificat medical, instanţa mă-tii, tot tribul în birou la Mocanu! Anchetă, mă rog, Inspectoratul şcolar… băi, ştiţi ceva? Ia mai pupaţi-mă-n cur cu şcoala voastră şi cu leafa asta de profesor de sport, v-am lăsat! mai bun pe taxi. M-a făcut Mioara instant, la aproape doi ani.

— Şi câştigă bine în piaţă, are tarabă? zâmbi către dreapta.

— Da, dom'le, dădu însoţitorul din cap. Ce câştig ai la şcoală, nici măcar cât scoţi mata cu taxiu'! Vrei ceva de la piaţă?

— Nu-i bine nici pe la noi…

— Da' cât iei?

— Nu vezi cât e kilometrul? Cel mai mic din UE.

— Asta e… Pune-ţi un plasture, ceva.

Când coborî îi lăsă zece lei. Domn.

Tot trebuie să-i mai scarmeni puţin, că-şi iau maidanul, îşi spuse în timp ce întorcea către Centru. De ce nu se interzice *Just mustul* ăsta pe internet? Ce păzesc? Să mai sară vreo sută de la etaj? Poftim, ăsta micu' bagă grenada în şcoală, tot la ora doamnei Ciumău, de s-a scăpat aia pe ea! Ca să fiu luat la mişto în cancelarie; nu suport să-i mai văd, unul n-a sărit atunci cu scandalul. Să mai umble şi maică-sa, eu nu mă prezint. Avea în minte,

cumva, această alternativă, dar nu chiar serios, cum să vină aia acolo, asta-i culmea, nici nu mă gândesc! Ca să dau acuma cu subsemnatul, poliţie, nu mai ştiu ce… De unde ai luat, mă, grenada, că te nenorocesc?! Am găsit-o pe un grătar de canal… Pe un grătar de canal? De ce minţi, mă, de ce minţi?! Dacă-ţi zic!… Ţi-au spus pe internet de unde s-o iei, acolo unde-ţi faci temele tu, la *Just must*. Nu-i adevărat! Nu? Atunci de unde ştie tot *Just mus*tul de ea, mi-au spus la poliţie. Dacă am fotografiat-o şi le-am forwardat-ooo!… Şi ei ce părere au avut? S-o duc în clasă. Atunci, de ce minţi, mă, de ce minţi, că-ţi scot mustul pe nas! N-auzi că n-avea nici capsă?! A explodat cineva? Eşti tăiat pe picioare cu lama, arată-mi, să văd? Ţi-ai făcut o balenă? Nu-s, na, asta nu-i *Balena albastră*, e un joc de copii. Fi-ţi-ar mă-ta a naibii, joc de copii, muncesc de-am rămas cocoşat, dau acum declaraţii!…

Trei fete pe zebră la o trecere cu semnalul intermitent; clasa a şaptea, a opta, şi încetini ca să le lase să treacă, se făcea loc prin spatele lor. Dom’le, şi-i spui nu fuma, nu te lua după alţii, nu trage pe nas, nu-ţi pierde noaptea pe internet, că sănătatea odată futută se duce pe veci; nu, degeaba, te ia şi de prost expirat, s-o facă el înadins, să facă ce ştie el că-i mai bine! Ţinea ambreiajul şi se apropia uşurel, alea trei aveau de-mpărţit nu ştiu ce. Întinse faţa către retrovizoarea de sus: sânge, frate, uscat, da’ de unde…?

O primi direct în stomac, ca o lovitură de tobă. În fracţiunea de secundă care urmă, putu să zărească afară doar două dintre fetele prinse în traversare şi imediat numai una, pe cealaltă o seceră oglinda sub ochii lui. Frână şi sări de la volan, în timp ce fata rămasă-n picioare ţipa isteric şi arăta cu mâna undeva jos, la roată, Doamne fereşte! Era pe stânga, aşa că putu să-şi dea seama instantaneu. Una trântită sub aripă, cealaltă, la pragul portierei, încerca să se ridice într-un genunchi. Auzea ţipete-n jur şi se repezi întâi la cea întinsă lângă maşină. Nu părea să aibă mare lucru, era năucă şi se ţinea de un

cot. Între timp, se ridică şi aia răsturnată cu braţul oglinzii. Nu scoteau niciun sunet, în afara celei nevătămate care urla descompusă. Cât să fi durat, nici măcar o clipită, pe stânga, înseamnă că apucase să treacă prin spate, iar fetele se întorseseră pesemne din drum şi dăduseră-n tablă. Că venise foarte încet. Începea să se adune popor, ocări, cum se-ntâmplă, se răsuci către ei şi văzu chipul urii, l-ar fi sfâşiat, nu atât să le ajute pe aiurite, cât să rupă din el. Se dezmetici primul şi le deschise portiera ca să dispară în spate. Pe cea sănătoasă o luă alături, în dreapta, şi demară spre spital înainte ca cineva să se-apuce a da cu picioarele-n caroserie, cum fac.

— Hai că nu-i nimic, nu-i nimic… v-aţi speriat. Mergem la control, nu-i nimic.

Supăratei din dreapta îi curgea nasul şi nu-şi dădea seama:

— Aţi dat peste noi, aţi îndoit şi maşina!

— Nu-i nimic, nu-i nimic… hai să ne… calm. Mai mult ne-am speriat. Vă doare ceva înăuntru?

— Cotul, la cot!!!

— Nu, înăuntru, intern? Vă doare pe undeva? Vreţi apă? Vezi că-i o sticlă sub scaun.

— Unde ne duceţi, la care spital? ţipa lângă el aia teafără, muşcată de un elan organizatoric subit.

— La Urgenţă.

— Să vină poliţia!

— Ce treabă avem cu poliţia? Măi fetelor… domnişoarelor, se corectă, gândindu-se că le-ar face, poate, plăcere, am păţit ceva, ce-am păţit? Spuneţi şi voi c-aţi căzut la şcoală pe terenul de sport. La educaţie fizică. Că n-avem, practic, nimic. Nu-i lăsaţi să-mi ia permisul, vă rog eu frumos, ştiţi cum e, rămân fără pâine. Uite două sute de lei să vă luaţi ceva, nici n-am încasări pe ziua de azi, trei sute, vă rog, se corectă imediat, în timp ce scotea cu o singură mână caietul cu banii din torpedou, dându-şi seama că şi asta din faţă ar avea cumva dreptul.

Le întinse bancnotele, iar cele de pe banchetă, tot

amuţite, le înhăţară scurt; cea de-alături privea încă suta, nehotărâtă.

— Nu. Ne-aţi călcat cu maşina. Eram pe trecerea de pietoni!

— V-aţi întors din drum şi-aţi dat în ea, domnişoară, vă rog eu frumos. Vă rog din tot sufletul. Am şi eu un copil de şcoală ca dumneavoastră. Rămân fără pâine, îmi ia permisul, măcar dac-ar fi fost nu ştiu ce. Mergem la doctor, să nu fie Doamne fereşte ceva, dar vă jur că n-aveţi nimic, o julitură, puţin, vă rog eu frumos. Dacă apare la raze ceva, asta e, mă supun, dar dacă n-aveţi nimic… De câte ori nu cădem sau ne lovim de ceva, luaţi banii, domnişoară, vă rog eu din suflet.

Deja ajunsese în dreptul spitalului şi căuta un loc de parcare. Pe urmă le ajută să iasă, ţinându-le portiera deschisă, umil.

— Da?… Facem aşa? Ne-am lovit la ora de sport?…

Una dintre ele, mai întremată, forma deja un număr la telefon. Fără să ştie ce face, întinse mâna să i-l smulgă. Tremurând încă, fata se feri prompt, la fel de neaşteptat.

— Domnişoară, vă rog eu mult… Pe cuvânt dac-am vrut.

— Îl sun pe tata! strigă şi asta la el.

— Nu, domnişoară, staţi, de ce? Am un copil de crescut… Şi se înduioşă cu gândul la puşti, nu cum scheuna când se prăvălise peste oglindă, ci cum era el fără mamă, săracul. Am şi boala asta pe faţă. Vă rog eu mult, vă rog eu frumos…

Nu-i rămăsese decât să se uite cum butonează.

— Domnişoară, mă chemaţi şi vă duc oricând, unde vreţi, fără nicio taxare. Vă las telefonul şi mă sunaţi ca pe-un angajat. Când doriţi!

— Lasă, că are cine… Te-ai rănit, ai sânge acolo.

Duse maşinal un deget către bărbie. Începuse să burniţeze. Vântul ridicase o pungă în aer şi o urmări cum pluteşte leneş deasupra, săltând, aştepta s-o vadă cum se lipeşte de-un zid sau ceva. Se pierdu după colţ, pe

Duetului. Îşi scoase şi el mobilul ca să facă ceva, ar fi sunat undeva, la cine, acuma? Văzu cât e ora. Nenorocirea nu se urnise încă, aştepta suspendată cum stătea şi ploaia să-nceapă, mai avea, poate zece minute sau douăzeci până ajungea şi familia ăsteia aici, la spital. Ţipa în aparat şi dăduse în plâns. Cine ştie ce disperaţi; poliţie, 112, asta fac!… Vreun Ciopron, domnu-tata, ăla cu descreieratul de-a IX-a, trebuia să-i prind o bastârcă şi lui, nu mai pot eu de tribunalul tău, magraon… Uite cum am ajuns să vorbesc!

Vocea fetei devenise nesuferită, zbiera, fiecare acută îl plesnea ca o alarmă stricată şi i se părea că se-mpuţinează, cu fiece clipă se dizolva în el nu ştiu ce şi îl seca pe sub tălpi. Ceasul îţi mănâncă viaţa, încă eşti bine nişte minute, aştepţi, dar nu poţi să spui că eşti bine. Sunt cele mai tâmpite momente.

Pe întuneric, cu ochii la ceas în cămară, c-o ţin în cămară, centrala nu-i chiar ultimul tip, dar merge ca ceasul, lucru nemţesc, tragi portiţa, are butoane. N-a mai lucrat de prin mai, de obicei atunci o opresc; noi, ca popor, avem două anotimpuri decât. O trec pe căldură, corect, şi apăs uşiţa la loc ca să facă gazul pâc, pâc… şi s-aud cârâitul piezzo la aprinzător: apoi, boafff! – cum face ea când se aprinde într-un final. Înţelegi ce vorbesc… Aşa se-aude în boiler de orice marcă ar fi, e din fabrică.

Bun, începe o pâcâială, fâsâie gazul, dar ce mă enervează e că fâsâie mult. Măi, ce tot se câcâie asta, de ce nu ia foc! S-o fi înfundat? Şi desfac să mă uit, că vrei să vezi care-i treaba, mă refer la capacul cel mare, mai are un capac, trag de ăla şi fufff!… iau flacăra-n ochi ca o pernă pe faţă. Bufnitură ca dracu’ şi-n aceeaşi secundă am focul în gură, în păr, acru, scârbos, o secundă mare, nu mult, pe urmă se trage-napoi, unde e prevăzut locul lui şi se face cuminte. Put imediat a pârlit. Nu mi-am dat seama atunci, pe moment, dar e ca şi când spargi un geam la incendiu: îi dai aer brusc şi pălălaia înnebuneşte.

Ca să vezi cum se-ntâmplă… Acum nici zece minute deschid să aerisesc şi văd că fulguie afară. Mă mir, abia ce-

am intrat în noiembrie, prima dată-n toamna asta; dacă te aştepţi la ceva, te aştepţi mai încolo. Rar, anemic, ştii cum începe, se vede mai bine când te uiţi în becuri la stâlpi, era vreo şapte şi cinci, întuneric. Ţin minte asta pentru că-mi căzuseră ochii pe ceas. În stradă, umed; te pomeneşti că până vine acasă se pune, se face polei. Şi cam rece; Flori, dacă vede ud afară şi ploaie, o strânge în spate, se bagă în pat. Plus că i-e frică pe străzi. Deci mă uit, fereastra-i deschisă, iar dincolo pot să spun că ningea; bineînţeles că închid.

Ce-ar fi, zic, să dau drumul la un pic de căldură? Vine femeia pe la vreo nouă cu frigul în oase, ia să lucrăm dezmorţirea la calorifere. S-ar putea să aprecieze. Când maimuţa n-are de lucru, se scarpină-n fund ca să-şi facă buba…

Băi, ce noroc am avut! îmi tot zic după ce mă aşez cu faţa la geam şi c-un pahar gros pe care scrie Cola şi nu ştiu mai ce, dar nu cu din aia, nu am, am pus altceva. îl luasem la nimereală, numai grija lui n-o aveam şi nu încetez să mă mir ce noroc am avut. Că puteam să ard ca un şobolan, să dau foc la casă, Doamne fereşte, şi cu vesta asta pe mine, de fâş… Nu-mi vine să cred c-am scăpat, vine soţia şi te găseşte… ferească Dumnezeu, scrum! Iau o gură din tăritură şi mă gândesc cât de prost pot să fiu. Mai mult încerc să mă liniştesc. Apăs pe telecomandă, să mă derutez oareşicum, nimic, harneală, daţi-vă naibii, comut, poate dau de vreo reclamă cu medicamente, dacă sunt norocos. Apuc să văd cât e ora, aia de-o afişează în colţ la televizor… şi douăşcinci, închid, mai rău te iriţi. Zac aşa, cum să spun, aşa… cu ochii în sticla aia a lui, nu-mi vine nici să mă scol şi zăresc ceasul de pe măsuţă: şapte şi-un sfert. Ce vorbeşti?! E în urmă? A început să rămână şi ăsta? Păi nu i-am schimbat-o? Mă ridic, îl iau şi m-aşez, mai sorb un pic din ce-am pus: mortăciune. Stă de zece minute. Mişc de baterie, s-o fi oxidat; în sfârşit, o ia băiatu’ din loc şi-l potrivesc la cât văzusem adineaori la Ştiri. Secundarul bun, se înfige, se duce. Mă aştept din clipă în

clipă să se blocheze din nou. Dacă ceasu-i bulit, cade iar, dă o tură, două şi înţepeneşte. Dar nu, a luat-o, e hotărât. Mai gust o din aia şi-aştept să-l văd ce are de gând. Nimic, face treabă. Cine ştie ce-a fost…

Afară s-a-ntunecat. Ninge mai repede, cumva, s-a pornit. Să ştii că se pune. Nu mă ridic, mă uit la ninsoare, mi-e bine aşa. Când stai dus pe-ntuneric şi te gândeşti, simţi aşa ca o sare, ca un praf peste tot la ce-ţi umblă mintea. Nu rezişti mult la asta, nu poţi nu ştiu cât, că-ţi vine imediat să fumezi, dar cât stai nu e rău, mai ales dacă nu-i nimeni pe lângă tine să-ţi aprindă lumina. Nu mă mişc, am avut un noroc din ăla porcesc…

Locul în care mă aflu e despărţit de bucătărie printr-un fel de tejghea, „bucătărie americană”, ca la români, ce să faci? Vine un fel de lucoare de la ninsoarea de-afară şi văd câteva chestii pe-acolo sticlind. Două camere, dar bucătăria americană te rezolvă cu spaţiul. Am un ceas de perete şi deasupra chiuvetei, nu se vede acum. îl văd pe ăsta de-aici, de lângă pahar, fosfor, merge, n-are nicio durere de cap. Mă mir c-a stat aşa, din senin.

Şi mă răcesc dintr-odată pe şira spinării, mă trece un gând că s-a constatat, nu ştiu de unde am auzit, au spus undeva, că astea se opresc uneori la momentul morţii precis şi aşa rămân pe vecie, să ştii când a decedat proprietarul. Ceasul lui Ceauşescu n-a stat? Sau la ăla… cum îl cheamă, englezul… pe timp de război… Dacă nu Ceauşescu, atunci la altcineva, se cunosc mii de cazuri. Te pomeni că s-a oprit când mi-a buşit focu-n mufă, că pe la ora aceea era şi-am scăpat la mustaţă, cred că se aştepta să dau colţul. S-a cam păcălit. Doamne, să ştii c-am avut un noroc!… Miros şi urât, a şorici. Nici nu m-am uitat ce-am în păr. Venea de la magazin şi găsea deşteptătorul că stă. Îţi dai seama? între mecanism şi om există o frăţie, pentru că el măsoară viaţa pe care o ai, nu-i un obiect aşa, nu ştiu cum, unele costă o geantă de bani. Ai un ceas, îl mai schimbi, cumperi altul peste nu ştiu câţi ani; fiecare începe să calculeze imediat ce-l pui la ora exactă.

Abia acum mi se face o frică din aia. M-o fi păzit tăticu', de Sus… Nu-mi vine nici să mă mişc, s-amorţit. Mă gândesc la tăticu', săracul. A rămas după el un Ural cu cadranul albastru, dar vezi, nu m-am uitat la cât s-a oprit, l-am vândut. Şi cu mămica, la fel.

N-am mai stat de mult pe-ntuneric. Dacă nu mi-ar veni gânduri negre în cap, nici n-ar fi foarte rău. Ninge, cât s-a făcut? Caloriferul se dezmorţeşte, Flori cred că închide la casierie şi se-apucă de monetar. N-am mai dat pe la cimitir de nu ştiu când. Ăsta sunt, puturos. Aş fi putut să mai trec, o lumânare, ceva, s-a dus omul – noroc şi-un praz verde! Poate-i de dres pe-acolo, că mai fuge pământul, mai ies rădăcini, se mai sparge ceva de la ger, poate-au furat sau dărâmă, umblă pe-acolo tot felul de ciumpalaci, m-am lenevit, n-am obraz. Nu şi tu, la momentul tău, tot acolo?… Doamne fereşte. Nici nu ştiu dacă mai e loc, cât de cât, lângă ei. Şi cu înscrisul pe cruce cum faci, tăticu' e primul, mămica mai jos, cine-l mai găseşte pe ăla de i-a notat, care-a scris? Că trebuie, mă gândesc, acelaşi fel de-alfabet, nu se poate grava într-o mie de feluri. Uite ce ninsoare se pune, nu trebuie dat la lopată şi-acolo? Cu Flori nu pot să m-ajut, decât dacă-i în tura de după-masă, ca astăzi, cum ar veni. Şi cât apuci dimineaţa: până ajungi, până pleci… ce-ai făcut? Se şi teme, o cred, bunică-su, după ce i-au făcut rânduiala, a apărut în curte a doua zi, ţeapăn, se uita în grădină. Să te trezeşti cu… Doamne fereşte. Ea nu l-a văzut, i-a spus mamaia, i-a dat telefon, poate se-ntâmplă, poţi garanta? De unde ştii cum e rostul? Dar crede, se teme de chestiile astea; cic-au ţipat alea când l-au văzut, de s-a topit bătrânul instant în văzduh. Să-l vezi la masă, aşa, pe băncuţă… A doua oară n-a mai venit. Cine ştie, mai ştii?

Te gândeşti mult mai bine dacă stai nemişcat. E călduţ, începi să şi vezi pe-ntuneric, se dă vederea cu timpul. Băi, ce noroc am avut! Putea să se-aprindă nenorocita asta de geacă şi ăla eram!… Nici nu-i mai ţin minte bine, părinţii, dacă e s-o spunem pe bune. Deşi ai

trăit lângă ei, că unde ai fost? Tot ce-i amintire rămâne de formă, aşa. Uite, plăcerea, la o adică. Ai la tinereţe plăcere de zici mamă, ce viaţă! Şi cu ce te-ai ales? Povesteşte-mi-o, hai! Spui c-ai avut o bucurie cât casa, se ţine minte, o ţii? A rămas doar o coajă, un zvon, nu mai intri în ea, nu-i la tine, nu te mai zgâlţână, e ca o vorbă în somn. Ce rezistă într-un final? O spălăcitură. Ca lumina asta ce-mi vine de-afară pe faţă, cred că bat în albastru. Ăta, egipteanu, cum îi zice, de la muzeu… De ce mi-aduc eu aminte greu de tăticu'? Doi bătrâni, parcă-s fotografii. Gălbejite, din alea. Ăsta eşti tu, asta-i Flori, abia de mai semeni cu tine, se şterg. E ceva… cum se spune? Şi tot ce-am făcut până la etatea la care mă aflu… ce-am făcut? Odată vezi că s-a dus, ce-ai făcut? eşti bătaie de joc.

Ceasul merge, slavă Domnului, am scăpat de un reparat… Nu ştiu ce-o fi avut. O aud pe Flori cum urcă. Să-i spun ce era să păţesc, dar vrea cu veioza aprinsă, nu suportă altfel. Bagă cheia în broască şi răsuceşte. Mai învârte o dată. N-aud niciun şaltăr, lumina vine de pe palier. Tropăie puţin să cadă zăpada. Pune jos ceva ce foşneşte, îşi lasă, aud, pantofii pe hol. Închide pe dinăuntru. Apoi intră-n bucătăria noastră americană cu două pungi pline, din alea de piaţă. Nu mă mişc, nici n-o văd, o aud, ştiu ce face. Deschide la frigider şi le-ndeasă. Lumină slăbuţă. Acum ar trebui să aprindă şi sus… Nu? De ce?… Ce face? N-o mai aud. A dat cu ochii de mine, se uită? Să mă ridic, ce să fac? Nu-mi vine să mă sucesc. Durează lung şi nici nu dă bună-seara. Stă, de ce, ce aşteaptă? Mă vede de-acolo, mă văd? De ce cade moale şi se prăvăleşte cu scaun cu tot?

Vrabia

— Adriane, deranjez, cât e ceasul la voi? auzi, vin şi eu la Nevyorka; te văd?

Nu pot să spun ce s-a bucurat: hai, bă, tâmpitule, când ajungi? Te-aştept la aeroport. Ai telefonul, dă-mi un semescu ca să ştiu. Unde stai? Deocamdată la Mişu, până găsesc de lucru ceva. Care Mişu, ăla cu mobilierul, din

Queens? *Forget about*, stai la mine, nici nu discut, ai camera ta.

Prieten! în armată împărţeam pachetul de-acasă; când a plecat din ţară nu s-a ştiut, dar am aflat mai târziu pe unde s-a cuibărit. În fond, ce-nseamnă prietenia? Să te bazezi, să-ţi dai, vorba aia, cămaşa. A avut noroc c-a putut să emigreze în Israel, era înainte de Lovitura de stat şi, în momentul în care i s-a făcut de New York, ţuşti, peste gârlă! Eu a trebuit s-aştept să se facă *democracy*. Lucrează la o bancă, pe-acolo.

I-am dat mesajul, dar tot nu credeam că se scoală şi vine, avionul aterizează dimineaţa, la patru. Aştept, m-am gândit, şi când se face de ziuă formez la unul din ei, n-or să mă lase ca pe-un pachet. Sau iau un taxi, poate îl decontează.

Ei, ai să râzi, când ies de la Control, acolo era, la *Exit*, flutura un carton cu numele meu, se gândise probabil că mă schimbasem în toţi anii ăştia şi să nu mă rateze. Nici el nu stătuse pe loc, se mai rotunjise… Ne-am strâns în braţe, am lăcrimat, nu mai spun, doi prieteni au fost în România aia, pe bune! Hai la parcare… Eu, cu ochii la forfota aia, poliţişti de culoare, toată lumea vorbea englezeşte şi un miros mai aparte, abia aşteptam să mă lipesc, s-o cârmesc, să mă fac un *gringo* de-ai lor. Adică, să n-o mai trag pe uscat. Chevrolet, nu mare, dar încăpător, am luat-o spre Centru. De fapt, hărăbăile mari nu-s prea bune, e greu cu parcarea.

— Stau în Manhattan, îmi zice, şi, pe drum, uite spitalul unde lucrează Miruna, acolo-i Flushing Meadows – te uiţi, sper, la tenis –, deşi, pe-ntuneric, nu prea se vedea cine ştie ce, Bertina-i în zonă, pe-aici, o cunoşti pe Bertina, Queensboro Bridge; ceva ştiam şi din ţară, atâta cultură mai am şi eu.

A vrut să mă surprindă şi m-a surprins. Manhattan, stă pe strada 21, pe undeva. M-au primit ca pe-un frate, ştii cum?! ca pe-un prinţ. Ca nişte rude, ce s-o mai dăm după pom! Se încurcau ce să-mi pună pe masă, dădeau

telefon şi veneau grămezi de chinezi cu cartoane, whisky nu ca la noi, pentru Est, whisky bun, nevastă-sa, Ella, că neapărat să-mi gătească ceva, lasă-mă, dragă, am tot mâncat clătite în România, e creştin-ortodoxă. Îmi picau ochii-n gură, eu cu fusul orar, dar spune-mi de ăla, de aia, ce mai face Monica, şi mai ales amintiri din armată, cum fentam santinela, cum săream peste gard să punem de-o vodcă la Orizont. Ştii cum e, pe vremea aia: armata-armată;

s-a uitat, acum doar Profesionişti, umpli cu ei o sală de mese. Îmi cădea capu-n piept, dar mă ţineam să le fac o plăcere şi clămpăneam, el băga amănunte, hai, zice Ella, să-i chemăm şi pe cutare, cutare, să se hlizească şi ei. Doamne fereşte, asta mai trebuia, nu mai rezist, cad aici, noroc cu Adrian că-i mai egoist la nevoie, lasă, nu, seara asta-i a noastră! Ce seară, că se făcuse dimineaţă pe bune… Bine că s-au pilit, şi-au dat seama că dorm pe mine deja, hai că poate i-e somn, ia-ţi bagajul, asta-i camera ta.

Camera avea vedere la New York, cum e New York-ul, se ştie, mişto, dar avea şi-un pat destul de încăpător. Întâi o recuperare şi după aia ieşim cu americanii la trântă… Mi-am pus pijamaua, numai că mă răcisem, eram şi cu fusul, m-am sculat, m-am dus la fereastră s-o-nchid: zgomot, începuse forfota aia, ambulanţe, pompieri, îţi defectează timpanul.

Când după asta, eram cu una în casă, făcea curăţenie, o asiatică. Îşi arăta dinţii şi-mi făcea plecăciuni peste mop; eu, buimac, îţi dai seama, probabil că între timp aţipisem. Are cheia, altfel cum a intrat? îmi lăsaseră mâncare în frigider, la Bucureşti era aproape de prânz, pun la încălzit ce rămăsese din noaptea trecută şi intru în baie. Mică, mică rău, abia aveai loc de-ntors, nu să te ştergi ca lumea pe spate. Şi sparg o sticluţă, am atins-o cu cotul. Cred că m-a simţit aia, o aud că opreşte aspiratorul. Ne-am umplut de parfum. Mirosul ăsta frumos se amesteca cu altul lăsat în urmă cu cinci minute, căci mai făcusem câte ceva. Greu de tolerat, scot mâna, dau drumul la

ventilator, caut făraşul şi încep să pipăi după cioburi pe jos, nu vreau să las după mine, aşa-s învăţat. Adun tot, ferească Dumnezeu să se taie cineva la picior; ea făcea curăţenie în camera mea, eu, în baie. În patru labe vezi altfel lumea, de-aia pleacă şi omul dintr-o ţară îndoită de şale. Când observ pe closet o pată suspectă; nu ştiu, de la ei, de la mine, pun mâna şi curăţ. Nu vreau să las loc la interpretări, să creadă că eu, există o perie – nu-mi cade coroana. Ştiu eu ce-i cu filipineza, poate că lasă murdar şi dă vina pe mine, nu suport să fiu bănuit, am grijă de asta!

La fel şi după ce am mâncat, spăl şi bag în bufet, scutur firimituri, nu-i las menajerei, că ei o plătesc, nu eu, acuma, cinstit. Să nu se cunoască, să fie ca şi cum nu m-am atins de nimic; sunt de peste ocean, nu vin din pădure. Nici n-am mâncat ca un nehalit, deşi aveau o şuncă superbă, dar să nu las impresii, mai bine aşa.

Şi cum mă relaxam la o cafă, aud un zgomot în geam. O bufnitură, dar şi ceva ascuţit. Ce naiba, aruncă vreun prost pân-aici, la etajul la care eram! Nu, frate, o pasăre mică, o vrăbiuţă, sărea de pe pervaz şi se năpustea cu ghearele-n sticlă; astea-s capabile să stea pe ceva vertical, nu au treabă, numai că sticla e sticlă, alunecă. Dar ştii ce drăguţă! Cred că se pocnea şi la cap, pentru că avea nevoie de-un timp ca să înceapă din nou. Stăteam cu cana în mână şi încercam să-nţeleg; se reflectă în termopan şi crede că-i alta. Geloase, sar la bătaie, teritoriu american de păzit. Altfel, foarte drăguţă, i-am zis şi Monicăi, am sunat-o în ţară să-i spun c-am ajuns. Poate-i de bine, mă-ncurajează, poate-i semn că găseşti de lucru mai iute, îţi dă un semnal de bine-ai venit. Eu ştiu?… Oricum, mi se părea drăgălaşă şi-o admiram cu prietenie. Până a intrat chinezoaica; începe s-o ocărască din uşă, după care-mi zâmbeşte cu toată fasolea. Apucă un şerveţel, deschide fereastra şi-o uşuieşte sub ochii mei, dar vrăbiuţa – aut, nu mai era, lăsase decât o urmă verzuie pe geam. Se răhăţise, adică, de la efort. Aia bombăne, se urcă pe-un scaun, şterge cu hârtia, lustruieşte, îi văd chiloţii, mie mi s-a

părut foarte comic şi-am dat să mă râd, pe urmă şi fata, ne hlizeam amândoi, era singurul fel în care se putea discuta.

Am coborât, că venisem cu treabă, să mă orientez puţin pe unde-am ajuns. Ştiam că mişună indieni ambulanţi cu parfumuri, i-aş fi pus la loc ce spărsesem, dar mi-a ieşit din cap cum se cheamă, aruncasem ciobul cu eticheta. Ţineam minte însă sticluţa. Vizavi, un bistrou cu mese pe trotuar, mi-a plăcut, i-am dat zece; un negru în uşă, foarte mişto, m-a invitat să iau loc. Mâine, zic, *tomorrow*, cum ar veni. Mă uit de jos în sus ca să reperez fereastra la apartament, dar aia terminase, nu mai ştergea. Găinaţul însă se mutase pe colţ, în partea de sus. Pesemne că altul… Mititica era chitită şi ea pe ceva, foarte clar. Şi-o bramburească pe stradă, şi-un zgomot ca un mârâit, aici trebuie să-mi fac şi eu loc, la o spălătorie gen, de ceva, de maşini sau de rufe, pe-un taxi, că asta face românul când pleacă de-acasă, se bagă slugă la cineva până adună mălaiul. Pe *cab* e nevoie să ştii tot oraşul, e greu. Am mai mers cât am mers, de parfum am uitat, i-am sunat pe toţi şi pe Mişu ca să ştie c-am aterizat şi m-am întors să mă culc, îmi venea să dorm foarte des.

— Nu, dar cel mai tare a fost, răcneşte Adrian peste mine, când i-am ascuns lui Birtaşu încărcătorul şi se dădea de ceasul morţii că-l bagă-n Tribunalul militar! Ţii minte, îl căuta şi-n veceu.

— Ei, cum naiba! Dar când ne scotea Tărtăşescu cu masca pe faţă…? Hă?

Ne încălecam, fiecare îşi aducea aminte de câte ceva şi n-avea răbdare, intra peste celălalt, aşa de bucuroşi eram să mai dezgropăm o poveste. Memoria nu mai păstra nici mizeria, nici nepăsarea cazărmii, făta cu incontinenţă hazul unor întâmplări deşucheate care ne ajutase s-o ducem la tăvăleală, atât rămăsese şi ne învigora, ne lega parcă şi mai aprins. Ca fotografiile vechi de pe-acasă. Mai ia un *donut*…

Era vineri seara şi Adrian invitase câţiva prieteni, pentru că împreună-hlizitul e mai productiv; altă băută,

îngheţăţi, adusese şi mici de la un restaurant românesc. Nu se mai înţelegea om cu persoană, urlam unul la altul, zbieram, se răcea spagheta în farfurie. Tărtăşescu era locotenent-colonel, însă pe timpul cât fusese maior l-a avut în companie pe unu, Petru Popescu, de scrisese el o carte cu milităria şi-l botezase aşa, omul era din Tărtăşeşti, de loc, o comună, nu-l chema Tărtăşescu… Stoica, Stoian, am impresia, şi se recomanda Tărtăşescu, era personaj, nu mai ieşea din roman: sunt colonelul Tărtăşescu… Am înţeles, toar'şi lent-col! Ei, când ne scotea la instrucţia de câmp poftea *cu cântec înainte marş*; mamă, se căsca neamul ca la urs după noi, cât puteam să răcnim ca idioţii. Se oprea circulaţia-n Ghencea. Şi-acuma îmi vine: *Sufle-catăcată*, pân' *la brâu*… mă rog. Bun, odată ajunşi pe maidan, se dădea durache ca să-şi bage zglobinol în gâtlej: drepţi, culcat, masca pe figură şi adunarea în spatele biutei!… Care biută? Te târâi după biută, vai de capul nostru cum ne târâm şi, odată ajunşi, horcăind, băgai mâna-n taşca măştii, unde se lăsau pipăite suplimentul de la popotă şi sticla cu apă… Sticlă grea, sticlă-sticlă; de-un kil! Venea şi el, împiedicat, ceva mai târziu, cădea în iarbă de sus. Cred că-i zdreleau picioarele cizmele alea. Nici n-aştepta să înfulecăm, furajarea se face la ordin: bancuri, ordona, daţi-i drumul! Şi era ca-n O *mie de nopţi*, trebuia să-i debităm patru ore fără oprire, căci altfel ne băga la săpat adăpost; Lineman, lopata cu bătaie la bucă! Patru ore, aveam oamenii noştri dotaţi, legam banc de banc şi-o scoteam cumva la vopsea. Dar greu, fără glumă.

A doua zi, m-a trezit Adrian pe la opt. Hai, mă, hai că se răceşte cafeaua! Nici nu ştiam ce oră era, cad rupt, noaptea adorm pe la două, pe urmă nu pot să mă scol. Am stat în baie puţin, dar n-am abuzat cu altfel de chestii, mă jenez, pe bune, nu-mi place dacă se uită omul la mine cumva. Mă abţin, mai bine încerc la negrul de jos…

— Ţi-am spart, fără să vreau, o sticluţă.

— Am văzut, zice Ella, n-are nimic.

— Ţi-o cumpăr la loc, n-am văzut prin zonă, dar pân'

la urmă rezolv.

— Ei, asta-i! Fii cuminte. Crezi că-n aia stau eu?

— Nu, nu, nu se poate.

Fată bună. Am văzut că bea bine. Ne pune masa şi-l văd pe Adrian că se concentrează. Gata, începem!

— Da' cum l-am lăsat în bălării pe maior?!…

Şi se porneşte să-mi aducă aminte, clefăind gălbenuşul. Cum să n-o ştiu? Maiorul, zilnic, la cap: bă, cercetaşul trebuie să fie hoţ, mincinos şi parşiv! Aici suntem, să trăiţi!… Ne scoate la câmp, ne dă fuga-marş şi, odată pierdut din vedere, încolonez plutonul şi cădem la autobuz din partea cealaltă: pas de front, tot tacâmul.

— A ordonat tov. maior să ne repliem la cazarmă!

Şoferul nu comentează, ne instalăm şi… azimut-dormitor! Ăta, în timpul ăsta, dădea în gropi pe toloacă, s-a întors fiert în pipi, nu ştiu cu ce a venit, dar n-avea loc să obiecteze ceva, dăduserăm testul de intelect. Distracţie mare, cu pătura-n cap…

Stăteam la o portocală şi chirăiam parcă a gâdilit, la ce ne umbla în bucătărie prin cap. Se lăsa apoi o tăcere care ne tâmpea şi surâdeam pe rând, privind la şireturi. În creier însă era pornită cu febrilitate scotoceala după alt episod, să mai trăim o bucată. Dar nu-i ieşea nimănui, nu mai puteam, ne goliserăm. Cum să învii?! Am dat-o pe poze; eram şi frumoşi! Eu m-aş fi repezit până la negrul de jos…

Ce ne-a scos din scremerea asta: vrabia, zbang! Cu capul în geam, la fel ca ieri, stilul ei.

— Ce-i asta? tresare Ella, se gândea şi ea nu ştiu unde.

— Stai să vezi ce ştie să facă, zic. Sora mea…

Ăştia, cu ochii la geam, nu ştiau ce să creadă.

— Nu că-i drăguţă? insist. De la reflexie, se vede-n oglindă şi i se pune pe nervi.

— Da' chiar că-i drăguţă, admite şi Ella în cele din urmă. Râdea cam prea tare. Băuse un pic. Ne distram, era drăgălaşă. O vietate şi ea. De privit… Eu sunt pentru

natură.

Până slobozeşte iar căcălica.

— Eee, face cu reproş Adrian, te scăpaşi!

Şi se mută cu privirea la mine; mai păstra încă surpriza iritată care-l oprise din mestecat. De obicei se întâmplă când eşti la masă…

— Şterg eu, zic, nicio problemă, şterg eu! ca şi cum mă scuzaţi, v-am adus-o, dar e prost-crescută… De la efort, se contractă. Nu ştiu ce m-apucase. Şterg eu! Am văzut cum se face, iau o hârtie şi şterg. Ca să fiu serviabil, prietenos.

Afară, negrul în uşă; mă aştepta de saftea.

Nu-i chiar simplu să te rezolvi cu bistroul de jos, întâi că te ţii cu dinţii cât pui pe tine ceva, cât cobori, cât iei şi de la ăla o apă, un suc, că nu-i pus acolo ca să te foloseşti tu de el; cheltuială, am renunţat. A doua zi, deja mă gândeam: tot nu-i nimeni acasă când intru-n baie; dacă ai grijă să fie curat, care-i problema?

La urmă laşi uşa deschisă, te ocupi cu fereastra de la bucătărie şi dai peste ce făcuse amărâta acolo: tot geamul excrementat!… Măi, fire-ai a dracului, tu, că începi să mă sâcâi! Am ajuns sluga ta, ce-am ajuns?! Ne jucăm sau ce naiba! Adrian era mai pornit, să vezi ce spume făcea când intra în casă dacă mă fentase cumătră şi vedea că s-a cacarisit în timp ce n-am fost atent… A dat după ea cu o furculiţă. Şi cel mai tâmpit e că mă simt nu ştiu de ce vinovat. De ce mă simt vinovat? Ce să fac, s-o păzesc cu pliciul de muşte? Am venit aici să caut de lucru. Şi nici nu fuge, dacă o uşuieşti, ştie că n-o poţi ajunge. Se trage pe balustradă şi te fixează cu capul pe-o parte, aşa, la sictir, o golancă, aşteaptă să-nchizi. Altfel, simpatică, astea-s cele mai periculoase. M-am sculat într-o zi… aveam şi pe fereastra din dormitor, nu pot să şterg peste tot, plus că-i sus, tati, te uiţi în stradă şi te furnică la inghinal. Coreeanca, vineri abia.

A mai făcut câteva ture şi bolovanul ăsta călduros pe care ne-am pripăşit, cu toate mizeriile crescute pe el, vine

şi ziua de vineri şi când vede femeia ce e pe sticlă o ia capul brusc. E sus, îţi spun, greu să te urci ca să ştergi. Mi s-a făcut o milă, mi-era şi dor de Monica, am tras-o-n pat. În, aşa şi aşa, sper să nu mă spună, nu cred că-i proastă, s-a cam opus la-nceput, nu cu forţa, Doamne fereşte, viol, sau ceva, dar cu rezistenţă un pic. La ăştia-i nasol cu treburi din astea, cer bani în instanţă. Mă rog… I-am zis că-i iau şi ei un parfum.

Şi chiar i-am luat, nu ştiu dacă se dă cu el, n-am simţit. E un pakistanez pe 5th Avenue, aduce spray-uri cu căruciorul, numai că n-am văzut ce căutam pentru

Ella. Nu se găseşte, poate prin magazinele mari, Bloomingdale’s, pe-acolo, dar costă de te usucă. Cred c-a şi uitat că l-am spart, are destule, de unde să dau banii ăştia!

Apropo, mi-am găsit şi un *job*. Adică, mi-a făcut rost Mişu de el, tot la un român, în Brooklyn, are un atelier, face pungi. Nu e cine ştie ce sfârâială, dar iau măcar în dolari. În Manhattan, dai cu tunul, nu te poţi lipi de nimic. Aşa se începe, noroc că nu-i balamuc, lucrez cu doi mexicani. Cam cald înăuntru şi mirosul ăla de plastic topit îţi intră-n plămâni, în haine, în respiraţia gurii, în orice cotlon. Pe urmă, trebuie să fug cu metroul ca să curăţ pe-acasă de la pasărea aia, înainte s-ajungă Ella şi Adrian, îi enervează la sânge şi nu ştiu de ce au rămas cu ideea că am vreo legătură cu ea. Sau mi se pare, dar văd că aşteaptă să şterg şi dacă nu-i curăţat se uită la mine cu sprâncene triunghiulare. Fac cât pot, nici ¿>oss-ul nu-mi dă drumul înainte de cinci, schimb trei linii, la naiba, aş suci-o de gât, mă distruge, dar dacă nu intru-n casă înaintea lor îi ia greaţa, se cătrănesc, bagă-n gură, beau ceva şi se culcă: viaţă americană. De armată nu mai spun, se golise, epuizasem orice se putea povesti, cădeam pe gânduri şi scormoneam prin creieri poate cade ceva, dar ce să mai dădusem de fund. Când te căzneşti să storci din cap, mai mult taci, ştii vreun banc? zice, şi am dat-o pe bancuri…

Ajung, intru-n casă, căram o sacoşă; luasem ceva de

mâncare şi eu, să nu zică, mai ştii… mă-nţelegi. Slavă Domnului că ajunsesem la timp! Duc punga-n bucătărie, mamă, ce era pe la geamuri, îţi venea să le spargi. Nu scăpase niciunul. Dau fuga la mine-n cameră să mă descalţ, nenorocire şi-aici! Scurgeri albe-verzui, mai scurte, mai lungi, în diferite zonaje. De unde atâta găinaţ într-o vrabie, aţi înnebunit?! Singură n-a putut să descarce atât, e contra naturii, acţionează în grup. În dormitor la ei, aceeaşi poveste; Doamne, de unde s-o iau mai întâi! în bucătărie; aici vin şi mănâncă. Da-n camera lor se schimbă la trening, ce fac? în bucătărie!… M-apuc de rânit. Au rame din alea de le ridici, fac una şi-i aud că deschid. Intră şi dau peste mine, mocirlit şi cu buretele-n pumn, îi apucă depresia, se calcă unul pe altul şi ies. N-a trântit uşa, dar era ca şi cum, am văzut c-ar fi vrut, mă mir c-a putut să se ţină. Aproape c-am dat în plâns. Ia stai, bre, de ce sufăr, sunt eu vinovat că asta se slobozeşte în mod contondent, nu-i de ajuns că mă implic! Dacă nu bag eu mâna şi şterg, stă aşa până vineri, ciorchini, nu se-ating, îi loveşte dezgustul. Ăia, pe stradă, cum strâng după câini?!…

Îi aud foarte bine de dincolo, ceva ca un aer pe ţeavă: admiră fereastra din dormitor.

— Vreţi să contribui şi eu la chirie? îi întreb mai târziu, când ne-am aşezat pentru cină.

— Ce să faci?

— Să dau un ban, stau aici…

— De ce?

— Am acum *job*-ul ăsta…

— Miroase rău acolo, la pungi? Eu n-aş putea. Lasă chiria, n-ai deocamdată de unde. Până-ţi găseşti un culcuş, face Ella, în timp ce-şi turna minerală; bea şpriţ. Pune-ţi banii la bancă.

Cum adică *până-mi găsesc*? Ar trebui să-mi găsesc?… Asta ce mai e?

— Cât ai dat pe brânză? mă întreabă din nou.

— Nu mai ştiu cât am dat. Mi-a făcut un preţ la total.

— De la români? De-acolo, din Queens?

Nu m-a-ntrebat de ce-am cumpărat-o, nu m-a certat, înseamnă c-am făcut la timp gestul. Se aşteptau. Mâine cum, mai aduc? Dar ce-o interesează de unde-am luat-o, e bună sau nu, că n-a zis!

— Să-ţi spun un banc, mă arăt eu *friendly*.

Îl pregătisem de dimineaţă. Cică să nu apari cu bancuri în casă, pe neaşteptate…

— Îl ştiu, mă opreşte… că râde ăla-n dulap.

Mi-a tăiat-o. Cu bancurile e riscant, circulă, rar dacă vii cu unul mai proaspăt; cum naiba reuşeam în armată, că e dificil! Eram şi mai tineri, eram şi mai mulţi, în orice caz Adrian nu mai avea nicio pornire, a fost o seară coclită, ca aia de ieri, când ne-am băgat la somn pe la nouă. Poate nu mă silesc îndeajuns: omul ospitalier te creditează cu haz. Să-l bine dispui. Dar tot timpul, tot timpul?

Mai stau ce mai stau şi mă retrag în camera mea, încep să-mi fac patul; nu-l las desfăcut peste zi, de obraz. Există şi păsări nesimţite, ca omul. Adevăru-i că-i şi căcăcioasă… Intră Adrian şi se opreşte lung la fereastră; ştiu la ce se uita, m-am făcut că nu văd.

— La tine parcă-i mai economic… N-ai decât două urme, atât.

— Am să fac nişte laţuri, îi spun.

Nu-mi răspunde.

— Nu-ţi mai ţine şi tu pantofii în casă. Lasă-i pe hol.

Şi iese, după ce-mi ia cămaşa de pe spătar şi o bagă-n dulap.

Fusul nu mi s-a luat chiar complet, câteodată-i de bine, mă trezesc pe la cinci şi folosesc baia în timp ce ei dorm. Până azi-dimineaţă, când am văzut clanţa că se apleacă.

— Un moment, tresar, un moment!

— Stai cuminte! era Ella. Nu te grăbi, *take your time*…

Bun, ieşi, dai drumul la ventilator, dar ăla nu rezolvă treaba instantaneu. Am crezut că s-a băgat iar în pat şi-am aşteptat ca aerul să se limpezească puţin. Dar nu, dau de

ea pe hol, făcea treişpe-paişpe, berica de-aseară.

— Bună dimineaţa…

— Ce mai faci? îmi aruncă din mers şi intră sălbatic.

Sigur c-a dat de-o atmosferă împovărată, dar ce poţi să… nu? îmi crăpase obrazul, nici ea nu putea aştepta, aşa-i viaţa, cum era aia? *Homo*… nu ştiu mai cum.

Ce să fac, îmi zburase tot somnul, m-am apucat să spăl geamuri, ce rămăsese de ieri. Când s-au sculat, le-am făcut şi-n camera lor. A trebuit să intru iar, să fac duş.

— Ai făcut duş? se uită cumva, ca şi cum nu era evident.

— Un pic, da…

— Dar miroase ceva…

— De la pungi, mă scuz eu, se impregnează mirosul.

— Vai de mine! Păi, ia fii atent!

— Îi pun nişte laţuri, promit iar la micul dejun. Trebuie prinsă, altfel ne terorizează pe toţi. Beşniţa naibii, aşa ceva n-am văzut, parcă-i şoarece!…

Anunţul meu, făcut pentru a sta de vorbă şi noi la un gest împreună, a avut rezultatul opus, adică niciun efect. Mestecau în tăcere, lucru nesuferit pentru cel de-al treilea, oricum o treabă nu foarte prietenoasă. Asta e, ce să fac? Nici mie nu-mi cade bine. O nemernică, ce vină am eu?!

Găsesc la atelier nişte gută şi, când m-am dus să iau de mâncare, am cumpărat şi nişte cârlige din alea, ventuze, care se pun pe geam la maşini. Se făcuse iar sâmbătă, m-am sculat cum mă scol, pe la cinci, şi le-am lipit câte trei la fiecare fereastră, cu buclă de nailon, tot, numai să bage o gheară.

Până la masă situaţia a fost staţionară, vrabia s-a pocnit de câteva ori, au rezultat nişte dâre, dar nu se prinsese, deşi lucra imprudent, în viteză. Ai şi noroc, *fuck you*, *fucking bird*!

— Să vezi acum, le ziceam, fii atent…

Nimic. Se repezea, ziceai că are în cap să treacă prin sticlă, Ella se enervase şi a vrut să deschidă ca să-i facă vânt. Am ţinut-o pe scaun, stai puţin, ai răbdare, vrei puţin

coniac în cafea?

Trecea timpul şi li se lungeau feţele. Nu se-ntâmpla nimic, au plecat să se bage în cârpe, la loc. Eu am strâns faţa de masă şi-am pus farfuriile sub robinet.

Cum am ajuns să fac asta? Dacă ai un obraz şi încerci, te simţi de câteva ori, asta e… Pe urmă, m-am izolat şi eu, ce să fac? Când s-o prinde, s-o prinde! îi trebuie o sperietură ca lumea, după aia o dezleg şi-o prezint.

Mă întinsesem şi sunam la Monica, poate se ştie cumva în străinătate, în România, pe-acolo, cum scapi de vrăbiile astea, poate-i vreo procedură, că ăştia de-aici n-au habar de nimic. Şi mă trezesc iarăşi cu Adrian că deschide, îmi spune din uşă:

— Auzi, poate-ar fi totuşi bine să te muţi mai aproape…

Şi, la fel ca data trecută, îmi ia cămaşa fără să-ntrebe şi mi-o vârâ pe umeraş, în dulap.

Am crezut că nu înţeleg; unde să mă mut, ţi-am spus eu că vreau să mă mut? Vrei să-mi fac bagajul, spune-mi direct!

— Mai aproape de ce?

— De unde lucrezi.

— Am înţeles…

Manhattan Bridge, la loc comanda, în partea cealaltă. Se făcuse legătura la Bucureşti şi Monica: alo, alo… de-acolo. Auzea probabil ceva şi nu-nţelegea de ce nu-i răspund. Nasol momentul, n-aveam nicio idee. Dar de la ce, dom'le, de la ce chestia asta? Pentru neisprăvita aia care se aia pe geam?! N-am lăsat curat după mine, v-am deranjat cu ceva? Mi-am dat toată silinţa, tu m-ai chemat, nu eu ţi-am cerut, puteam să stau foarte bine la Mişu, săracul, cumpără mobilă la mâna a doua de pe la *garage sale*, o recondiţionează şi-o vinde. Puteam să-l ajut, are o mulţime de canapele, cincizeci! Suntem dintr-odată prea mulţi? De la o piţigoaică?! Mă tem să nu-i fi spus coreeanca ceva… Şi ce, ţi-am luat ce-i al tău, periuţa de

dinţi? Eşti tâmpit?! Sau că i-am cumpărat ei parfum şi Ella-i nervoasă? De ce nu spui, spune clar, nu vezi că trage la măsea ca un caporal? Nu mi-am dat seama sau ce? Păi, dacă se vede, vede şi-un prost!…

— Alo… îmi făcea Monica-n ureche.

— Stai, dragă… Bine, Adrian, zic, trebuie astăzi sau când?

— Azi, mâine, când vrei…

Se scarpină pe burtă, preocupat, înainte să iasă: suntem, adică, prieteni, sper că mă înţelegi. Cum azi-mâine? Adică şi azi?… Ce naiba să fac? îl sun pe Mişu să mă ia din cocina asta, îmi bag picioarele-n Manhattanul tău şi-n tot găinaţul, nu te ştiam aşa nesimţit! S-a găsit şi Monica…

— Ce vrei, dragă?

— De ce nu vorbeşti?

— Vorbeam cu ăştia de-aici… M-au pus pe liber, am nevoie de-un loc de dormit.

— V-aţi certat?!

— Nu, dragă, din nimic, a venit adineaori şi pa!

— I-ai zis ceva…

— N-auzi ce-ţi spun? Aş fi vrut eu să-i zic.

— Precis le-ai zis sau ai făcut acolo ceva, te cunosc!

— Mă cunoşti?

— Ştiu eu cum eşti. Nu te descurci, mă faci de ruşine! Eşti provincial, adaptează-te, de ce nu poţi fi ca ei?

— Măi fată…

— Eşti impulsiv, cine ştie ce faci pe-acolo, să-ţi ceri scuze! Cere-ţi scuze, e prietenul tău.

— Da, mamă. Adriane, te rog să mă scuzi, nu mai fac… recit în camera goală şi închid legătura cu ţara.

Simt că mă iau dracii răi. Mă încep de undeva de jos, din chiloţi. Aştept să se urce la cap. Cum îmi atingi tu cămaşa şi mi-o atârni în dulap?! Da’ cine eşti tu? Adică-s neam-prost sau ce am?! Dacă nu intrai, nu te deranja. O pun unde vreau, nu ştiu dacă m-ai înţeles!

Şi-o arunc pe podea. O smulg de pe umeraş şi-i fac

vânt, futu-i, până-n mijlocul casei. Ia uite, bre!… Mă întorc urât spre fereastră ca să iau o gură de aer, dar mă abţin s-o deschid. Trasee de pasăre căcăcioasă pe sticlă. Departe, văd turnul Chrysler prin lacrimi de găinaţ. Astea, când se cacă, parcă se pişă. Nu-nţeleg cu ce-am deranjat!… Am avut un obraz, aşa am fost educat. Cum intri tu şi-mi zvârli cămaşa în *fucking* dulapul?! Să vezi ce sare Mişu când o s-audă! L-am sunat, dar făcea „ocupat” Smulg, trântesc sacoşa pe pernă. La ăştia aşa-i: te dă afară pe uşă, intri pe geam! Nu ştiu dacă-i neapărat genul meu.

Trag fermoarul şi-mi îndes pijamaua. Culeg cămaşa de jos şi mă chinui să intru în mâneci, nici nu ştiu de ce, unde plec?

Cu ferestrele bine închise

Iar?!… Sapă toată ziua, băga-s-ar dracu-n ei! Bombăneşte. Are partea asta, sare de fund, vorbind singur şi beştelind, un cusur socotit pe bună dreptate stingheritor, cu care se alesese pe la 30 de ani când Irma-l lăsase cu copilul de grădiniţă şi n-a mai *zurückkommen* din Augsburg, de la ţiptării ei. Cartierul ăla din Vişeul de sus, Ţiptărai, saşi în saci, strânşi acolo pe Iza, ţiptări, de ce, habar n-am, poate de la cum ţipţihuiesc între ei, n-am de unde să ştiu cum se scrie, nici cum se citeşte. Le şi cam place că-s ţiptări, adică ceva super-fin, nibelung, nu se prea încuscresc cu români. Prost, c-au încercat tot felul să-l deschidă la cap, ia-ţi, mă, Doru, o moroşancă de-a ta, ăştia se-nţeleg pe nemţeşte în casă, de faţă cu tine, şi-odată te fac. Nu, că el o iubeşte; treaba ta, e bine că te-a lăsat cu *kinder* pe cap?

Şi-avea o scârbă de Augsburgul ei, cum nu pot să-ţi spun! De la asta… N-a pus piciorul în Germania aia nici mai târziu, când a început să se poată. Nu-i venea, n-avea nicio chemare. La Paris mai mergea, îi plătea Vasile avionul, dentistul, adică feciorul, o dată la doi-trei ani; el, între timp, avea grijă de casa pe care-o lăsaseră copiii în Bazilescu. Dar să ai în pat o şerpoaică, să sâsâie toată ziua săseşte la tine; asta rămăsese din Irma, după ce că te face

să suferi, *frau-mafoame*, având de-acum familia ei şi-o afacere cu reciclări; vreau cutare, cutare, vreau casa – când s-a ajuns la retrocedări –, c-a băgat tata bani, da' eu n-am băgat?! vreau copilul, nu ţi-ar fi ruşine să-ţi fie, de ce l-ai lăsat? şi serviciul de argint, rosentalu' O nehalită, tot timpul că dă-mi, nu se dezbară nici acuma la bătrâneţe, le-a avut toată viaţa cu caracterul. Doru a vândut imediat ca s-o bage în ofsaid, trăgându-se apoi la Bucureşti cu băiatul, procese, nu-ţi spun, nu s-a mai recăsătorit niciodată, l-a crescut vai de capul lui, singur, dă-l pe urmă la Medicină, bine că-i bine-mersi, stomatolog la Bayonne. Nu mi-a fiert el mie o broască-n ibric?!… Vine fomista, se vără şi-ar cere ceva în fiecare minut, a flămânzit-o Germania aia, apucătoare, dar cred că ne iau şi de proşti.

Asta începuse pe vremea când Doru Pop avea cam 30 de ani. Azi bate în 70 şi se întoarce de la funeraliile unei doamne căreia îi fusese apropiat, deşi cu un alt parcurs al Fortunei, se ataşase puţin, dar nu contează aici. Ajungi la o sută de metri de casă – şi ambulanţe, agenţi, benzi din alea cu roşu şi alb, „nu treceţi, poliţia", un greder, iar desfundaţi strada, mă?! foială, ce naiba tot scormoniţi, desfaceţi, n-aveţi odihnă, abia ce s-a astupat!

E şi cam amărât, vine de unde vine.

Dar nu e nimic găurit, din prima nici nu te prinzi, abia la a doua privire poţi să observi un fel de scofâlciturăn asfalt, ca şi cum fugise terenul, o dovâncătură de vreo 25 – 30 de metri, chiar în faţa blocului, se lăsase şi trotuarul, rigola, vorbesc de nenorocirea aia din Eroii Sanitari, au făcut reportaje, s-a dat şi la televizorul meu.

— Ce-i, dom'le, aici?!

— Unde locuiţi?

— Vizavi.

— Aţi citit? Trebuie să părăsiţi apartamentul o săptămână.

— Nu. De ce?

— Puteţi să alegeţi între un cămin de nefamilişti şi hotel. Ce preferaţi, scrie acolo. Plăteşte Metroul.

— Normal că prefer la hotel, dar ce e?

— Ceva – n subteran… Freza de dedesubt, o pungă nu se ştie cu ce, ne temem pentru clădiri.

— Aoleu!… Cade blocul?

— Sper că nu. Luaţi-vă într-o geantă câte ceva.

— Se remediază?

— Normal.

— Şi cu ce am în casă ce fac?

— Încuiaţi bine. Punem pază în zonă.

Fir-aţi ai naibii cu agregatele voastre, miroase, e rahat undeva, au nimerit în rahat, mârâie în timp ce închide fereastra. În stradă, de mirosit mirosea, or fi dat cu maşinăria într-o hazna sau vreo canalizare, că nu miroase a Dâmboviţa, miroase şi aia, dar pe aia o ştiu. Pute cam o dată pe lună, dar nu chiar aşa. Ce iau cu mine de-aici, pizdele mamii voastre de puturoşi?!

Blocul nu părea să se fi lăsat pe o parte, dar apăruseră crăpături în pereţi. Alt şantier, futu-i… Consolidare, ne lasă pe geantă, doar să vând de s-o găsi cineva; c-or fi proşti! Ce duc cu mine? Săpun şi pastă de dinţi. Şi mai ce?

Scoate din frigider una, alta şi le pune la microunde, între timp, desface sacoşa cu care venise: coliva la caserolă, covrigul, batista cu lumânare şi ban înnodat, iaurtul pe care şi-l cumpărase pe drum. Pescuieşte bomboana. Vera, săraca… Uite aşa, azi eşti, mâine nu se mai ştie, toţi fac cugetarea asta la înmormântări. Fuseseră apropiaţi pe la 30, 30 şi ceva, grăbită să se mărite, s-a dus. Genul care vrea imediat: familie, copii, una, alta, n-au avut decât ciocniri pasagere, morocănoasă; se mai vedeau la alimentara din Basarab, stătea lângă gară. Prietenă cu Marieta… Marieta, dacă o chemi, pui mâna pe telefon şi într-o oră-i aici, mai ales după ce răposase Mirel, dar şi înainte. Nu contează că e la o vârstă. Ca-n Bazilescu, după o săptămână, mai vorbim despre asta… De obicei se feresc să le vezi dărâmate, speră să rămâi cu impresia aia, de-atunci, însă Marieta n-are treabă, se înfiinţează. Ca şi cum

îmbătrâniseră amândoi mutual. Chiar şi Vera… Dumnezeu s-o ierte. Se schimbase la faţă. Păcat. Ce miroase aici?

Acuma, tu să fii S.C. Metroul S.A., unde ai duce un bloc de persoane până se termină lucrarea din subteran, îi bagi la Lido, la Hilton? Domnul Pop se uita de jur-împrejur… un iz, dar nu era chiar mizeria aia de pe vremea lui ăla, cearşaful avea o ruptură, nici capac la veceu, decât numai colacul de plastic şi prosoapele moi nu ştiu cum, cârpe, moleşite cu vârsta şi posomorâte, mâhnite. Tot undeva lângă gară. Ce faci cinci zile în camera asta, că atâta a stat, televizorul pitic, ziua se-ntorcea de unde plecase ca să-i vadă cu cazmaua în mână; aiurea, o frecţionau! Totul zăcea cum fusese lăsat, doar că se luase mirosul. Stai, frate, nu e posibil, avem lucruri aici, alţii avem şi copii, cât ne mai ţineţi aşa? Vecinul de scară a renunţat la hotel, s-a mutat la părinţi. Mâine, cum ar veni: Doru Pop – la Metro, la inspectori… Da, domnu', nu se poate de pe o zi pe alta, aşa, s-a făcut o comisie, aşteptaţi să vedem. Dom'le, eu vreau să-mi daţi casa, am drept şi la despăgubiri, nu eu am distrus-o! Aici e Cotroceni, nu-i la ţară ca să mă ţineţi cu anii prin cotineţe: Cotroceni, aproape de Preşedinţie, palatul Prezidentului e la patru străzi mai încolo, nu ştiu dacă sunt clar! Da, vă-nţeleg, căutăm, a naibii, o soluţie tehnică, nu există pentru moment. Un studiu de fezabilitate ar trebui. Bun, mă duc la Primarul general, să fiu nu ştiu cum, să vezi ce iese de-aici! Nu glumeşte, e destul de experimentat în petiţii, viaţa nu-l menajase. Intră şi la Ministerul Transporturilor, tot lângă gară, cumva vizavi de hotel… Domnule… Pop. Aşa, domnu' Pop, prin august, vă spun confidenţial, organizăm o licitaţie pentru proiect şi, dacă nu sunt contestaţii, demarăm imediat. E lucrare serioasă acolo, cred că trebuie injectat beton în cavernă, nu scăpăm, trece metroul pe dedesubt. Nu spuneţi, avem lucruri în casă, şi noi unde stăm? era şi-o Pâine la parter, s-a evacuat. Da, înţeleg, ce să facem, ghinion, asta e…

A cincea zi cade vineri, are de udat plantele în

apartamentul lui Vasi, din Bazilescu. Uda marţi şi vineri. Vasile, fiul stomatolog, înainte de Franţa, îşi luase acolo, într-un bloculeţ, la etaj, pentru că nu voia să muncească şi altceva, adică să tundă gazonul, să sape la pomi, să dea cu insecticid, lucruri pe care le ai de făcut la o casă cu curte. Altfel se-arată dacă te uiţi din balcon, cu berea în mână, cum asudă vecinii. Nu-i mai bine la aer curat şi parcare-n garaj? 20 de minute de centru… Parcă ai fi la Predeal!

Dar înainte de asta dă iarăşi prin Cotroceni să vadă ceea ce de fapt era previzibil: cum nu se face nimic. Urcă până sus, măcar să se asigure că nu-i spartă uşa. Miroase din nou a ceva, parcă sulf, şi nu de la gârlă, nici din subsol, de unde au spart. Mai slab ca data trecută, dacă de slab se poate vorbi.

În Bazilescu trăsneşte însă dur, hotărât. Ajunge şi-aici?! Nu mi-am dat seama pe drum, parcă ceva iuţeşte mirosul. Îşi adulmecă reflex gulerul, apoi, fără a deschide ferestrele, udă ce e de udat. Sau am venit cu damful în nări? Te pomeneşti c-afară nici nu se simte. Ia stai, stai puţin… Dacă Gicu Armeanu de la doi s-a refugiat la părinţi şi le-a dat cu flit la hotel şi la tot, eu de ce să-mi fac sânge rău prin păducherniţa lor, când am casa asta? Nu tot vin să pun apă? Şi trece dintr-o cameră-n alta: confort foarte bun, medic stomatolog. Păi nu-s eu nebun? Prin uşa vitrată de la un dormitor se vede la vecinul de vizavi: găini, creşte păsări. Ia uite, poftim, în secolul ăsta! Mă rog, poate tocmai de aia. Peste drum, doi inşi repară o rablă şi din când în când ambalează. Suportabil. Pomi, verdeaţă, circulaţie moale… n-am înţeles! Mă mut aici imediat!

Reuşeşte să formuleze cu glas tare ultimele cogitaţiuni, dar şi fără asta s-ar fi reîntors la blocul de la Eroi, unde dă buzna cu toate protestele paznicului de la Metro, unul nou, cu consemn foarte strict; regim spartan, nemţesc, îşi precizează Doru Pop înainte de a-i scăpa un cinci lei. Îşi umple aşadar două valize cu haine şi alte urgenţe, plus ce mai are prin congelator. Şi revine în Bazilescu. Ca prin farmec, nu pute. Or fi reparat…

Îşi petrece seara extrem de plăcut, aşezat pe terasă şi contemplând cartierul într-un mod familiar, cu o bere lângă nişte salam. Trece o mierlă, pe urmă un elicopter. Şi-n pat, cu ochii în plasmă, agreabil, adoarme împăcat.

Băi… îl trezeşte o duhoare, de mi-e jenă să mă pronunţ. Nu dimineaţa, în chiar toiul nopţii, pe la trei şi ceva, lăsase fereastra deschisă. Da' ştii cum?!… Dacă-ţi spun, te şochează emoţional. Gândeşte-te la ce e mai rău; dacă nu reuşeşti, vizualizează ceva. Ai dat, nu se poate, cândva, peste un sediment asortat şi clocit, vorbim de ceva cunoscut, la asta încerc să fac referire. Şi la ce mişună acolo, nici nu trebuie să te uiţi extrem de atent… Lovitură în plex, te aruncă doi paşi înapoi ca pe Lenin, are-o broşură; îi ia aerul, îl bagă direct în apnee, se ascultă cum horcăie-n pat de parcă nu-i el. Târâş spre terasă, unde duhneşte analog, să nu fi explodat vreo maşină de salubritate, migranţi, eu ştiu? terorism. Şi damful ăla de amoniac şi de sulf, te rog să mă crezi, ca în iad.

Nu se face bine de ziuă, că domnul Pop tropăie deja singur pe carosabil, încercând să afle direcţia şi cauza senzorială. Dar trebuie să se reîntoarcă în pat, nimeni nu se trezeşte atât de devreme. îl bănuieşte cu toată sinceritatea pe vecinul iubitor de găini, dar nu de-acolo provine; cocoşul cânta într-o jale. Să ştii c-o fi de la porci! Unde, porci? Ce naiba? Vreun mârlan neracordat la canalizare, cu buda în curte, şi care-şi desface noaptea haznaua ca un needucat, cară undeva cu butoiul. Pun capul. Mirosul nu minte. Nu-mi vine să cred, e o chestiune de civilitate, ce ţară suntem?! Să faci asta în Europa, *pizdelek es raspapizdelek*! îşi spune şi anunţă poliţia. Irma, pe vremuri, o rupea şi pe ungureşte, înjura foarte bine, ceea ce îl făcuse, la nevoie şi rar, să exprime şi el mustrări aproape maghiare, i se păreau mai edulcorate. Deci sună acolo. Prin 112, cum se face. Legătura apoi la sector. Domnule, e insuportabil, aşa şi pe dincolo, şi relatează ce ştie. Da, îi răspunde o voce cleioasă de somn, nu-i pe Calcarului, 130?… Cercetăm.

Aha! N-am spus eu?! Unde-i Calcarul ăsta? îl lămureşte GPS-ul din telefon, la câteva străzi. Porneşte vindicativ într-acolo. Se pomeneşte, la numărul indicat, în faţa unui imobil domnesc; ăştia n-au nici privată, nici curte, ce anchetează? Oricum, nu se vede nicio poliţie, de fapt, nimeni, ca în Eroi. Cred c-a sunat alt român disperat de la adresa de-aici şi-a dat peste adormitul ăla de poliţai. Nu-i la origine, mirosul nu e mai gros, e ca acasă, de unde-a plecat. Se hotărăşte să amâne câteva ore, nici n-apucase să-şi dea cu apă pe faţă.

La domiciliu, exceptând dormitorul, se simte oarecum mai puţin. Ceva zăngăneşte prin bucătărie, presupune că se întoarce elicopterul de ieri. Deschide robinetul chiuvetei şi, înainte de-a o duce la ochi, se surprinde adulmecând apa luată în pumn. Dar huruie serios, asta ce-i? Cască ezitant gemuleţul… între timp nu mai miroase la fel, e chiar acceptabil; înăuntru trăsneşte, ce apucase să intre. Face acelaşi lucru, prudent, şi cu restul ferestrelor. Afară, natura, cum e ea, virgină şi indiferentă; aerul însă, sub elicopter, vibrează, n-are ce face, legităţi fizice, se vede şi-un avion chitit să coboare, un aparat mai mărunt, al e aproape aeroportul Băneasa, spune, frate, aşa!… Dar ce hărmălaie! Ce naiba-i aici, ăsta-i loc de casă pentru un doctor stomatolog! Nu se mai gândeşte strict la putoare… Mă rog, avionul vine şi trece, auzi imediat ciripit, găinuţe şi vine la loc liniştea aceea nepăsătoare de auzi şi o gâză; nu pentru asta te-ai extras din noxe centrale? Bine, duhoare intermitentă, dar nu-ţi spui totuşi c-ai făcut foarte bine să te muţi la loc cu verdeaţă? E chiar foarte plăcut.

Dar ceva ca azi-noapte, plus dimineaţa, n-am văzut de când sunt, e impardonabil, nu există instituţii, ce se întâmplă?! Poliţia stă cu degetu-n nas? Un nemernic împute cartierul; la tăiat sare-n ocnă, cu bile grele la glezne, cum îţi permiţi, nesimţitule, e toloaca ta, ce-i aici?! împuţitule! Mirosul intră la tulburarea liniştii publice, cât se ia pentru asta?

Se află într-o pauză de survolare şi se arată extrem de furios. De fapt, ceea ce zboară pare a fi însuşi Statul; la sol însă împuţitorul, nemernicul care strică aerul, individul, persoana fizică e de netolerat! Ciuguleşte ceva în picioare, ce rămăsese de ieri, două felii de salam, nu-i mai plac, e-uri multe, apoi, implacabil, iese afară.

— N-am simţit nimic, face vecinul dintre cotcodăceli, răneşte la găinaţ. Am dormit, ce era?

— Mata dormi cu geamul deschis?

— Păi, cum, mă sufoc…

Bătrânul Pop se uită lung, dă din mână şi se retrage. La *mini-market* poate or şti; e o prăvălie ceva mai încolo, în staţie. Să iau un gem şi nişte orez…

— N-aţi simţit un miros urât dimineaţa?

— La cât?

— Până pe la vreo opt. Şi noaptea, la fel.

— Noi deschidem la nouă.

— Dar n-aţi mai observat, cu altă ocazie?

— Nu stau în cartier, vin din Iuliu Maniu, mai jos, acolo miroase.

— Cum miroase?

— Urât.

— Şi nu credeţi că vine de-acolo?

— Eu ştiu?

Da, acum parcă nu. Alt avion. Omul îşi face târguielile şi o ia îndărăt. Le pune în frigider cu pungă cu tot şi se arată-n balcon ca să ia stropitoarea, deşi nu e necesar. Guguştiucul uguieşte, parcă aşa se spune. Trece şi-un elicopter. Se gândeşte să-l sune pe Vasi, în Franţa… lasă, are şi el greutăţi. Formează, în schimb, la poliţie. Acolo, o doamnă.

— Am făcut azi-dimineaţă o sesizare.

— Ce sesizare? Cine sunteţi?

— Pop Doru. Din Bazilescu. De la mirosul care este.

— De unde miros?

— Nu ştiu de unde. Poate se ştie la dumneavoastră.

— Nu mi-au lăsat nimic scris. În ce tură?

— Ce tură? Dimineaţa la patru!

— Prezentaţi-vă cu reclamaţie scrisă şi buletinul la…

Nu aude mai mult, pentru că ceva monstruos, deşi tot un elicopter, unul cu roşu, de Smurd, trece atât de jos, atât de aproape, încât e nevoit să ţină cu mâna ghiveciul de tuia. Guguştiucul pare mult mai nepăsător.

— Vedeţi c-a reclamat cineva şi din Calcarului… urlă în telefon, dar aia, în tura mamii ei, închisese deja.

Mare parte din zi are teama că începe din nou. Se plictiseşte apoi. Nu poţi sta pe terasă la infinit, oricât ar fi de odihnitor. Pleacă să vadă ce se mai întâmplă cu casa din Cotroceni. Tot nimic, nu miroase; dă un ocol, încearcă cu piciorul asfaltul lăsat unde făcuse o bubă sub el – linişte subpământeană, uşa de la apartament neatinsă şi porneşte înapoi uşurat. Nimic suspect nici în Bazilescu; păsărele etc. Din nou pe terasă, aer consumabil, decent. Vecinii de sus zdupăiesc în plafon, practic se deplasează în perimetrul ce le e aferent, dar fără papuci, cum ar face orice persoană minimal educată, lovesc cu calcaneul în duşumea, bâf, bâf… mai plânge şi-un preşcolar. De ce atâta mişcare într-un spaţiu închis nu se ştie, dar mai bine te-apuci de pus apă la iasomia de jos, de la stradă, că tot, vai de capul ei, se descurcă şi aia cum poate.

— Udaţi, udaţi?… aude în spate pe cineva coborând, în timp ce toarnă la rădăcină cu carafa de vin.

E Petcu, de la parter, îşi scoate foxterierul… Sănnebuneşti – ca şi cum te distrezi, nu ai treabă? I-ar fi căzut mâna dacă venea şi el c-un bidon. În loc de asta, îi surâde amabil; ipocrit, evident:

— Ce căţel drăguţ…

— E surd, e bătrân.

— Da?… N-aţi simţit un fel de miros? Azi-dimineaţă, devreme?

— Pe la şapte, când am plecat. Da, mai vine.

— De unde, domnule?

— De la canal.

— Ce canal?

— Canalele astea de la Canalizare.

Şi se repoziţionează ca să înmoaie tensiunea din lesă; câinele se propteşte de partea cealaltă a tufei şi ridică piciorul.

— Păi, ce facem aici? Trage-l, domnu’ dragă, un pic, chiar pe plantă!

— Da’ ce-are?

— Se usucă, o nenoroceşte.

— Din pişu de la căţel?

— Nu s-a uscat şi mesteacănul care era tot aici?

— De la el?! Hai, dom’le, las-o naibii, că eşti plecat. Eşti pa…

Şi boscorodeşte pe drum, e uşor de imaginat că exersează anumite trimiteri.

— Io-s plecat?!… Nesimţit…

Domnul Pop molfăie şi el câteva expedieri potrivite, în graiul maghiar, şi se apropie neîncrezător de grătarul de lângă rigolă care abureşte şi el după puteri a canal; dar e mirosul convenţional, nu damful acela. Ce canal! Un tâmpit!

Strada e liniştită, prevesteşte ceva. Vecinul de peste drum ambalează un Opel boşorogit. În răstimpuri, când te loveşte o pace, undeva, nu ştiu unde, o cositoare; cineva se luptă cu iarba. Nimic nu pare să-şi tragă sufletul după atacul prin care trecuse. Idiot… Traversează spre atelierul de vizavi cu carafa în mână, mai sunt adunaţi vreo trei gură-cască; spectacolul învierii oricărui jaf cu capotă este irepresibil pentru popor. Participă recules, indiferent de anotimp. Mâinile negre şi unse strecoară un deget competent în clapeta admisiei, o gâdilă lung, iar motorizarea se scuturǎ în tumultuoase orgasme, ca să cadă apoi cu un ţipăt şi aşteptând vicioasă impulsul al doilea.

— Ce viaţă are-n ea, futu-i!…

Proprietarul asistă neconvins, încântat.

— Dom’le, de unde vine mirosul ăsta, aici, în cartier? se interesează domnul Pop la modul absolut general.

— Nu-i aşa? se întoarce vecinul spre el, cu degetu-n aer. Izul de atelier, cârpe vechi, vaselină râncezită nu se mai pune, vorbeşte despre mirosul *acela*.

— Curge din maşinile astea de la gunoi.

— Zeama la pepeni, explică un altul.

— Păi, ce, au ieşit?

— De la turci.

— Moare de varză, lepădătură, zămârcă, orice…

— Eu ştiu?… încearcă bătrânul să aducă discuţia pe un tărâm realist, ieri puţea ca la balamuc. Îmi venea să m-ascund.

— Bre, ascultă ce-ţi spun… conchise mecanicul cu toată autoritatea cu care era creditat.

Nu, nu, e cineva, undeva, care generează putoare, rosteşte Pop, în timp ce bate la computerul fiului scrisoarea către poliţie: „Vă rog să depistaţi prin mijloace specifice sursa acestei persiflări poluante la adresa contribuabilului şi să ne informaţi, dacă se poate, în scris!” Curând îşi dă seama că nu se printează, aparatul nu merge, e stricat, n-are chef sau e pur şi simplu codat, las-o naibii, o scriu şi de mână…

Se culcă cu teamă şi cu geamul închis. În cursul nopţii se trezeşte de câteva ori, bocănea vecinul de sus, n-ai somn, ciocăneşti? dar mirosul în dormitor e staţionar, încă bun. Acest lucru îl încurajează să adoarmă la loc.

Dimineaţa, deschide fereastra încet, foarte fin, adulmecând suspicios. Minune! Aer oxigenat!… Ceva, însă, parcă… de unde aspectul ăsta unsuros de pe sticlă? Era şi ieri şi nu l-am văzut? Se depusese ceva, afecta transparenţa, ca o suflare grăsoasă. Poate de la putoare şi nu mi-am dat seama, te pomeneşti că sedimentează… Şi trage cu degetul, oblic, spre el. Obţine o linie anabatică.

Mici forme de viaţă, de fapt. Dar n-are cum să-şi dea seama; plancton de slin – vietăţi, socializează sub microscop –, o zoaie nano-browniană, s-a semnalat şi pe hublourile de la Space Station, SSI, cine ştie ce-o fi şi pe-acolo…

Ioo

— Îţi dai seama că asta se pune angro pe plămâni?! se alarmează Marieta.

Şterge geamul. Harnică fiinţă. Se prezentase de câteva zile. Dacă era solicitată, venea, apucasem să spun. Nu mai stau să scriu cum s-a târât pân-aici, şi-aşa e greu cu cititul, de asta ai mata chef acum? O chemase, i se făcuse urât, se iubiseră în tinereţe şi măcar din respect pentru un sentiment.

— N-or fi şterse de vreun an şi ceva…

— Nu-i din praf. Vine ca de la talpa Iadului, pune nasul un pic.

— Ştii tu cum i-acolo?

N-apucă să-i explice, un snop de elicoptere se năpusteşte de undeva, formaţie ofensivă, şi doamna Marieta e nevoită să-nchidă în grabă ca să se-audă vorbind. În momentul acela se porneşte şi vecinul de sus să atace plafonul.

— Parcă nu bocănea aşa des, observă bărbatul.

— Când?

— Când mai veneam şi udam.

— O ploşniţă, n-a dat un chior pe apartament, ce să respecte el?

— De unde ştii?

— Mă-sa-i în Danemarca, face menaj. Sau nu ştiu… Ceva i-o fi făcut la danezu’ unde lucrează, că ăla i-a luat aici apartament la ţicnit. Îi trimite şi pentru facturi. N-a muncit pentru casă în toată viaţa vieţilor lui.

— Marieto, te înrăieşti, nu-i frumos.

— Fură paleţi de la Metro, din spate; îi răzuieşte şi face fotolii.

— Ce face?

— Canapele, fotolii.

— În casă?! N-are mobilier sau de ce?

— Cred că le vinde-n Obor, la melteni.

— De unde ştii, eşti aici de trei zile!…

— Se ştie.

— Cum să faci mobilă-n apartament, aţi înnebunit?!

— Paleţi din ăia de marfă. Du-te-n garaj, e plin de paleţi. Ai fost în garaj?

— Tu ai fost?

— Normal că am fost.

Te pomeneşti că-mi umblă şi-n dulapuri, se gândeşte prin analogie.

— Când ai fost? Cin ţi-a spus?

— Doamna Marta.

— Şi de ce bate paleţii la mine-n tavan, dacă-l sponsorizează ăla din Danemarca?

— Cred că se plictiseşte, e greu să nu faci nimic. I-o fi dragă execuţia de canapele. Ar trebui să te duci în Obor şi să-l prinzi, nu dă nici la Fisc.

Rafala de elicoptere vine acum din sensul opus. Sper c-ai văzut filmul ăla cu Vietnamul… îl bate gândul că se intenţionează omogenizări, altfel de ce ar zbura la cinci minute o dată? E o treabă cu fluxul turbionar, nu lasă emanaţia să se risipească-n văzduh, trebuie constrânsă mereu către sol, mai la sol, la punctul ei critic. Se enervează în asemenea hal, încât pune pe hârtie trei sesizări: la Garda de Mediu, la Mediu însuşi, adică la Minister, şi la Autoritatea Aeronautică Civilă. „Vă rog insistent să aflaţi de unde vine agresiunea olfactivă nesănătoasă şi de ce se permite poluarea sonoră peste haremurile admise de UE?!” Nu ştie care sunt alea, dar ăştia depăşesc totdeauna. Mecanicul de vizavi lucrează la ceva mai finuţ, schimb de becuri. I se ruuupe de cetăţean! … declamă în baie, iar Marieta încuviinţează de la aragaz. Laşi un nemernic să împută cartierul, când trebuie să-l ştii precis cine e, n-am reclamat numai eu!… Aţi distrus fibra ţării, aţi topit tot ce-a lăsat nea ăla industrial, intelectualii pe la canale, i-aţi luat la omor, ţara asta-i o colonie, parcă-l aud pe şmecherul ăla de la televizor cu puloverul roşu şi cu mormanul lui de fier vechi, economia română, cum ar veni, aţi fost în stare de ceva mai de doamne-ajută? Aţi tăiat ce-aţi găsit şi-aţi vândut la furnal! Nu mai sunt

mercerii, nu-i elastic, îmi cad pantalonii de la pijămăli! N-aţi fost capabili să faceţi măcar o croitorie de băşti, un asfalt, se dărâmă sub voi, toţi prostănacii pe sticlă, tocşoaie, dosiţi bani furaţi nu ştiu unde, la Panamama dracului, furaţi, bre, furaţi la debandada de partid şi de stat!

Se urcă pe scaun, nu pentru vizibilitate, ia o sacoşă de pe bufet şi pleacă răscolit spre Eroi, poate se petrece totuşi ceva. Staţionar… Poftim, la doi paşi de Preşedinţie, îi doare-n curea. În cutie, o scrisoare cu timbru nemţesc: Irma, trecuse prin Bucureşti. „M-am extins şi trebuie Deşeuri de plastic, vin la Negocierea. Poate luăm şi noi *Frühstück* sau ceva”. Şi un număr de telefon… Mă laşi, ce mai vrei, ai mai găsit ceva de cerut? Ce mai aveţi de cărat? Aţi tăiat masa lemnoasă ca la nebuni, vreţi şi subsolul, ce naiba mai vreţi? Dar, oricum, tardiv, femeia era deja înapoi, în Augsburgul ei. Ce să spun!… O cotoroanţă, cred că-i prăbuşită ca rafinăria de la Oneşti, dă cu creme. O babă umplută cu bani, face mălai cu topitoria aia de ambalaje, tre’ să fie un miros şi acolo…

Noaptea se scurge în linişte; spre deosebire de alte femei, Marieta nu sforăie lung. Mă rog, câte-un avion, dar fără deranj, ferestrele bine închise. Dimineaţa însă nu îndrăznesc să sucească cremona la termopan. Stau şi se uită ca doi pui de cuc. Deşi cucul cadoriseşte pasărea proastă c-un singur ou, nu mă fac că nu ştiu; totuşi, dacă mă întrebaţi ce feţe aveau, v-am spus: buimaci, căscaţi ca progenitura de care vorbesc. De parcă Marieta n-ar fi şters-o vreodată, sticla ferestrei e unsă la loc cu o depunere grasă care aproximează o transparenţă. Pomi, acoperişuri se ghicesc imprecis şi induc sentimentul că ceva pândeşte de-afară cu ostilitate. În cele din urmă, deschid ca să facă un test, dar n-a fost cea mai bună idee, eu n-aş fi mers pân-acolo. Dragă, uăh! *uneputeurde* materii clocite şi ceva de amoniu, că, nu mai vreau să vorbesc, evocaţi o sărutare cu limba până la omuşor; pentru organismul uman e plăcut, dar ia să ai de-a face cu un

anoura fistulata, liliacul cu buzele ţuguiate din Ecuador, trompă de 8, 5 cm… îţi smulge măruntaiele afară, pe gât, ca duhoarea, hai să nu mai vorbim. Nu-i politic corect să vorbeşti de oraşul tău în termenii ăştia, mai ales că-i plasat strictamente între Europa şi NATO. Iubeşte-l şi taci! întreabă-te ce-ai făcut mata pentru el, cum spunea un mare afemeiat, atmosfera-i şi-aşa jerpelită, mai ridici şi pretenţii…

Dar puţea dezolant. Viaţa mea pute! strigă înspre tavan, deasupra căruia melteanul nesimţitor se apucase activ de paleţi, la şapte fără un sfert dimineaţa. Trage spre el un top de A4 şi se adresează scrâşnind poliţiei de proximitate, privitor la relaţiile între colocatari şi liniştea publică. Are grijă să lase pe stânga chenar, îndoind marginea, cum găseşte plăcut orice circă. Fierbe, atât pot să spun. Iscăleşte Vasile şi Pop, fiul fiind cel cu domiciliul în acte. Nici Marieta nu-l mai perturbă, se năpusteşte afară din casă, cum faci la nenorocire.

Când se întoarce, răcneşte din lift: ştiu de unde vine, am aflat, mi-a spus vecina, am prins-o la tomberon.

— Da?

— De la lac, de la baltă!

— Ce baltă?

— Griviţa. E plină de mizerii, nu-i despotmolită de mult şi miroase.

— Pe naiba! Aia duhneşte a mâl.

— Ai fost tu să vezi?

— Măi, când te văd aşa proastă!… Toate lacurile din Bucureşti emană a mâl, sunt flatulenţe oarecum respirabile, ăsta-i un jeg care vine cu sulf.

— Şi mâlul miroase a sulf.

— Mă calci pe nervi… Vorbesc de hidrogen sulfurat, gaz de luptă în alte proporţii, te omoară încet.

— Bine, dacă-s proastă şi te enervez, stai cu gazul, eu am plecat.

Ceea ce execută. Se retrage, trânteşte. Domnul Pop, singur în apartament, cu ferestrele închise. Cu storurile

trase. Cu aerisirea astupată la baie. Nici măcar nu observă, la stres, că nu mai bagă în seamă elicoptere. Mirosul se risipeşte în vreo două ore sau trei, aspirat într-un văzduh constipat de noxe vătămătoare, probabil în gaura prevăzută-n ozon. Începe să-i pară rău; dacă ar fi putut să se-abţină, s-ar fi aflat acum amândoi pe terasă, ceaiul e fiert, berea-i la rece, lăsase şi chifteluţe. Dar e greu la o vârstă, ai capsa slabă, te scapi. Totuşi, nici să laşi baltă, aşa, tragi de clanţă şi gata, ca la opşpe ani!

Se lasă o pace, lumea se linişteşte-n cartier, se destinde-n balcoane la o tablă c-o bere şi cu ceva mai sărat. Depanatorul testează o maşină sub ei: acceleraţie, frână, iar şpriţ până-n blană, urlă aia de zici c-o ademenise şi-o taie nemilos pentru piese. Coboară să schimbe o vorbă.

— Azi nu mai zboară aşa…

— Ce?

— N-auzi?…

— Al naibii să fiu dacă mă mai deranjează. Se dă urechea după un timp. A mirosit ceva dimineaţa, au băgat tare, te-ai prins?

— Zice că-i de la balta de-aici. Răsuflă de undeva…

— Căcat.

— Aşa zic şi eu.

— Ţi-am spus de unde iese. Noroc că se duce.

— Mai bine de vecinu, că nu le are cu miroseala.

— Care vecin?

— Ăsta cu găinăria.

— Aiurea, ai timp să-l crezi? Zuleşte curent.

— Hai, lasă-mă!

— Vezi vreun fum? Să te uiţi de la geam. Fum pe coşul lui, niciodată. M-am uitat expre. Cu ce găteşte, cu ce face baie? Electric. E cineva nebun să renunţe la gaz? Curentu-i mai scump. Fură, are un zmanăs la priză.

Foarte bine, aprobă interior domnul Doru, în mă-sa, bine că poate. Are atâta parapon pe tot ce taie frunză la câini, adică pe instituţii, că dacă se poate să le fentezi

trage-i în piept, nu-i ierta! Foarte bine le face! *Toată lumea-mi spune hoţul, numai mândra-mi spune soţul…* folclor ancestral. Ce discutăm aici? Mândra, adică femeia iubită, care nu pleacă urechea la reputaţia proastă, preţuieşte alt set de valori. Cine n-ar vrea să fure curent!

Totuşi, parcă din când în când tot mai pute… Cunoscu în felul acesta că perii din nas n-ar trebui niciodată tăiaţi, au o funcţie de remanenţă şi păstrează istoric amprenta unei olfacţii cu care ai fost în contact. Foarte posibil ca la câini să fie la fel.

În Colentina e mai urban. Nu-i odorat decât dinspre lac, de la Plumbuita, mirosul standard, ca să spunem aşa, cum exală apa când e stătătoare şi are potmol. Dar nu e damful *acela*, diferenţă enormă! De asta a şi confundat ea cu balta cealaltă, săraca, i s-a părut că trăsneşte mâlit. Pe cer, ceva, nu.

Îşi mută bomboanele dintr-o mână în alta, fata de la benzinărie-i pusese cutia într-o sacoşă urâtă, inscripţionată *Petrom*, asta îl sâcâie întrucâtva, dar cum Marieta e moartă după praline, foarte probabil că puţin o să-i pese; le crănţănea şi-n vremurile bune, în tinereţe, având ideea că de asta i le puseseşi în braţe, ca să-i faci propuneri neruşinate; la ce te gândeşti? întreba, reuşind să sugă ingenuu, dar şi cu elan după a patra, a cincea.

Trebuia s-o împace, era deja… mă-nţelegi, ţi-e urât, trecuse aproape o săptămână de-atunci şi nici telefon, nu nimic. Fereastra îi dă spre parcare, e şi-aici un fel de miros, nu să mori, dar fum ca la balamuc, gros, maşini călărite se calcă pe ştaif, urcate pe trotuar, n-aş sta în cartierul ăsta nici cu miliţia!

Doamna lipseşte de-acasă, sună, îi dă un apel, până la urmă află că-i dusă la cimitir, la Mirel, şi lasă punga la administrator. O ia apoi abătut către staţie. Unde umblă, are o vârstă şi ea!…

— Hă? face ţiganca pe care o depăşea. Nu-nţelesese ce bombănea, i se păruse că vrea aspră de baie, trei lei.

— Nimic… mormăi domnul Doru.

Totuşi, din când în când parcă-i vine pe la nări un ceva; nu se poate, nu pute, stă în părul din nas. Ce naiba, aşa am ajuns? înseamnă că-l iei cu tine, mirosul, pe unde te duci, îl plimbi prin oraş. La ce-ajută, vrea simţul, de ce? Nu poate nimeni să afle de unde se generează, că de ieşit iese pe undeva, există nemernici, nu-s capabili să facă anchetă, asta-i ţară europeană?! Se introduce-n mucoasă, te-mbolnăveşti şi nu ştii de la ce.

Avea şi-o batistă… Autobuzul pe care îl ia trebuie schimbat în Crângaşi. De fapt, e mai bine, îşi spune pe la Obor, când se ridică cineva şi poate să se pună în adâncitura încălzită călâu. Aici vinde canapele danezul mârlan cu paleţi. O fi ceva putrezit în sector. Mai bine, că intru şi la Nanu-n Crângaşi, are iaurt din lapte original, dac-o mai fi, cât e ceasul? Pe vremea lu' ăla aducea pastramă de pui. Tot mai miroase a ce ştie el, în răstimpuri, dar acum e sigur că poartă damful în nas. Se prinde de nări şi pompează în palmă, probându-l, hut, hut… până stârneşte interesul unei participante la trafic. Există undeva o răsuflătoare, poate la Bazilescu în parc, nu se ştie, dar sigur există, nu pute el din senin… Ăl-ai în stare să-şi scape mâna-n dulciurile ei, nesimţitul, să vezi ce-i fac, îi trece prin cap, gândindu-se retroactiv la praline şi la responsabilul de bloc.

— Ai venit să-ţi dau trei iaurturi?!…

În Crângaşi, domnul Nanu se ofensează.

— Ia măcar un bax, ia ceva, îţi dau lapte, nu chimie de-a lor, bagă la frigider când găseşti.

— Nu, da-s singur şi mă tem că se strică.

— Dacă se strică, mi le aduci înapoi. Crezi că-ţi dau aracet? Vrei aracet, peste drum!

— Ştiu, dar…

— Pare rău!…

— Bine, dă-mi un bax de iaurt, se mobilizează bătrânul.

— Ia cât mai dă Dumnezeu. Uite-aici, hai în spate, vine clienţii şi-mi arată gunoiul care se vinde.

Şi-i indică o ladă cu din alea în ţiplă, storcite: caserole, pahare, caşcaval care nu-i caşcaval, roşii cu gust de carton, din alea, le ştii, la grămadă, aproape mucegăite, miroseau a ceva cunoscut.

— Aşa se simte şi la mine-n cartier.

— Unde stai?

— Bazilescu.

— S-ar putea să vină din sud. Aici aduce decât când bate vântul din est. Cum suflă acolo?

— Eu ştiu?

— Păi, e bine să ştii.

— Nu se ştie precis.

Domnul Pop metabolizează iaurturi o săptămână. Nu le consumi, dă floarea în ele, păcat. îl mai sprijină şi Marieta, bineînţeles, căci revenise cu un aer perfect natural, se materializase în Bazilescu fără vreun apropo despre diferendul trecut sau despre bomboane. Soseşte cu o sticlă de borş şi o sacoşă cu zarzavat, după care-l trimite la la *mamaia* la carne şi-i fierbe o oală cu nişte sarmale surprinzătoare din varză nouă şi acrite cu cele mai bune sentimente ale ei, acest fel delicios cu smântână luându-te totdeauna pe nepregătite. Presupune din partea celui plăcut consternat exclamaţii entuziaste. De consumat cu iaurt şi cu geamul închis.

Dieta cu lactate procesate absolut genuin, unde aplecarea umană spre ameliorare fiind cenzurată, este de departe cea mai recunoscută în lupta cu servituţile obezităţii, abdomenul etajat, precum şi cu efectele altor depuneri cum ar fi vergeturile şi sânii căzuţi la bărbaţi, incluzând şi degenerescenţa coloanei spinale, populară între români. Cu condiţia de a fi practicată *in rem*, fără adjuvanţi proteinici, gluten sau zaharuri, iio cum spune şi statul de drept la televizor, murind de o grijă. Nu foarte târziu, cele cinci simţuri umane stabilite de Academie şi în sistemul şcolar se acutizează stârnind bucurii indicibile. Bătrânul domn Doru se pricopseşte cu o agerime a olfacţiei de atâta fineţe, încât ajunge să poată discerne

diluţii infinitezimale de fetiditate în atmosferă, chiar şi acolo unde eu, cel puţin, cu simţirile tocite de frenezia cu internetul, gras, cu picioarele-n ies şi cu pantalonii cei mai ridicoli, mă desfăt inhalând ceea ce cred că e respirabil. Se consideră a fi o minune, una dintre acele rare mutaţii cu care natura celebrează puterea de adaptare, pentru că, în final, ori te adaptezi, ori nu te mira… Nu vrea tot timpul să te răpună câte ceva, că-i microb sau gresie udă, socializare, orice?… Nici nu ştii cum dezvolţi strategii de eschivă, organismul pricepe cu mult înainte şi ia măsuri. Una dintre ele, am spus, rafinarea mirosului, aproape ca la bursucii melivori.

Distinsului domn i se pare că-i creşte, că se dezvoltă nazal; crapă dimineaţa fereastra, dar puţin, atât cât să introducă pe lângă ramă organul specializat şi să inspire o parte din lumea de-afară. Lucrul acesta se face la modul secvenţial prin câteva inhalări repetate, simultan cu ridicarea bărbiei. E testarea primară. În caz de alarmă, se răsuceşte mânerul fără menajamente pe modul ermetic; e mult mai sănătoasă derivata de gaz generată prin somn, captivă în interior, decât compusul de sulf folosit în război şi de nemţi. Se zăvorăşte şi se aşteaptă cu viclenie, pentru că survin şi momente de *respiro*, frumoase, în care se poate aerisi, dacă, desigur, eşti pe fază şi prinzi.

Ceea ce duce, fireşte, la anumite tensiuni, Marieta preferând insinuările sulfuroase cu toate consecinţele lor, în loc să-şi ştie casa neventilată de exalaţiile nopţii. Nu poţi fără aer, mentalitatea aceasta există şi în cartier. Te-apucă depresia, nu mai ştii ce să faci, domnul e chiar pe punctul de-a se închide în boxa de la subsol, dar acolo-i aceeaşi toxicitate şi eşti nevoit să treci prin garaj, băga-şi-ar paleţii… Dă dintr-o mână. În stradă se aud voci aproape vioaie, te pomeneşti că s-a mai luat… şi se furişează în dreptul unei ferestre unde inspiră cu suspiciune. Da, efectul e mult îmbunat, afară – ceva mai bine, totu-i să ai răbdare, mecanica fluidelor, poporul trece la aerisirea acelui compus al pucioasei intrat nou-nouţ.

Reuşeşte, am şi menţionat, să descopere microni de turbiditate la mia de litri în aer; e, sunt sigur, un har. Deocamdată pare că-i bine, ar putea să se-nveselească, dar nu vrea să rişte. O mucoasă atât de specializată agaţă simultan milioane de stimuli, se simte năpădit colateral de găini, găinaţ, guguştiuci, tanin dinspre nucul de vizavi, eşapamentul şi sudoarea unui poştaş, tocmai trecuse cu motoreta. Deschide uşa să fie curent şi să scoată din casă vaporii din crapul pe care-l frigea Marieta, era Dezlegare. Mirosul de peşte îl îngreţoşează, firesc, deşi preţuieşte şi el o agregare prăjită. Poate de asta şi visul de dimineaţă, dezgustător. I se arătase doctorul, Vasi, ferească Dumnezeu să fie de rău! fierbea iar o broască pe plită: experienţa cu batracianul de la fiziologie: pui apa la fiert, pui broscoiul şi-l laşi la o sută de grade. Ce se întâmplă? Sare afară ca la incendiu, îl frige, normal. Dar ia ia-l uşor, bagă-l în apă rece şi aprinde focul sub oală. Stă, se-ncălzeşte la tălpi, hai că-i bine, pe urmă că-l arde puţin, dar te-obişnuieşti, se-năbuşă, nu abandonează ibricul deocamdată, mai stăm o mână, mai rabd, şi suportă până când îşi pierde puterea, ar vrea el să facă un salt, dar e prea târziu, dă în clocot, se face albă cărniţa. Ce zici?… Lumea asta cam pute, îşi spune meditativ. Pare singurul capabil a suporta acest adevăr; pe la alte balcoane, în stradă, rutina obişnuită.

La ea, efectul e de altă natură, devine mai abătută, vorbeşte puţin – depresivă? –, când se exprimă pomeneşte de soţii ei amândoi, face drumuri la cimitir, însă tactica adoptată de el e una prudentă, nu o provoacă, nu se ştie cum funcţionează în psihic compuşii de sulf, mai ales că la ploaie te arde-n plămâni; deducem că prezenţa lichidului fundamental favorizează alveolar minuscule particule de H_2S04, acidul de la chimie, din şcoală, dar tolerabil din moment ce nimeni nu se mai plânge.

Iar bate nemernicul ăla, constată domnul Pop şi ridică privirea către tavan. Bătu-te-ar buba, reclam, nu mai pot!

— Mirel suporta foarte bine, ba mai şi lua la babuşti, vreau să-ţi spun… insinuează femeia prin comparaţie, văzând că omul îşi trage pantofii, exasperat de peştele ei. Să iei oţet, când te-ntorci. Du şi gunoiul, are maţe, să nu-mi stea aici. Şi se apucă să-i lege o pungă. Observă un număr de solzi pe mâinile ei veştejite.

Orice peşte devine agresiv prin miros, chiar şi cei numiţi *paşnici*, de îndată ce se pregăteşte platoul ofrandei. Duhul lui e vindicativ, fără a fi totodată şi dăunător, invită la secreţii abdominale. Pune în mişcare aeriană grăsimea discretă *Q.v* lipida care-ţi intră în haine, în pori şi în nas cu o determinare şovină, o simţi gălbuie, crocantă, exasperează vecinii şi orice cotlon; n-ai de ales, ori te aşezi cu faţa la farfurie, ori pleci şi nu te mai uiţi îndărăt.

Doru Pop lasă ca totul să se depună unsuros în filtrele hotei şi iese să respire, şi anume în parcul numit Bazilescu, nu foarte departe. E o zi minunată, cu briză subţire, vine direct dinspre piaţă un iz de zarzavat şi răsaduri, amestecat cu ceva amărui: mălinium, pelinium sau chiar de initium, din cel de Bruxelles, copt în pâinea noastră cea cotidiană pentru a se vedea cât ne ţinem: moare cineva sau se face? Ca să ştie un lucru, îl mai implementează şi ei către mal, la ocean, în baghete şi-n croasanţi?… Totuşi, e din nou agreabil, fiecare dală de pe trotuar emană ceva distinctiv, una, împovărare de seminţe prăjite, alta, uşurare canină, spută lejeră, ulei mineral, urină de bere, păpădii citadine răsărite-n ştirbeli de asfalt şi se iveşte o doamnă parolistă de la metro mirosind puternic a spray şi a ceva cu mult mai firesc în infrastructură, apoi un damf violent de maidanez nespălat, dar care nu se zăreşte, pândeşte, pierde timpul pe sub vreo maşină, ceea ce face ca domnul să se retragă preventiv înspre gard; per global, rezultă o mixtură reconfortantă.

Bancă sub tufă! Vizavi, alta, cu două eleve. Soare, iasomie şi fete, de ce lucrul acesta simplu e rar?… Domnul Pop inspiră lung, să substituie vechile esenţe care îl

locuiesc, se aşază, apoi se întinde cu spatele şi scoate un pârâit. Sunt vertebrele care iau în felul acesta echidistanţă. Oricât de dulce şi subtilă ar fi iasomia, îşi spune, trebuie să fie pe undeva sursa aia fecalizantă, cineva o cunoaşte deja, se află în strictă vecinătate… Nu-i pentru toţi un mister. Dar cum dai de ea? încearcă deductiv de câteva ori, apoi îşi dă seama că începuse să mediteze la asta şi lasă să se întâmple.

— Fată, spune deodată una din fete, miroase a peşte, te-ai prins?

— Miroase a caras!…

Şi hlizeală. Cel din faţa lor împietreşte. E bucuros când, după ce examinează vecinătatea, lolitele se ridică şi o taie peste gazon. Domnul Pop îşi duce palma la gură, căuş, şi execută o verificare gen *sniffing*: câteva plescăituri linguale, după care o inspiraţie intimă cu ce se aglomerase în pumn. Nimic… Nu simte, e de neînţeles, dar există totuşi ceva, pesemne că în faţa unor stimuli intenşi organul se emancipează, o ia înaintea cogitaţiei, cu toate că foarte puţini observă schimbarea, procesul, s-ar fi luat după ele să le informeze discret sau entuziast: suntem mai mulţi, *welcome to the club*, un lucru din ăsta, dar se teme de impresia de lubricitate pe care involuntar ar putea s-o prezinte; prostănacele ţipă, iar ăştia cu presa atâta aşteaptă, te scot pedofil chiar dacă-i numai o pornire de comunicare. Se ridică năpădit de adieri a verdeaţă şi a răşini, ce mireasmă! constată cu glasul, păcat că e locuită, gândeşte după aceea, eliptic.

Trece un elicopter şi-i observă doar umbră.

Întâmplarea cea bună vine în timpul siestei de după-amiază, după ce se poziţionează în faţa burţii de crap şi-şi oferă prilejul de-a o încorpora. Stă trântit într-o rână şi se uită la televizor. Marieta-i plecată pe-acasă la ea, trebuie să mai dai şi pe-acolo, în Eroi bălteşte acelaşi dezinteres, s-au făcut o vreme că injectează ciment în noroi, dar e o treabă care te oboseşte.

Se dă un reportaj de la Pol cu nişte morse care se

holbănesc să apuce un pinguin amărât. Cască boturi şi Doru se-ntrebă cu toată seriozitatea cum poate mirosi o gură din aia, că, precis, dacă scapi înăuntru, mori de duh înainte să te mărunţească. A balenă. A halenă de focă. A peşte marin. A câine îmbâcsit, îi vine, probabil că rămăsese de dimineaţă cu damful în creier. Şi, de aici, tot lanţul cogitativ: cum e o potaie nesăpunită de mult? O potaie nesăpunită de mult te cârmeşte de nas. Moare ea de putoarea ce tocmai degajă? Nici pomeneală, deşi are simţul mai fin de o mie de ori, organismul e proiectiv. Se compară cu ce? Cu ceva dulceag, sufocant şi călduţ – o gangrenă. Sala de pansamente din orice spital ar trăsni în felul acesta, dacă n-ar deschide alea tot felul de geamuri şi dezinfectanţi. Deci, gura de morsă… vizualizeaz-o adânc! Ai avut puroi la vreo bubă? Ei, ai acum o idee.

Şi se ridică să dea căutare pe Google la acest tip de rană, pentru ca duhoarea unui balot de grăsime cu dinţi să fie, dacă se poate, exactă în termenii ei. Găseşte un mesaj oficial, GNM, Garda Naţională de Mediu, se dumireşte când dă click pe el, aha, răspunsul la sesizare! Dar, surprinzător, e o adresare plurală către un grup de nume necunoscute, printre acestea

Vasile, fiul stomatolog: el adică, tata Doru, reclamase, cum ar veni, cu Vasile, din partea lui; Vasile de la Bayonne. Li se comunică în termeni lemnoşi, de secretariat, că în urma inspecţiei efectuate la rampa de gunoi de pe centura de vest s-au găsit nereguli de copertare la compost şi la agregatul de biogaz, scăpări de sulfurare în atmosferă, de unde şi obligaţia Piritex SRL (Piritex!!!) de a le remedia în cel mai scurt timp, încărcată fiind şi cu o amendă de 5.000 de lei. Şi, nu ştiu ce, lipsa unei izolaţii cu strat de zidărie ceramică pe undeva, levigaţie, zămârca aia de-acolo, o cameră de amestec care nu fiinţează, ca şi *by-pass*-ul ce ar fi putut să oprească eliberarea-n văzduh a nenorocitului de hidrogen sulfurat, nişte treburi cam tehniciste pe care destinatarii păreau să le ştie, căci le reclamaseră în cunoştinţă de cauză, plus că toate sesizările celorlalţi, la

care se răspundea laolaltă, erau vechi de peste opt luni, exceptând-o pe-a sa… Deci chestia durează de mult! Aha! Bun, şi ce se constată? Că există o groapă blestemată de gunoi pe Centură, acela e locul, lumea iese la trântă, nu toţi românii stau cu degetu-n nas, nu toţi au impresia că mirosul survine din baltă; Garda de Mediu e cu sabia scoasă.

Îşi simte pieptul balonându-i-se vizibil de ceva rar şi pur, ceva înflăcărat, un *flogistic*, substanţă improbabilă care aprinde imaginaţii alchimice când e de explicat o combustie, cumva ca şi *bosonul* lui Higgs, utopie recentă, particulă veselă care, chipurile, ar învrednici cu masă diverşi corpusculi între care se vără, dar de ce pe unii mai mult şi pe alţii mai fin urmează să se studieze. Nimic dovedit, ca şi formula lui Einstein cu energia: fizica e o ştiinţă exactă. Gâlgâie o nerăbdare fericită în el, ca demult, în liceu, înaintea unui râvnite lipeli cu o internă de la şcoala de fete. Altfel spus, o stare vecină cu foamea. Trece prin bucătărie chemat spre terasă, culegând pe drum, din crăticioara lăsată de Marie ta pe aragaz, un crenviş răcit şi iese să-l muşte la aer.

Acolo se lasă cu coatele pe balustradă şi priveşte cartierul de sus. Zboară un elicopter, evident, dar acum i se pare un zgomot foarte vital, sănătos, ca o rostogolire de vlagă peste o populaţie care ori s-a blazat, ori persistă-n credinţa că un asemenea complex de putoare nu poate ieşi decât prin osmoză inversă, numită şi RO (*reverse osmosis*), adică spontan, cum se-ntâmplă cu toate. Mai rupe o dată din cârnăcior şi-şi mută privirea în partea cealaltă. Cum îi deştepţi? Bileţele în cutia poştală? Faci impresie de şocâte bătrân… „Stimaţi domni… domni/doamne, mă numesc Pop Vasile şi sunt, ca şi dumneavoastră, deranjat… exasperat… mai bine: îngrijorat…”, frământă Doru o frază de intrare-n contact cu grupul de petiţionari pe care atât de ingenuu i-a strâns la un loc secretara de la Gardă pe e-mail. Ei, ce senzaţie ai, cum te simţi, când ştii că numai tu şi vreo câţiva iniţiaţi aveţi o lămurire ocultă despre ce se-ntâmplă

cu-adevărat, că sursa emanaţiei e cunoscută doar de un grup elitist unde pătrunzi cu discreţie? Te simţi ca regele de la Strehaia, ascultă ce-ţi spun, informaţia înseamnă autoritate.

După felul cum îi răspund, se poate deduce că sunt bucuroşi, *welcome*, apăruse unul în plus. E greu să faci un contact, să dai o alertă când n-ai cum ajunge la adresele virtuale ale unei fracţiuni din populaţia locuitoare. Ce faci cu cei care n-au descoperit încă netul, doar grătarul de mici şi sămânţa de floare la ţiplă? Sigur că sunt bucuroşi. Dar alarmant e că nu numai în Bazilescu se produce asfixierea, e vorba de vreo cinşpe cartiere, o optime din Bucureşti, aproape un sfert, bate vântul şi mută norul de duh şi pucioasă, ba colo, ba colo, ca la fenicieni. Doamne fereşte, e groasă!… Miroase câteodată şi-n Cotroceni, până la palatul Primului Domn; nu m-ar mira să aibă şi el suspiciuni rezonabile că deranjul iese pur şi simplu din România. Păi ce face statul de drept?! Şi din toată statistica, doar 20 de persoane s-au prins care-i treaba? Nici măcar zero virgulă unu? Oameni care nu s-au văzut niciodată la faţă, doar cu mesaje pe e-mail? Nu, nu aşa, trebuie organizat cumva şi luptat…

A doua zi, îşi ia preventiv o pelerină de ploaie şi se pune-n mişcare ca să dea ochii cu groapa de gunoi de pe centura de vest.

— Marieto, îi spune când intră speriat – reiese că se întorsese acasă –, au vrut să mă lichideze! Mă duc la poliţie, mă internez.

Femeia îl obligă să se întindă o jumătate de oră; abia ce luase de pe foc ibricul cu muşeţel. Ce reuşeşte să afle totuşi în mod trunchiat?

— Autobuzul te lasă la aproape un kilometru; pe jos, dacă vrei neapărat să ajungi!

— Şi nu puteai să spui unde pleci, Doamne fereşte, păţeai nu ştiu ce şi nici nu ştiam!

— Nu-i nicio groapă, e-un munte, un maldăr de putreziciune enorm, cât un bloc de şapte etaje sau doişpe!

… îl vezi din şosea. Se caţără gunoiştii pe el de zici că eşti în Bucegi.

— Te-ai certat şi pe-acolo? Ce-ai căutat?

— Am scos telefonul ca să filmez. Miroase la fel, dar mai tare.

— Doamne fereşte şi ne păzeşte!

— E securizat de ţigani. Au vrut să-mi confişte mobilul. Umblă cu câini şi-i asmut.

— Doamne fereşte, uite la el!

— M-am opus, l-am ţinut strâns aici. Mi-au dat după cap. Stai să-ţi arăt ce-am înregistrat.

— Lasă-mă-n pace, te-ai spălat când ai venit de unde-ai venit, numai la spital n-am ajuns, eşti plin de microbi!

Pe tehnocratul de sus, canapelarul, îl apucase bătutul din nou, te pândeşte când eşti mai stresat. Îţi vine să-l sfâşii.

Domnul Doru transferă în computer filmuleţul din telefon, cel cu groapa şi groparii de securitate cu care se zbuciumase dramatic – o bulibăşeală de palme şi mutre (se aude şi cum răcneşte), expediindu-l celor cu apartenenţa la grup, necunoscuţi, dar cu identitate de *mail*: unul în Militari, patru-n Crângaşi, doi în Giuleşti, Chitila, Roşu, 1 Mai, Mogoşoaia, Dudu, Băneasa, care pe unde sunt răspândiţi, o halcă din Bucureşti. Următoarea mişcare – asalt virtual la trei ministere:

Interne, Mediu şi Sănătate! Uniţi, luptăm, rezistăm! … Urmează un răstimp în care nu se aude decât bocănitul de sus, apoi încep să sosească încurajări şi gratulaţiuni, cineva de la Gara de Nord vede în el un lider mult aşteptat, hotărât, de care avuseseră atâta nevoie, şi-l pun la curent cu câteva amănunte şocante. Groapa aparţine unui fost deputat de rafinament, Lascu ceva, cu oarece capital de la UE, probabil german, dar nu e conformă, nu e la standard, încalcă legislaţia de mediu de la Bruxelles, ceea ce li se rupe.

— Unde să ducă şi ei ce se-aruncă? observă Marieta conciliant, când domnul Pop revine-n bucătărie pentru a-i

împărtăşi ce aflase.

— Totdeauna ţii cu ăia care mă afectează! Lasă gunoiul! Gunoiul, mă rog… Are o staţie de biogaz!

— Cine?

— Ăla din Parlament. Nu vrea să plătească curentul şi-l fabrică din putorile lui, de-acolo iese ce iese. Nu e conformă.

— E şi cum bate vântul, opinează Marieta de lângă chiuvetă, nu miroase tot timpul. Numai când suflă din dreapta, dar tu nu te uiţi.

Şi oftează adânc, de parcă ar pune jos bidonul cu varză.

— Da… mormăie el.

Nu vrea să se enerveze şi se apucă să intre-n pantofi pentru că nesimţitul de la etaj te calcă strictamente pe nervi. E de nesuportat, te obligă să ripostezi. îl întăreşte, evocându-i severitatea – holul e în faţa bucătăriei –, un miros vindicativ de hrean cu oţet şi se avântă bărbăteşte pe scară. Nu se opreşte decât cu degetul în sonerie.

Contenesc, în felul acesta, bubuielile în apartament, timp în care bâzâitul ieşit din falangă subliniază o linişte sumbră, prevestitoare de fapte.

— Cine e?… se aude un glas duşmănos spre intimidare; desigur că pusese un ochi la vizetă.

— Deschide, îl îndeamnă la fel, gutural, domnul Pop.

Totul se întâmplă la trei, pe palier, nu într-o piaţetă *far-west* cu frizerie şi cu *saloon*, dar seamănă mult. Urmează o scurtă tăcere, apoi paşi pe loc şi pocnetul yalei. Nesimţitul încadrează uşa şi aşteaptă urmarea, strângând în pumn un prosop destul de soios.

— Îmi cade tavanul… articulează rar domnul Pop, dar suficient de ostil, adică hârâit, indistinct, vreau să spun, ceea ce-l obligă pe scelerat să ceară o precizare:

— Hă?

— Îmi cade tavanul.

Şi aşteaptă. Nu foarte mult. Fiind pe cale să mai spună ceva.

— Fac şniţele! geme omul din uşă şi pare dintr-odată extrem de nefericit, ceea ce-l constrânge pe celălalt să caute şovăitor, cu piciorul, o treaptă în spate.

— Mă rog, am crezut… n-am ştiut… s-aveţi poftă, mă scuzi.

Şi se retrage împovărat, certându-se în şinele lui.

Ce spui, ghiolbane? mormăie ceva mai târziu, raţional. Saltele pentru Ikea, mie la sută, te derobezi de la Fisc…

Se află pe Strada Parapetului, aia cu scuarul, aici dăduse adunarea pe net pentru o şedinţă metodologică. Urgenţa e să comenteze cu cineva ce înregistrase cu telefonul. Sunt şi băncuţe. Apare doar unul, să mai aşteptăm. Trebuie să spun că miroase chiar acceptabil.

— Nu se simte ceva?… tresare conjuratul, un anume domn Ceucă, din Militari.

— Ce? Nu, face Pop, oprindu-se cu celularul în mână şi adulmecând cu toată seriozitatea. Sigur, capabil să deceleze prezenţe subţirele în aer, dar e abia la-nceput, percepţia fiind trădătoare, te poţi amăgi. Celălalt pare să posede un organ mult mai fin şi mai competent, lucrarea rutinei. Sulfură din aia?

— Nu. Fosfor, ceva, un fosfat. A râu de munte, a clean…

— N-are cum. În sfârşit… Am fost la groapă, puţea doar a sulf putrezit. Şi se dă cu celularul aproape de el. Asta-i halda, aici, intrarea, ţiganii care mă abuzează şi-un turn, n-am apucat să-l iau foarte bine, se vede puţin după ce reuşesc să-mi smulg telefonul. Umbriţi cu mâna, în soare se spălăceşte.

— Da, ştiu, staţia aia de biogaz, v-au şi îmbrâncit?

— Domnule, da’ ştii cum?! Ca nişte sălbatici. Interzis să te uiţi de aproape, ceva nu e voie.

— Au capital de la nemţi, ce naiba, domnu’, nu ştiţi cum e? Respirăm ce iese pe ţeava lor.

— Tehnologia germană?!

— Păi unde-s ei, îs acolo, la Schengen, la ei, ca să

bage tehnologie? Sau fac banul pe-aici? Ce tehnologie! E scump. Ciobăneşte! Dar nu mai spuneţi la nimeni…

— Hai, lasă-mă! Cică le dă şi amenzi.

— Da, îi omoară. Îi doare-n pantof, nici nu se simte la capital.

— Aa, în cazul ăsta nu mă mai joc, îi asmuţim pe ziarişti.

— Îs deja cumpăraţi. Şi, care nu-s cumpăraţi, dacă intră acolo, îi ia la omor.

— Nu se poate! Şi poliţia, ăştia, statul, jandarmeria?

— Nemţi, domnu' Vasile, îs pe mână cu nemţii.

— Şi Garda de Mediu?

— Toţi, dom'le! mai ales de la Mediu. Şi Ministerul, şi toţi. Dar nu ştiţi de la mine…

— Din surse, de unde?

— Sunt unii care cunosc. Din gunoi se câştigă masiv, toţi stau cu mâna întinsă acolo, se ia şpagă grasă, dar n-ai cum proba.

— Şpagă la Mediu, la minister?!

— Domnu' Pop, ce vorbim? Nu trăiţi tot aici, vreţi eu să vă spun? La bazinele de levigaţie n-aţi ajuns să filmaţi… Păcat, acolo duhoare ca lumea!

— Nici nu ştiu care-s alea.

— Mai bine.

— Păi, ne iau chiar de proşti?

— Ce să facem…

— Aoleu, îi mănânc! Mor cu ei de gât! Bag o hârtie la Cotroceni!

— Miroase şi la el, aşa am auzit, de aia şi stă pe-afară cât stă. Am urlat şi noi, sunt bara-bara, nu se rezolvă nimic. Cum de există ei simultan cu Piritex, ăştia?! V-aţi pus vreodată problema? Păi ei, Garda, n-au altă treabă decât să-i arunce în aer cu rădăcină cu tot, or, dacă trăiesc şi ăia, şi ei, înseamnă că statu-i în plus.

— Pe mail, cum faceţi, cum reclamaţi?

— Pe mail, am tot scris vreo cinşpe sesizări fiecare.

— A, dacă-i pe net, îţi răspunde sau nu, li se aia, le şi

delete. Decât pe hârtie, aşa se atacă, le depui la registratură, iei număr şi-n treizeci de zile sunt obligaţi să zică ceva. Ce-i aia pe mail? De asta li se şi rupe! Nu, domnule, cu hârtia, hârtie peste hârtie, să-i bage în balamuc!

— S-a făcut şi în scris…

— Trebuie luptat, mă iertaţi! Se tem de hârtie, intră-n ei frica de superiori; la o restructurare pe cine-l pui pe liber, că au pile toţi? îl cauţi pe ăla cu reclamaţii, să-l poţi apuca. Să-i îngropăm în hârtii, loviţi-i la operaţie, daţi-le borşul pe nas! Unde-s ceilalţi, de ce nu-s aici să ne cunoaştem, să decidem o procedură?

— Or fi la serviciu… Aţi anunţat cam în pripă.

Doru nu e curios: da' tu nu munceşti undeva, de ce eşti aici? îl supără însă lipsa de coeziune.

— Normal că-şi bat joc, te duci peste ei şi pun câinii! îmi confiscă aerul pe care-l respir. Ilegal. Există statul de drept? Să se-arate! Da' unde suntem?!

Ăştia cu roagă sunt născuţi în genunchi, constată în drum spre Eroi, căci nu mai ştia nimic despre locuinţa de-acolo, ar fi fost timpul să primească o veste, poftiţi îndărăt, puteţi să vă relocaţi, s-au injectat ciment şi alte materii. Aiurea! Ferească Dumnezeu să ai de-a face cu statul! Altfel, fură ca nehaliţii… îmi spune el mie că miroase a clean, care clean, nici nu ştie ce-i aia! Dar ăsta-i românul, moare dacă nu se dă cult… Poate mi-a intrat crap în haine, de unde ştie că-i clean?

În Cotroceni, aceeaşi poveste. Scociul galben, cu aia, „nu treceţi", pus cândva de poliţie, fâlfâie agonic pe trotuar, rupt, murdar, ţârcâit de potăi, nici urmă de pază, începuseră deja să parcheze în faţă, să fiu nu ştiu cum dacă nu s-au mutat înapoi, cât s-aştepţi!

Nu părea totuşi să se fi întors cineva, holul abia primea o lumină bătrână prin geamurile opacizate de praf, liftul, mort, nu-ţi venea să pui mâna pe balustradă, însă urcatul pe scară e sănătate. Doru Pop se prezintă sufocat la etaj. În uşă, un plic cu timbru străin; nefiind francez, de

la stomatolog, n-avea cum să fie decât din ţara disciplinată a cârnaţilor roz; şi Hitler, tot femeie şi el, diversiune! Da, normal, fix de la ea, *Irma strică firma*, îi zumzăie neuronul; deschide uşa şi scrisoarea consecutiv. Dar n-o citeşte pe loc, mai importantă i se pare inspectarea domiciliară, chiar dacă *în mare* –, apartamentul e neatins, plin de praf şi gândaci, cum să spun… îl şi bucură, îl şi enervează. Sigur că-i bine când te mai caută femeile din tinereţe, în privinţa asta avusese instinctul de a nu provoca niciodată o ruptură definitivă, Marieta fiind un exemplu, dar ce vrea ţiptăroaica, ce-a apucat-o, se face că uită cât m-a rănit şi mi-a provocat, stai, dragă, acolo, cu stâlciturile tale de ambalaje, nu pot ierta c-ai vrut să mă laşi fără casă, fomistă apucătoare ce eşti!

Se aşază-n bucătărie şi-şi pipăie ochelarii în buzunar. îl felicita de-ntâi mai – ce ocnă şi asta, ani de zile nu m-a scos din leneş şi adormit, ce-am eu cu Ziua

Muncii, mă ia, adică, la aroganţă, cine ştie de când zace plicul ăsta aici, Minister… ce Minister? Al Muncii, bineînţeles, a perfectat, zice, importul de polimereală, urmează o investiţie strategică pentru bidoane şi peturi, caută personal de încredere printre români, dacă încă există, el ar fi poate persoana cea mai potrivită la un serviciu de Personal, Director, cum ar veni, Resurse Umane. Acum pleacă-n Venezuela şi *viele Grüße*!

Poate?!… Sunt chiar făcut pentru asta! Trebuie să admită că femeia gândeşte concret, are nas de om de afaceri, are un fler, ca să vezi, nici nu mi-am dat seama că las o anumită impresie, s-ar putea supăra Marieta? De ce? Eu m-am supărat când era cu Mirel? N-a afectat-o nici când i-am prezentat-o pe Vera; la vârsta asta, acum, când poate fi foarte bine şefa unui birou? O opresc eu să meargă la cimitir?… S-a gândit foarte bine, de Irma vorbesc.

Totuşi, vine şi ne înhaţă deşeurile cu doi lei vagonul, când noi ne-am căznit, e petrol, că se fac din petrol, la cine intră paguba asta? Băgaţi capul numai când e ceva de luat. Dar, mă rog, dacă putem contribui şi noi cu expertiza pe

care-o avem… Totul e să conduci transparent, că tot cu nemţii se strică aerul ăsta, acuma, cinstit. De ce trag toţi de gunoi şi după aia te bălăcăresc?

A fost un lanţ deductiv întrerupt silnic de bătăi stăruitoare în uşă. Domnul Pop deschide şi se găseşte expus unui paznic.

— Cine eşti dumneata? întreabă uniforma, nu locatarul.

— Eu? Domnul Pop. Proprietarul.

— Şi cum ai intrat? Ce naiba miroase aici?

— Ce miroase?

— Închide şi pleacă. Ai avut peşte expirat în cămară?

— Nu. N-am nimic. Se simte ceva?

— Hai, repede, că nu se permite. A mai urcat cineva, undeva?

— Habar n-am. Nu-mi dau seama. Ce peşte?

Întrebarea rămâne în… mă rog, atârnată. Grăbit, securitystul se repede nemilos către scări. Domnul Pop nu ştie momentan ce să facă.

Cât de schimbată e Marieta!… Dacă se atinge o vârstă, nu-ţi mai vine să zburzi cu gândul la când te aflai temporar prost şi tânăr, cum şi eram, ca feisbucii-n democraţiunea asta de chelnereală, tot dracu’ ăla, asta mă ţineam eu să spun: n-apuci să-ţi dai seama că te turteşti nu ştiu cum, tragi înspre pământ tot mai greu, picioarele dor pe măsură ce se butucănesc, eşti un sac, mergi codit, calci precaut, ursuz, dar cum îi apăruse ea pe vremuri la Podul Izvor, muşcând din covrig, e incomparabil! Când era Marieta în pârgul ei, cruzişoară, cu fustiţa cloşată, căci nu ieşea nimeni fără jupon, sprintenuţă, pe tocuri, atât de hlizită, atât de curioasă să încerce orice, să guste din tot, că-ţi vine să chiui. Unde eşti, Marieto?… Ce râs alb aveai tu după ce-am ieşit de la ARLUS: mână la mine? o ispitise. Adică să te-ndemn de la spate? întrebase cu inocenţă. Asta, după ce s-a gândit. Mai vedem, mână noaptea asta la mine? Pun problema, atât… Hă? Ce zici? Cum m-ai privit tu ca pe Sfinxu’ de pe Bucegi şi cum ai dat într-un râs de-

am crezut că te spargi, la ce te gândeşti? chiţăiai, la ce te gândeşti? şi te-ai veselit, şi după aia solemnă, şi iar într-un râs şi până la urm-ai rămas…

Femeile păţesc lucrul ăsta după nişte naşteri, după căsătorii, după infecţii urinare şi deprimări, după 30 de ani, 40. La foştii bărbătuşi, parcă mai treci cu vederea, deşi, dacă te uiţi mai atent… I-a fost dedicată-n relaţia pe care-au avut-o, ca şi-n căsniciile ei, numai că se schimbase pripit, nu ştiu cum, abordase o severitate chiar în situaţiile cele mai simple, o gravitate, ca şi cum elabora tocmai lucrul cel mai serios, unde se glumeşte puţin şi nu e permisă destinderea ca să nu cheme risipa de undeva. Aproape bisericeşte, se rotunjise, întâmpina năzdrăvăniile cu delăsare obosit-sâcâită, pusese pe ea. Şi, cu toate că nu e foarte clar dacă într-adevăr o atinsese cucernicia, părea absorbită de grijitul celor două locuri de veci maritale. Grav, reculeasă, la fel cum venea şi la Doru dacă era telefonic solicitată, lumânări mai lipseau! Apoi, se făcea fatalmente sâcâitoare după trei zile, noroc că mai trecea şi pe-acasă, prin Plumbuita, şi reapărea în weekend.

Contactul cu mirosul din Bazilescu, chiar şi sporadic, avusese probabil efecte, sau de la vârstă, eu ştiu? căci nu simţi niciodată cum te influenţează. Bine, sigur, astâmpărată şi gravă, dar intrase în ea un diavol al contradicţiei. Cazul sulfurii, ca să iau un exemplu – asta-l înnebunea –, orice i-ar fi explicat, neutralizări, levigaţii, ea o dădea cu vântul când sufla de la vest. N-o preocupa de unde cărau curenţii de aer; bătea dinspre vest? De aia puţea. Nici nu ştii ce să-i spui…

Încerci să-i explici că sunt şi nemţii băgaţi, că multinaţionalele apar şi ele din vest, mai cu seamă prin bănci şi ne buzunăresc cu temeneaua galeşă a unor patrioţi de la vârf, dar culmea e că fură mai mult decât ăştia ai noştri şi statul se face că plouă. Mă refer la statul de drept. Nu, n-o interesa.

Sigur că aici au condus-o moleculele de hidrogen sulfurat în reacţie cu hemoglobina din vase. Pe asta s-a şi

contat în conflagraţii globale, aud că s-au găsit şi-n Irak cantităţi de gaze răutăcioase, Doamne fereşte! ştiu de la domnii cu biruinţa. Bine, mult mai nocive; astea din Bazilescu părând a funcţiona homeopatic, cumva, liminal, nu de aia tranşant, dar te uzau cortical, ceea ce la fiinţe senzitive gen Marieta induceau anumite reacţii. Nici lumea din cartier nu stătea foarte bine cu capul.

Iar el, pe lângă abilitatea specială de a decela concentraţii fine în evanescenţă, sesiza emanaţii în orice comasare cetăţenească, pentru că omul, fără nicio deosebire, se crede indetectabil în eul lui exterior şi degajă din mers, pe trotuar sau la mall, fragmente de duh meteoric imperceptibil acustic, conform părerii că ce e fâsâit trece neobservat. Ei, nu e tocmai aşa, putea să bage de seamă pentru că îi spunea şi experienţa privată, ştia tot ce se petrecea împrejur, dar nu făcea caz ca să nu inducă simţirea de prost; remarca în mod intim: doamna aceea drăguţă a scăpat-o când a intrat în maşină… cel cu bască, în 305, un gherţoi stricător de aer comun… din astea, ca farmacista la coafor.

Nici nu-l preocupa tot timpul aspectul, *nihil humanum*… ştii cum e, ce i se părea lui urgent era deşteptarea conaţionalului prin punerea lui la curent. Ai informaţia, ai puterea, salut!… Or, forţa lui în calitate de lider, căci despre asta vorbim, chiar dacă tacit, ar fi fost dată de o masă imensă, o optime din Bucureşti, cum am spus, care să-l urmeze precum coada cometei, ca un tsunami în scopul de a şterge putocraţia de pe spinarea globală, cu biogazul lor discutabil. Păi, aşa, unde-ajungem? Există copii, ce le dai să respire? Numai că, vorba aia, cum îi pui în contact? N-au toţi Google, unii ar fi extrem de miraţi, canalizarea li se pare o explicaţie mulţumitoare, iar cei mai mulţi nu sunt deranjaţi, s-au obişnuit între timp ca broasca pusă la fiert, lucru pe care contează şi mafioţii care scot bani din gunoi. Cum facem? Mituim un poştaş? Mituim un poştaş, îi punem în braţe pachetul cu flaiere, oricum anunţul ajunge la tomberon odată cu ofertele din

supermarket, dar cine să se ocupe de comunicare, cine e ăla, că n-am decât două mâini, ăsta-i un serviciu serios, de PR, nu se face aşa, pe genunchi! Când ajungi să conduci oarece, te trezeşti singur cuc.

E vineri seara, se aşază la computer ca să plesnească vreo trei ministere şi Garda de Mediu; luni poate să le depună pe la registraturi. Ia cu plăcere la cunoştinţă câteva mesaje care provin de la nume necunoscute, dar cu multă speranţă în dârzenia lui de a pune la treabă un stat puturos, şi-i mustră blând că trăseseră chiulul de la şedinţă.

Duminică pute ca-n Antichitate, la vespasiană, pentru că mai ales în weekend şi de Ziua Naţională îndeasă investitorul otravă în atmosferă, atunci când Autoritatea zăvorăşte birourile goale şi se trage la o legală refacere. Cui să-i reclami până luni şi cine să controleze? Uzina de gunoi e fără odihnă. Lucru ce nu deranjează cartierul din răgete şi muzici dăunătoare, căci în vecini, la curte, la cort, se celebrează oricând o partidă de matrimoniu. Cârmeşte nasul, desigur, dar asta e, ai dat darul şi e atâta mâncare şi băutură, înghiţi cu duhori, asta e, altă lume cum poate? O fină mixtură de sulfat de amoniu cu hidrogenat de băsid, fum de mici, moare de acrituri, exsudaţii, vin vărsat peste bere şi aburi gălbui cu smântână din ciorba de burtă.

Se apropie de un grup care albeşte asfaltul cu seminţe de *floare*, ieşiseră-n stradă la un protest de ţigară, pentru că tocmai apăruse şi legea aia antifumat; depanatorul auto căsca viguros cu faţa la cer.

— Cum e?

— Am aflat de unde miroase. E o groapă de gunoi, cum ieşi din Chitila.

— Nu ţi-am spus, bre, de unde provine? Ce dreacu’!

— Nu-i din maşini, de la Salubritate.

— Dacă eşti matale mai ştiutor… Atunci, de la ce?

— Au o staţie de biogaz.

— Fii, dom’le, serios! Nu le spală, nenorociţii, de

zeamă.

Trece şi canapelarul de la etaj şi nu dă bună-ziua. Azi, fără paleţi, în adidaşi părăginiţi. Pentru ce? se gândi. Pentru ce să insişti, că nici nu-i faci mai deştepţi, nici nu dau în foc la nimic! Prostia nu-i decât o calitate omenească, atât; există şi imbecilii supradotaţi. Ce m-am găsit eu cu neamu' lui manivelă, un bou, sau tehnocratul ăsta cu mobilier ilegal? Uite ce m-a găsit! Ăla fură curent, ăsta-i trage cu taxele-n piept, da' duceţi-vă naibii, *stupid people*, ca ăla, nici nu mai discut!

Bun, dar de ce tace Irma?... Nu zicea că apare, deschide comerţul şi are nevoie de personal? Te-ai dat la fund şi tu, româneşte? E drept că nu-i răspunsese nici el, l-o fi crezând ocupat sau într-o croazieră, prin Maldive, pe undeva. Nu ştia unde-s astea, dar auzise că-i scump. Şi-o fi pus pe picioare echipa şi vine cu ea de la nemţi. Nu-i normal? Mă gândesc să refuz.

Intră în casă şi caută îndelung plicul ei. Zicea că-i în Venezuela... Copiază adresa citeţ, în agendă, şi se apucă să-i răspundă, călcându-şi pe suflet. În silă, că-şi face şi nervi. În fond, nu e o treabă aşa, da, să vedem, poate că sunt de acord, care-i banul la toată afacerea, nu, drăguţă, dai şi din coadă puţin, să vadă că te manifeşti bucuros şi te guduri, ea-i în *Augsburg*, tu ai 70% din compatrioţi cu privata în curte... O greaţă; ai greţuri – nu faci bănuţul, dar, dacă ăştia de sus n-au coloană şi demnitate, cum poţi avea tu, persoană fizică simplă?

E atât de nervos, încât revine la mesajele primite în cursul după-amiezii, acum îl scot din sărite. Din alea: numele meu e cutare, locuiesc în zona aşa şi pe dincolo, aseară la 10.30 a mirosit foarte rău a gunoi şi a ceva şi mai rău, cât ne mai otrăviţi, am reclamat de opt ori, rog autorităţile statului să-şi facă datoria, pentru că avem şi copii! Nu mănânci tastatura? Fraţi căuzaşi, nu bociţi, nu vă tânguiţi, nu rugaţi, nu solicitaţi, în ţara asta numai cu parul se mişcă ceva, daţi cu ei de pământ, sunt toţi pe mână, iau şpăgi, li se rupe că nu puteţi deschide fereastra,

aşa se vorbeşte cu Garda de Mediu?! Luaţi-i la pertu şi măturaţi internetul cu ei, nişte hingheri, sigur că-s plătiţi de la noi, altfel nici nu i-ar interesa s-o frece pe-acolo opt ore, dar şpaga-i mai consistentă. Vreau să simt că le-aţi băgat sula-n coaste! Uite cum se scrie la Mediu…

Şi le forwardează integral reclamaţiile abia concepute, cele urmând a fi depuse în ziua de luni: ca o clapă bătută la pian, ia un la ia tonul de-aici! îţi spun, Mihai de la Călugăreni – dulce prunc!… Cum aveţi nesimţirea, şi aşa mai departe, spuneţi în clar dacă e bine să inhalăm SH_2, pentru că se pare că-i bine, din moment ce lăsaţi să se-ntâmple! Voi sunteţi statul, nişte derbedei proptiţi prin pile de la partide, ia mai roata, măi flăcăi, şi afară! La puşcărie! La muncă! La mare distanţă!

Nu face decât să bage groaza-n petiţionari, domnu' Vasile, mai uşor, că ne ia şi ne-ascunde, luaţi-o mai moale…

Marieta se-arată pe la un 9, amărâtă şi fără chef de nimic, de parcă venise de pe Centură. Când o vedea în halul ăsta, i se tăia, îi strica toată seara. Înainte cânta, era în stare de nebunii, uite la ea cum arată… Ajunsese s-aştepte ca s-o ştie dusă în Plumbuita, să se vadă singur în casă, pe cuvânt dacă nu te simţi întremat. Pe urmă, peste câteva zile, punea mâna şi o suna: ce faci, Marieto, nu vii? Şi apărea să-şi mai arate o dată faţa ei pământie, încât regreta chiar în momentul acela slăbiciunea cu telefonul, mâncau ce mâncau şi se retrăgea la culcuş; de unde-i venise nevoia s-o cheme? Nu era ca-n amor o chimie sau o însufleţire din alea, nu-şi pusese problema, dar, pe cuvânt, obişnuinţa, dac-o laşi să se-ncuibe, ai nevoie de ea ca de drog, nu mai scapi şi, chiar dacă scapi, eşti terminat, te scoate la pepeni.

O fi în aer ceva, face rău… într-adevăr, se rostogolesc nişte nori mai oacheşi pe cer şi se teme să nu aducă sulfat de amoniu.

Femeia le are cu nervii, la sigur. Poate-ar fi bine s-o scot undeva, la Predeal, în orice caz mai bine la munte sau la băi, la Braşov, să mai iasă.

— Nu ţi-ar plăcea să vezi o groapă şi tu?

— De care?

— De unde vine substanţa. La Chiajna, aproape.

Spre surprinderea lui, părea să-i fie tot aia.

Altă mirare când se dau jos din autobuz, arată semne că s-ar activa. Se face brusc mai vioaie, trage în piept cât poate ea de adânc, poze cu celularul, naiba ştie la ce-i trebuie. Şi, pe deasupra, marota ei veche:

— Ţi-am spus că e de la vânt.

— Mă rog, de la vânt…

— Acum nu bate, de aia nu se prea simte.

— N-au dat drumul încă la mizeria aia. Când pute aici, ajunge şi-n Bazilescu.

— De la vânt.

— De la vânt.

N-are niciun rost să se dea mai aproape, te bagi ca prostul în paza lor de mârlani, n-o mai păţise o dată? mai bine poze de-aici, din şosea. Avea şi o doamnă cu el… Dar ceva se întâmplă, ceva nu mai e chiar la fel, îl intrigă că se basculează undeva în spatele masivului depozitar. Nu ştiu dacă sunt înţeles, muntele de gunoi se înalţă maiestuos ca Ceahlăul la vest, acoperit de materii volante şi stoluri de pescăruşi nesătui, în timp ce camioanele vin să descarce în partea din dos, făcuseră o bretea ca să poată ajunge să verse.

— Tu vezi, lărgesc groapa…

— Unde?

— Nu vezi?

— Nu văd nicio groapă.

— Groapă, aşa i se spune movilei când e de gunoi. Se întinde înspre oraş.

La care, Marieta vine cu o observaţie de foarte bun-simţ.

— Dar astea nu trebuie să fie undeva în afară, de ce descarcă aici, între case?

Aşa şi era. O capitală, cum se numeşte, cu depuneri de scârboşenii exact în oraş. Se vedeau case de jur-

împrejur, noi câteva, cu terase. Afară de una ce părea părăsită pe direcţia în care se făcuse extinderea. Nu mai avea nici ferestre, nici uşi, acoperişul se căsca sfârtecat, luaseră, furaseră tot.

— Ar trebui să le pută, remarcă Marieta cu aceeaşi luciditate.

— Naiba să-i ia, probabil că nu mirosea când s-au pus pe zidit. Nu-nţeleg de ce stau şi-aşteaptă, eu aş vinde şi m-aş căra.

— Dac-a pus banul jos, îi mai arde să plece? A băgat, îţi spun sigur, o căruţă de bani. Îţi baţi joc de ban?

— Dar şi pute…

— Poate mai are omul o salată pe-acolo, vreun prun şi-i vine greu să le lase…

O târăşte în staţie, iar, să ajungă acasă, să dea alarma, nu se poate, e strigător!

— De când ai cămaşa asta pe tine? S-o dai la spălat, îi strecoară Marieta în autobuz.

— Zău? Se simte ceva?

— Nu foarte rău. De când ai luat-o? Am vrut să-ţi spun şi când am venit.

Domnul Doru trage de guler spre nas. E nebună, nu se simte nimic. Ieri o luase de la *călcate*. Se posomorâşte.

Cum ajunge la domiciliu, deschide calculatorul. Încă păstrează ceva isteric în ton, adus de-acolo: dom’le, sentind peste noi! Statul n-are treabă cu populaţia, dă autorizaţii; le-au obţinut, pun gâtul, ştiu eu cum se dau! Trageţi în ei peste tot, şi la ziare, înecaţi-i în reclamaţii, trimiteţi zilnic cel puţin trei proteste! Anunţaţi în vecini, să fim cât mai mulţi! Vreau în stradă, nu se mai poate, haştag, să fim contondenţi, dacă nu ieşim vreo cinci mii în Piaţa Victoriei, suntem terminaţi! întâlnire de lucru la Bazilescu, în parc, duminică la zece jumate. Absenţe nu se admit.

Totuşi, nu reuşeşte să-i tulbure în măsura în care spera. Primeşte înapoi ori nimic, ori câte-o solicitare mirată, de deslușire:

— Cu cât s-au lăţit?

— Nu ştiu, vreo treizeci de metri, cincizeci.

Apoi, vagi mormăieli şi tăcere. Îi pare rău că specificase, nu e foarte greu să desfaci raţionamentul comun: aha, cu 30 de metri… la ritmul ăsta n-apucă ei s-ajungă până la noi şi nici n-au cum, nu-i lasă de la Cadastru…

Domnule, ăsta-i poporul, altul n-avem, nu-i vina lui că-i aşa, l-a turtit istoria pe care-a avut-o, romanii, turcii şi restul, trezeşte-l, până şi la imn se îndeamnă, nu există alternativă. Presa nu vrea să se bage, e de-nţeles, nu-i o ştire, ce-i aia că pute? Pute şi în Berceni, peste tot, lumea de-acolo cum poate?

Şi, parcă n-ar fi fost îndeajuns, Marieta se vrea vaccinată. Dar imperios, nu aşa. I se pune pata pe un plurivaccin, hai, Doru, cine ştie ce mai luăm de la aer, suntem la o vârstă, au reclamă şi la televizor, nu-i imunitate din aia care se face la noi, nici nu ştiu dacă mai scot românesc, e un ser foarte bun, de la UE, bagă şi la copii, de ce stăm aşa ca vandalii?

— Dar te doare ceva?

— Tu nu vezi ce respiri?

N-are ce face, telefon la medicul lor familial şi se supun înţepaţi. Nu s-a inventat alt fel de-a scăpa de pisălogeală decât consimţirea. Doctorul e, nu ştiu de ce, încântat. Asta, înainte ca tot cabinetul să se umple de damf.

— Din ăla vreau, olandez sau european!

— Din ăla, din ăla… Soră, închide fereastra, ne sufocă, nu simţi? Dacă doriţi, am şi-un antioxidant foarte bun, de la Baie.

Cât a durat? Douăşpe ore, poate că nici atât, preparatele bune dau reacţii urgent, 39 de grade, tuse: heh, heh… că, totuşi, la vârsta asta tuşeşti, te îneci cu orice, cu salivă, cu ou, ai impresia la început că-i de la curent, horcăiesc amândoi. Ce-i asta?!… împreună, deodată? Mă doare-n urechi, pe tine te doare? Nu, deocamdată. Pe mine mă doare. Închide că se face curent!

Paracetamol, nu ştiu ce, termometru, deja de trei zile şi nu dă înapoi? Hai să nu cădem deocamdată pe antibiotic, sună la doctor, n-o să răspundă, dă-i semescu. Ăta, evident, n-are timp de investigaţii domiciliare, aşa că sunt nevoiţi să se caţăre într-un taxi. Stai la rând, nu tuşesc numai ei, se lipesc de un grup care face profesional treaba asta în sala de aşteptare, în sfârşit, le prescrie ceva foarte bun de la… Baie, puteau să-şi închipuie, foarte nou, ieşit de curând, scoate, bătrâne, leuţul, nu te zgârci! Pentru ce faci economiile alea? Ţine însă şi de persoană, căci Marieta are dureri în torace, horcăie, aş zice, nesăbuit, şi ajunge pe termometru la 40. Pe el, dincolo de tuse, îl doare şi capul de la urechi. Domn doctor, nu-şi face efectul! Adică vreţi la spital? Pe mine mă întrebaţi? Vă fac o trimitere, la care spital? La oricare. Unde aveţi vreo cunoştinţă, ceva? Nu prea cunoaştem… Vreţi la Contagioşi? Am otită, ceva?! Vai de mine, ce-avem?! Nimic serios, vă spune acolo.

La Infecţioşi merge totul fără cusur, nu fac internări, este plin. Oricum nu s-ar fi internat, chiar dacă umblă un fel de gripă prin târg, intri cu una şi ieşi… să nu mai vorbim. Le dau ceva ce nu se găseşte în farmacii.

Tamiflu de la UE – Slavă Domnului, gratis, de neînţeles, gratuit? probabil au greşit undeva –, şi-i învaţă să stea în aer curat. Tamiflu, la greu, toată ziua, degeaba, scade febra, nu mult. Tuşea însă se face ca porcul-spinos. Scoală noaptea tot blocul, bate-n parchet şi nesimţitul cu mobilierul. Dureri la coaste, nu spun, nu poţi nici tuşi, nici răbda. Crezi că otita aia se ia? Cred că nu. Noroc că se amânase întâlnirea cu răsculaţii din Bazilescu, nea Vasile, ne-ai convocat prea din pripă, avem programul făcut, plec din localitate, să propunem o dată mai realistă…

Domn doctor, un spital, undeva, unde credeţi… Colentina e bun? Eu ştiu dacă-i bun? Să ne pună la raze.

— Vai de mine şi de mine, ce doamnă distinsă şi ce tebece urâţeeel!!! exclamă femeia în alb, mirosind cu simplitate a iod, când o scoate pe Marieta din *röntgen*. Basarabeancă.

— De ce? face Marieta pierită, în timp ce amăreala tincturii o crispează la omuşor.

— Hai şi domnul, poftim… Vai de mine, nu pot să cred! Vai, cum arată, parcă-i plasă, păianjeni, deci nu pot să cred, se vede cu ochii!

Şi iar acasă, mai trece o zi, dar una dintre alea oribile. Nu se pot nici privi, simt cum mişună bacilii pe ei, cum să te-atingi de căni, farfurii, de pahare, îl apucă tusea pe unul, se încreţeşte carnea pe celălalt, în timpul acesta pute ferm, hotărât, dar a devenit o agresiune de tip secundar. Se târăsc ca doi somnambuli, suspectându-se reciproc de o colcăială suspectă, doi saci de gunoi infectat. Şi nici doctorul să le dea trimitere la pneumolog, îşi luase liber o zi ca s-o lege de weekendul care venea. Dureri fioroase în cap, Marieto, înnebunesc, mă taie-n urechea internă! Bun, cine la farmacie, cine la alimente, că trebuie să şi trăieşti cu ceva. El, desigur, încercând să-şi reprime behăiala care îl scutura în popor, pe unde se arăta, de-ţi crăpa şi obrazul.

— Da’ răcişi, nu te joci, aude în spate. Ăta, depanatorul, vecinul, tata de la maşini.

— Da, nu’ş ce am.

— Vin fiert ai băgat?

— Nu-i aerul bun.

— Miroase, ţi-am spus.

— Nu ştiu, am şi cu urechea. Mi-ar trebui un doctor de piept.

— Motaş… De la Sf. Ioan.

— E de plămâni?

— Plămâni, tot. Profesor la facultate.

— Păi, zi-mi cum ajung. îl cunoşti?

— Eu?! I-am făcut bobina la Opel, are obligaţii morale. Vrei să vorbesc?

Mă rog, te agăţi de orice…

— Da’ mai vin şi c-o doamnă.

— Prietena? Da. Am agenda acasă, îl sun.

Ne opreşte şi ne internează, precis!… Cu Marieta la

secţia pentru femei, Doamne, la tebecişti, faţă de care te consideri, nu se ştie de ce, mai puţin infectat, Doamne sfinte! Şi nu îndrăzneşti să te-atingi de nimic, deşi mergi la baie şi tu, nu ai încotro, stai în salon cu alţi 20, îţi poţi închipui ce auzi şi ce vezi!… Ce respiri! Şi ce-ţi iese pe gură! Medicamente din alea de cretă, pentru aici, pentru Est, bacilul se întoarce cu curul la ele, îşi vede de treabă, e rezistent la orice căcat de antibiotic, plus instrumentele ruginite pe care ţi le bagă unde vor ei, dezinfectate cu spălătură de vase, nu pot, mă omor!

O găseşte pe Marieta plângând, cred şi eu. Despre mecanic nu-i spune nimic, şi-l scoate din minte, de unde să cunoască neamprostul profesori pneumologi, lăsaţi-mă-n bafta mea, pun sticle calde la cap, aştept până luni. Dar, spre stupoarea lui, se trezeşte cu ăla la uşă.

— Auzi, nea, omu-i plecat două zile, are o casă la Breaza.

— Mă rog, asta e.

— Ţi-aş spune să dai azi pe-acolo, că-i vineri, dar nu garantez. Adică, la altcineva. Bate vântul, de vineri la prânz nu mai apuci picior de doctor prin niciun spital.

— Nu mă duc…

— Du-te luni. Rabdă cât poţi, bagă vin fiert şi luni a zis că te-aşteaptă la nouă jumate, când iese din vizită. Ce mai e până luni?

Până luni… Se vârâ în dormitor, Marieta prin bucătărie, se ascultă tuşind. Sigur că trece fiecare pe tacâmurile lui, se hrănesc la distanţă, fără a se privi, termometrul e unul singur, îl ţin în vată cu spirt şi-l scutură cu groază, departe de piept. Au radiografiile puse în geam, fereastra desigur închisă, încercând şi disperaţi, şi scârbiţi să desluşească ceva în spălăceala de-acolo, de unde rânjeşte microbul. Măcar să nu-i dau otită. De la aerul ăsta de rahat am clacat, eu ţi-am spus! Şi afuriseşte afaceristul în gând, cu genealogia: pizdele şi raspapizdele neamului mă-tii, gunoier deputat! Lasă, zi mersi că nu ştii ce se bagă în pâine… Ţin şi televizorul închis, li se pare o profanare a

ceva, nu se ştie, ceea ce în bună măsură e neîndoielnic. Nemernic, petrece la Breaza şi mie îmi coace în piept. Nu rezist până luni…

Profesorul Motaş îi primi peste rând şi puse o asistentă să-i ducă la sala de pansamente, unde le mai stoarseră câteva eprubete de sânge, apoi la radiologie, pentru alt rând de filme şi ceru rezultatele iuţişor, cum zicea moldoveanca de la Colentina. Care cum te prinde vrea analize neofilite. Îţi dai seama cum s-au dezbrăcat, cum s-au uitat după vreun cuier undeva, un cârlig sau o cremonă la geam şi cum au intrat din nou sub aparatul acela de care se freacă omenirea cu pielea, de o sută de ani…

— Hai, hai, ce nu-i bine?

— Da…

Cât durează rezultatul la analize, preferă să aştepte afară, dar tot fără a îndrăzni să se aşeze pe undeva sau să se uite-n ce calcă. În parcaj, în picioare; parcarea parcă e altceva. Ţi-e sete? o întreabă, iar Marieta se scuturã.

În sfârşit, îi caută fata, are sângele, ieşise din laborator. Tuşeşte, stai, respiră adânc, Motaş cu stetoscopul pe ei, pune apoi lumina pe cele două rânduri de radiografii şi începe să se mute de la una la alta. Semănau, ce să mai… îţi urcă stomacul în gât. Le vine să tuşească, dar încă se ţin.

— Unde aţi fost la control?

— Noi? La Contagioşi…

— V-a dat ceva?

Îi spun ce-au luat. Doctorul tace, suceşte filmele, alea pocnesc. Apoi, deschide fereastra.

— Nu cred că aveţi bolicica… spune în cele din urmă. Pare-o pneumonie.

Pneumonie?!!… Doamne, e-adevărat?! îmi cade pietroiul din piept!

— Luaţi de trei ori pe zi…

Şi scoate nişte pastile de la el, din dulapul cu geam, complet moca şi nişte fiole. Gratis, păi nu ieşi la pepeni, ce

faci?! Ţii cu neamul amărăştean, să nu-mi spui că eşti şi naţionalist, să nu-ţi iasă pe nas, atâta-ţi spun, să nu te plimbe ăştia cu cătuşe la televizor!… Pneumonie şi să fiţi sănătoşi! Pe bune? Doamne!… Ce noroc am avut! îi vine să-l pupe pe Motaş; domnul Pop se apucă să-i verse pe nerăsuflate treaba cu aerul din Bazilescu, hidrogen sulfurat şi sulfat de amoniu, dacă se poate închipui!

— Şi când a-nceput treaba asta?

— Imediat ce ne-am vaccinat, o fi fost prea tare vaccinul.

— Ce vaccin?

— Ăsta la care-i face reclamă, de gripă, străin.

— V-a zis cineva să luaţi?

Nu era s-o pârască pe Marieta…

— La televizor. Şi domn doctor.

Motaş îi priveşte-n tăcere, apoi le strecoară cât poate el de discret:

— Ar fi bine să nu mai luaţi…

De ce? Aoleu! S-auzi treaba asta într-un spital!…

— Nu-i bun?

— Ar fi bine să nu…

Simte că-l iubeşte adânc. Scoate plicul cu care venise de-acasă şi mai palmează o sută din portofel ca s-o depună suplimentar, ar fi dat tot ce-avea. Profesorul, nu. Urmează chestia aia: vă rog frumos; nu se poate; domnu’ doctor, insist; nici nu vreau să aud!… N-are ce face, îşi ia banii şi-i vârâ-ndărăt în borsetă, dar n-aş spune că întristat.

— Dac-aţi venit din partea domnului Puiu, vă rog foarte mult!

— Otită, ceva, nu se vede?

— Ce otită?

— Sau oreion?

— Vă trimit la cineva la contagioşi.

— Nu mă duc!

Măi, ce baftă am avut! Stai puţin, pneumonia e complet altceva!… îi vine să zburde pe drum, ce rămâi, dragă, în urmă, te ţine? Simte că i se întoarce o duioşie

subită. Pot fi iar intimi. Stai mai încet, gâfâie Marieta, unde alergi, avem încă aia! Dar e şi ea bucuroasă. Nimic, o pneumonie, gata, la treabă, război, vreau să-l astup cu groapă cu tot, să muşte cu gura din ea! Şi otita parcă m-a mai lăsat... Da' de unde ştie el că-i pneumonie, faci pneumonie de la vaccin olandez?!... Nu se poate, cred că-i doar o virozǎ. Ar trebui să mai facem rost de-o părere, dar dacă îţi spune de rău? Nici cu viroza, Doru, nu-i bine, dă complicaţii. Ei, asta-i bună, decât dacă nu eşti atent... Ca să vezi ce poţi să păţeşti, ai văzut?! Zici că te păzeşti, faci vaccin şi uite cu ce te alegi... Hai să mergem la Cocoşatu, n-a vrut să ia banii, servim nişte mici. Când ai luat cămaşa aia pe tine? Azi-dimineaţă, de ce? Miroase ceva? Mirosea foarte rău. Ce vorbeşti? Mirosea sau miroase, când mirosea? în cabinet, acolo, la el, n-ai văzut c-a deschis omul geamul? Din cauza mea, eşti cu capul? I-a fost jenă să-ţi spună. Cum miros, Marieto, a ce? Nu totdeauna, câteodată miroşi a din aia care răsuflă. Mă jigneşti, vrei să spui c-aş fi nu ştiu cum? Nu, dar pute, parcă târăşti mirosul de-acasă. Trag, adică, mirosul, eşti conştientă de ce mă consideri? Nu te consider, dar tu nu-ţi dai seama, tragi mirosuri, le tragi. Nu ţi-e puţin, poate-i fizic ceva! Asta-i culmea, cum trag mirosuri! Trag eu mirosuri? Şi-acuma? Ce vrei să-ţi spun? Şi-acolo, la doctor, în cabinet? Vai, mi-a fost aşa o ruşine... Vorbeşti serios, trag mirosuri? Da, Dorule, tragi. Ziceai că mergem la Cocoşatu...

Mai erau trei zile până la întâlnirea de lucru din parc, cea care mai fusese amânată o dată, iar Doru Pop se simţea destul de prost cu viroza şi, ce era şi mai rău, n-o mai puteau lălăi, se impunea să fie prezent, nu laşi pe altul să prezideze ceva ce-ar putea decide o ieşire neautorizată în stradă. Mai ales că se anunţa ocazia rară de a se cunoaşte în sfârşit între ei, comunicaseră până acum doar pe net, imaterial, cum e netul.

Otita, mai bine. Tuşea însă, vă spun, tuşea seacă e o disperare, îi sfâşie ca pe două pungi cu materii de lepădat, nu mai pot nici icni, tot pieptul se coşcoveşte doar cât tragi

aer ca să elimini din ce se coace-n plămâni. Bine, măcar, că-i viroză, de ce m-am temut era Doamne fereşte, nici nu vreau să ştiu. Marieta, de nerecunoscut, gemea doborâtă în pat, degeaba ceaiuri de tei, siropuri inventate de şmecheri prin farmacii, dai o groază de bani şi ajută ca lustrul la paharul din baie (înainte, pătlagină, foarte bun, nu mai e!), o pusese şi pe inhalaţii cu esenţă de brad, tot un drac. Codeină, poate, dacă reuşeşti să faci rost, dar unde găseşti, nu mai vând, adică să nu te droghezi.

Plus c-ai rămas cu ideea că produci emanaţii. Nu c-ai puţineapărat, dar dacă-ţi spune femeia o dată, de zece ori că tragi mirosul ăla cu tine, te gândeşti, măi, poate se lipeşte cumva, are ceva lipicios, am spus totdeauna, de aia ţii şi fereastra închisă. Poate că ceva se întâmplă… Altfel cum se simte pe străzi colo-colo şi-n centru, apare din senin ca să dispară la fel?

Are ocazia să facă o constatare, aici, pe Acumulatorului, unde-i farmacia pe colţ. E în căutare de codeină, chiar cu bacşiş, intră ca omul, frumos, şi se pune la rând. Frate, după niciun minut, încep alea să urle că geamul, închide naibii geamul că ne omoară, s-a spart o ţeavă de canal undeva, şi casa de marca) se tâmpeşte, nu ştiu ce are! Sigur, lumea fuge, se face curent şi… tuşeşti. îl apucă una din alea care I sculau dimineaţa, nu foarte groasă, se poate mai rău, o tuse, însă, care se ia în serios. Pe cât încerca să se-abţină, pe-atât îl zgâlţâia pectoral, căci încerca să-şi uşureze o alveolă. În cele din urmă, se văzu nevoit să sprijine cu o mână tejgheaua ca să realizeze o pârghie. Şi aia pe el: pune, tataie, mâna la gură, că stropeşti peste mine, măcar stai cu spatele la medicamente! Nervoasă, de la miros… Asta l-a cam jignit, tataie, ar fi lezat pe oricine, mai ales că te afli într-un magazin sanitar şi pretinzi cel puţin înţelegere la câţi bani le-arunci. Iese, lăsând uşa căscată, se enervase şi el.

Ca să se liniştească, o ia în lungul străzii, pe trotuar. Uite pentru cine ajungi să duci lupta asta!… în capul Acumulatorului e o vulcanizare, un ţigan umfla nişte roţi.

Doru se opreşte şi el, să privească. Domnule, trece minutul convenţional şi ăla percutează subit, începe să geamă, se strânge de nas, aruncă furtunul de la compresor şi-l apucă pe cel de spălat, cu jetul pe jos, pe grătar, flencănind epileptic, ca şi cum de acolo ieşea greaţa aia.

Să ştii că are Marieta dreptate, îşi spune personal domnul Pop şi se retrage dezamăgit că nu asistase decât la o roată, luând şi mirozna cu el. Ia să vedem… Şi mai pătrunde o dată în farmacie. Nu îndrăzneşte să respire foarte adânc, ca să nu-şi irite traheea sau altceva. Domneşte, distins. Studiază dulapul cu lapte pentru sugari şi le vede pe alea în sticlă cum răcnesc şi sar curentate alternativ, ba una, ba alta, merita să le vezi.

Da, m-am căptuşit, trebui să admită. Şi de ce nu-mi dau seama?

Nu remarci, aşa cum ajungi să nu mai fi deranjat cu timpul nici de elicoptere, simţurile au un creier al lor, există, se spune, şi la stomac, sensibilitatea devine nepăsătoare la ce se repetă pentru a-şi putea exercita adaptarea, ca broasca la fiert, aşa se explică şi disimularea treptată a nedreptăţii. E nevoie totdeauna de altul ca să-ţi spună că răspândeşti. De o prietenă, în cele din urmă.

Ea tocmai deschide fereastra într-un ceas matinal. Duminică, în jur toate calme şi verzi, se încălzeşte, văzduhul miroase discret, aţi ghicit, a floare de tei, căci pomii de la rigolă se încărcaseră abundent de parfum şi se zbenguiau. Pungi umflate la geamuri, din astea, de piaţă, le balonează zefirul şi le clatină în credinţa comună că pot ţine departe orice neplăcută mireasmă, folclor, aşa cum se crede şi despre argint că poate face din ceai ceva afosfatic, potabil, dacă scufunzi în el o linguriţă din acest material. Ca şi punguţa la gât; purtam o pernuţă cu camfor în comunismul hain de pe timpuri – ăla, ăla care asculta cu perversitate orice se petrecea la un telefon –, ca să ne apere de ideologii şi poliomielită. Mă rog…

Dacă se târăşte un aer stătut, imprecis, acesta nu vine de-afară, ci de la el, din camera lui… Doru se trezeşte

şi-şi face tuşea de dimineaţă, 20 de minute, îşi pune termometrul, ieşind împreună, sub braţ, pentru una sau alta la baie, incluzând şi igiena urechii. Apoi înfulecă la repezeală ceva ca să îmbuneze întâlnirea dintre pilule şi mucoasa profundă. O lasă pe Marieta să aerisească şi-n dormitorul din care tocmai ieşise, nu protestează, căci nu se mai fereşte într-atât de miros cât timp îl simte doar vag, cilii nazali dându-i impresia c-ar fi mătuiţi, dar se teme omeneşte c-ar putea ingera, fără barem să ştie, o serie periculoasă de emisii vulgare.

Iese din casă la fără un sfert, cât faci o plimbare până acolo; la zece e programat sinodul din Bazilescu. În general, nu-i bine s-ajungi înainte, eşti lider… îşi consultă ceasul şi, pentru că tocmai intră în grupajul de tei de pe strada Şaradei, îi vine în minte că orice plămân virusat e receptiv la aerul pur; se opreşte aşadar să mai respire de câteva ori. Băgase de seamă deja că aceste flori arboricole nu răspândesc desfătare tot timpul, o fac la nişte ore bine alese, şi discontinuu, aşa cum au observat şi specialiştii britanici, asta în cazul când nu e vorba de teiul sălbatic, care nu emană deloc. Ridică privirea înspre coronament şi constată două lucruri suplimentare: pe măsură ce simţul nazal îl părăsea fatalmente, începe să simtă mirosul cumva, paradoxal, cu urechea… Nici nu se miră prea mult, pentru că organismul compensează când e încolţit, iar între auz şi olfacţie e o legătură subtilă, studiată şi de-o medicină aparte; nu vreau să spun aici că mirosea cu timpanul, dar devenea conştient olfactiv la un ţiuit, un tinitus fin care-l anunţa că este împresurat de lanţuri moleculare gazoase. Otita, eu ştiu? De altfel, e notoriu că în poporul chinez se nasc pionieri care văd cu piciorul, nasul, subraţul sau palma, de ce-ar fi absurd a muşina cu urechea, omul încă evoluează. E şi bine, şi rău, măcar eşti atenţionat că inhalezi una, alta. Se afla încă în procesul tranziţional, când nasul funcţiona amorţit, iar auzul era deocamdată precar.

Cealaltă observaţie era cu privire la pungile pline cu

aer urât care tremurau la ferestre în număr apreciabil, ceea ce însemna că un anume efect tot aveau, înlesneau respirabil schimbul de oxigen. Dacă i-am putea scoate din case pe toţi, am avea dintr-odată protestul de largă respiraţie, amplu, în faţă la Parlament. E unicul lucru cu adevărat eficient, ieşirea la hăulit, asta-i singura treabă, de ce ne coim?

În clipa următoare, ferestrele de sus încep să se trântească cu nervi. Apucă să vadă şi câteva feţe îngreţoşate, sucind de mânere; se urca un duh într-acolo. Nu pare afectat decât de propria tuse. Cu această stare de spirit îşi face intrarea în parc.

Din centru, de lângă chioşcul de unde-l observa Mişu Ceucă – domnul cu care avusese o discuţie aplicată în Parapetului –, Doru Pop se remarcă tuşind viguros, impresia de bună-creştere venindu-i din aceea că nu risipeşte substanţa vitală împroşcând-o fără discernământ peste flori, în natură; uzează elegant de batistă. îl însoţeşte doar ceva mohorât, ofilind clorofila şi făcând ca mamele să-şi strângă copiii: mareea introdusă în parc, cea care înaintează odată cu el, Putoria Magna.

— Aţi răcit, remarcă Ceucă de la distanţă şi-i face un semn cu mâna, de-acolo. Se grăbeşte a-i prezenta şi pe ceilalţi, mai sunt doi cu el.

— Am o viroză, ceva, n-aş vrea s-o luaţi.

Par atât de năuciţi de mirosul familiar împotriva căruia militează în chiar momentul acesta, încât nu se arată interesaţi a se da mai aproape. Contactul cu liderul se menţine uşor rezervat.

Nou-venitul se instalează pe-o bancă pentru a nu-şi deranja comilitonii cu *naturalia*, iar aceştia, în faţă, la fel, pe partea opusă aleii. Încep să-i aştepte pe întârziaţi. În timpul acesta, parcul se goleşte rapid de vieţuitoare, mirosul cade brutal ca o împresurare păgână însetoşată de sânge. Se aud urlând spre ieşiri copii luaţi pe sus de aparţinători, sub braţ cu odrasla şi târând după ei găletuşe, căţei, trotinete.

— Iar au umblat la evacuare, observă obidit domnul în mov, Zilişteanu; apucase a se recomanda mai devreme cu două secunde. Doru Pop nu crede nimerit să atace problema, tace cu indulgenţă, nu simte. Doar în ureche, o serie fină de *bip-uri*. Mai apar alţi doi inşi.

— Dar de ce suntem aşa de puţini, mai stăm sau ce facem?

— Nu, nu cred, nu mai vin. Hai s-o sfârşim repede, că pute enorm.

— N-am vorbit că se decide ceva cu protestul?

— Domnul Scurtu nu-i de părere.

— Cine-i domnul Scurtu?

— Ăla cu X5-ul. Un domn din Chitila.

— Jaful ăla? e intrigată persoana în mov.

— A, nu-i aici… Bun, Scurtu, dar ceilalţi?

— Le-a dat e-mail să voteze abţineri. Mi-a dat şi mie, recunoaşte Ceucă, cinstit.

— Da, şi?

— Şi ce?

Păi, nu te simţi oarecum? Liderul, deşi nu lăsa să se vadă, se cam băşicase.

— Suntem arondaţi la el, că n-am înţeles! Cu ce se ocupă?

— A aranjat, zice, la Mediu, să pună analizor de gaze-n cartier ca să citim şi noi depăşirile, explică cineva al cărui nume domnul Pop îl uitase, nici nu-l desluşise, omul mormăise ceva.

— Ce analizor, că n-are nici Garda de Mediu; în tot Bucureştiul nu-s decât cinci, din care patru stricate.

— Ăla bunu’

— Şi ce garanţie avem că îl pune?

— Are acolo pe cineva. A zis că îl pune.

— Când? Şi până atunci înghiţim mizeria asta?

— Trebuie şi-un pic de şpagă. Am dat? N-am prea dat…

— Asta-i culmea! Ca să pot respira, domnule?!

Indignat, dar de o concepţie oarecum perimată.

— A zis să mai stăm, stăm, nu-i momentul, eu ştiu? Am stat până astăzi, mai stăm. Să-l pună şi, dacă vedem că e pe nasoale, ieşim şi-i nenorocim.

— Şi dacă ne lasă cu ochii în soare?

— Ei, atunci întoarcem maneta!… Ştii ce răspunde Garda de Mediu la ăştia de la Sănătate, alţi şpăgari, dom'le, sunt boli, o să ne umplem de boli de la gazul ăsta care-l scot din gunoi…

— Zi, ce?

— Că de ce n-are Piritex-ul cameră de amestec cu tot cu baipas, ce control aţi făcut de le tot împingeţi autorizaţii de mediu?

— Şi ăia?

— Că nu pot să intre peste proprietatea intelectuală a lui, dacă s-a pomenit! îţi dai seama ce şpăgi se învârt! Nu intră Garda că se propteşte în intelect.

— Nu vreţi să mă credeţi, nu credeţi. Dar dacă nu ieşim în stradă spontan, nu facem nimic. N-am nicio încredere în ceva de la stat.

— Staţi, să le mai dăm o şansă, să vedem aparatul… Hai de-aici, domn Vasile, că pute-a lături. Mai vedem. Ăla înregistrează tot ce se bagă în atmosferă; dacă-i clar că-i nasol, avem dovada, îi dăm în justiţie.

Şi se ridică. Ceilalţi, la fel. Parcul se pustiise. Domnul Pop, zăpăcit, dă să-i reţină cumva.

— Staţi, bre, că n-am hotărât chiar nimic. Degeaba deranjul. Aparatul ăla-i cât un camion, cine-l dă?

— Atunci, chiar nu mai ţinem cont de nimic! Dumneata ştii ce boli se clocesc din chestia asta?

— Au capital străin, asta-i treaba de fapt, nu-s deranjaţi, nici pe ăia de rad conifere nu i-au supărat cu ceva. Groapa se-ntinde, am văzut cu ochii mei o casă vandalizată, au trecut pe deasupra.

Şi-l înecă tusea din nou.

— O casă? Du-te mata şi mai vezi, sunt vreo cinci.

— Vai de mine, dă peste noi, cu cât s-a mărit?

— Cu vreun kilometru.

— Intră-n oraş. De fapt, e intrată.

— N-ajunge ea pân-aici… Hai, pa! Dom’le, nu dormiţi cu fereastra deschisă, vă spun. Ai prins o vână de aer curat, te ventilezi în viteză şi te-ai ferecat. Haştag: nu te lăcomi, răsuflă scurt, respiraţia poate fi şi nocivă!

Dacă nu suporţi, ia-ţi aer condiţionat. îl ai, te-ai scos cât de cât. Dai drumul seara cu totul închis, până se răceşte după dorinţă, şi te culci zăvorât, altfel clachezi, ascultă ce-ţi spun! Noaptea degajă tâlharii mizeria lor, ca hoţii, când doarme statul de drept, să nu poţi chema nici jandarmii, nici ministreasa de Mediu, nimic.

Nu le spune că nu mai are miros, de ruşine. A scăpat, s-a extras, în el se făcuseră deja, fiziologic, reglaje, îi face semn lui Ceucă să rămână în urmă şi omul se opreşte prudent, la doi metri.

— Nu mai tuşiţi, că parcă se face mai tare. Glumesc.

— Ce anume? De scris, mai scrie cineva pe la instituţii?

— Scriem, scriem.

— Scrieţi, copii, aşa, scrieţi mult, înecaţi-i în reclamaţii. Să-i văd tăvăliţi.

— Ăştia-s toţi inşii pe care-am putut să-i aduc. Eu sunt pe partea matale.

— E-o singură parte, ne zbatem cu toţii.

— Nu, că mai e şi-a lui Scurtu. Ca să vii pân-aici e-un efort, plus putoarea. Ai lui Scurtu – acasă, la soare, domnie bine-mersi, de asta-s mai mulţi. Duhneşte şi-acolo, dar nu faci efort cel puţin; mi-a luat o jumate de ceas până în Bazilescu.

— Poate l-au şpăguit să ne spargă.

— Nu ştiu, n-am încredere-n el, nici nu cred că aduce hardughia aia s-o pună la măsurat. Îi dă lui analizor, că vrea el? Ce naiba! Am scris la Direcţia de Sănătate, dom’le, câte tuberculoze se semnalează în partea asta de Bucureşti, câte cancere, câte astmuri, câţi copii prin spitale, câţi oameni în vârstă? Ca să ştim ce ni se trage din infecţia lor… Nu, că ei nu umblă cu statistici aşa, au alte

treburi, naiba să-i ia, circulă pe-afară, congrese, diurnă, îi ia cu ficatul dacă citesc reclamaţii.

— Şi ăla, Scurtu?

— Are – un X_5…

— Mi se rupe. Să nu ne spargă, de asta mă tem, oferă ceva?

— Oferă, zice că aranjează el tot, stă acasă-n papuci, ce să vină în parc! Eu sunt cu mata.

— Da’ ce-i, pe lupte, aici? L-o fi cumpărat Piritex-ul, hă, sau cum?

— Asta-i ţara, ce poţi să faci? Nu vedeţi? Dom’le, pute ca la nebuni! Bine că tuşiţi… măcar daţi afară.

Domnul Pop nu pare dispus nici acum să intre-n detalii.

— A zis şi de mine?

— Cine?

— Scurtu.

— Prostii, stau eu să mă uit în gura lui?

— Ce prostii?

— Din astea, că de ce faceţi pe şeful, v-a ales cineva? Omul n-are idee cât e de grav.

— Păi, atunci, foarte bine, sunt şi bolnav, să se-ocupe. Chiar s-antins groapa peste casele alea, serios?

— Da, domnu’ Vasile, vă spun, e dezastru! Nu cred c-ajunge ea pân’ la noi, dar se trage aproape. De fapt, vine şi groapa din Glina la fel, n-aţi ştiut? De la est, ne strânge la mijloc.

— A cui e, aţi aflat, cine-i cu capitalul?

— Mai mulţi…

— Au şi nemţi?

— Ai de mine!…

— Adică e-o groapă multinaţională, din aia?

— Mai încet. Nu vorbiţi, că se-ascultă.

Neamţul, dacă nu-i cu rusul, tuşeşte… Irma-i băgată şi ea cu doi ruşi, i-au onorat la televizor chiar în ziua în care Marieta şi-a strâns băgăjelul şi s-a întors acasă, unde stătea. Ăştia, investitorii strategici: Irma Seidl, Werner nu

mai ştiu cum, Kovalcik, Kozlov şi un turc, că se bagă, nu scapi de ei, Ener, ceva cu *M*, Mustafa sau Mehmed. Nici nu s-ar fi ştiut că apăruse din Venezuela dacă nu găseau deontologii sacii la rampa din Glina şi n-ar fi băgat *breaking news*. Treaba care era? Nişte cadmiu, atât… Cadmiu, deşeuri de la nişte oameni de afaceri din Izvorani sau Curtea de Argeş, două camioane; l-au descărcat haiduceşte pe întuneric, produs interzis, a mai şi plouat după aia, apa freatică – borş, ce să mai cureţi, a intrat şi acolo a rămas.

Gata, exclamă Doru la ştiri, o leagă, să vezi mata cum te scoate cu cătuşele de la Procuratură, că unde dai de-un gunoi, e şi Irma în zonă. Să vezi ce-i face, o tăvăleşte, o bagă-n anchetă! Şi se bucură un pic. Lasă-mă-n pace, a mai dat ea vreun semn? zicea că face locuri de muncă, unde-s alea? Poftim, dă-te cu mafioţii, ia de-aici dacă nu ai obraz, ţi-am răbdat o mie de chestii, am zis hai, dar cât poţi să rabzi!

— Ai văzut? îi spune şi Marietei. Ţi-am zis că n-are bun-simţ? Ca să-ţi dai seama ce bani se scot din gunoi! Mafia. Ai zice că tot gunoiul din lume e la mafioţi? Cum s-a gândit ea să scape de substanţe periculoase!… La-nceput scâlciaturi din astea de plastic, uite acuma la ea, otrava, cu ruşii şi turcii.

Doamna Marieta nu pare interesată complet, îşi face bagajul.

— Dorule, nu mai pot, pe cuvânt, îi repetase de câteva ori, ai început să transmiţi ceva foarte greu, e plăcut, mai ales când tuşeşti, dar mi-a intrat în nazal, e ca-n Iad, pucioasă din aia, am impresia că mă sufoc, de ce te superi acuma, ce naiba ţi-am zis, mă umpli de nervi!

— Eu?! Da’ nici nu mă afectează! Vrei să fii mai autonomă, înţeleg, n-ai răbdare, să ştii că senzaţia aia se ofileşte cu timpul, mie mi-a dispărut simţul definitiv.

— Nu de asta, miroşi foarte… *sport*, o să ţinem contactul, la mine nu trece, am şi aia-n plămâni, mă înăbuş, m-astup.

Adevărul e c-a tras mai mult decât Doru cu pneumonia sau viroza, ce-o fi fost, rămăsese c-un astm. El, mai robust, nu i se degenera nervul, cum se întâmplă la omul obişnuit, avea ceva rezistent genetic, eu ştiu? Suferea, mai bine s-o vadă plecată, poate că-n Plumbuita sunt alte condiţii. O vede împachetând trei valize de lucruri, pentru că între timp adusese, mai completase, o femeie la orice vârstă are nevoie permanent de câte ceva, neavând niciodată cu ce să se-mbrace, iar când se trezeşte din nou izolat în casa pustie şi rece, distinsul domn Pop se simte moralmente tropăind ca un tăuraş bătrâior, dar pentru scurtă durată, căci se pomeneşte pe cap cu o amendă respingătoare din partea poliţiei sectoriale: incitare de tip impulsiv şi deranj popular. O primeşte poştal. Ce incitare, ce deranj am făcut?!

Acuma, pe bune, nu te-ar lua capul la o treabă ca asta?

— Aţi instigat la ieşire în stradă în mai multe cartiere.

— Pe mail!

— Pe mail.

— Şi-a ieşit cineva?

— Nu asta contează. E infracţional.

— Îmi umblaţi, adică, la mailuri? Poate mă ascultaţi şi la telefon!

— În limita legii. Şi incitaţi la blocarea instituţiilor abilitate, prin petiţionare exagerată.

— Contest amenda, vă reclam şi la Cotroceni, să nu spuneţi că nu v-am spus!

Vorbeşte cu Statele Unite ale României, unul pe faţă şi altul mai paralel, care tocmai trântesc receptorul. E un pachet de Dero, clăbuci. Nici nu poţi informa căuzaşii, că-i descurajezi. Amenda, jumătate din pensie; alergătură s-o verşi în 48 de ore, cât e *Vi*. Plăteşti, ce să faci, doar n-o să te judeci! Raspapizdelek…

Revolta-l sufocă. Îi telefonează lui Ceucă, dar nu-i pomeneşte despre asta nimic.

— Scrieţi, copii, scrieţi?

— Scriem, dar ne răspund la toţi odată şi rar. Am aflat nişte chestii de ce boli s-au încuibat în cartier, senzaţionale, dar vorbim altă dată, când ne vedem.

— Mă gândesc serios să scriem şi la Bruxelles. Dar bărbăteşte, potop de scrisori.

— Lăsaţi, nu la telefon, discutăm altă dată…

— Au şi ăia vreun comisar de la Mediu. Or să zică, ştii cum, nu la mine, n-am nicio cădere, dar dacă îi toponim, n-au ce face, sar în gât la ăştia de-aici să-i pună-n mişcare, i-am eninţă cu-nfrângimentul, nu se glumeşte.

— Şi cine traduce?

— Engleză, dragă… Cât îţi trebuie? Traduce şi Google, automat. Mobilizează-i pe toţi, ofensivă. Scurtu mai zice ceva?

— Domnu’ Vasile, n-o să mă credeţi, s-a ţinut de cuvânt. Am impresia că deocamdată nu mai miroase nimic. La matale cum e?

Parcă nu… De câteva zile nu-l mai mânca în urechi.

— Au adus aparatul. L-au instalat de luni în Chitila.

— Hai, lasă-mă!

— Da.

— Bravo, dragă… Şi e funcţional? Bravo lui! Totuşi, mie nu-mi place tipul. Nu-l cunosc, dar am, nu ştiu de ce, o reţinere.

— Să ştiţi că-i foarte informat. Şi-un informator foarte bun.

N-am ştiut… Ăla măsoară de câteva zile şi au habar numai ei? Ce crede Scurtu, ăla, c-am aflat natural? De unde să aflu, îmi vine prin poştă? Primesc doar amenzi. O ia fiecare alandala, aşa? Staţi cu Scurtu, dacă-i mai bun, staţi cu el, eu ce-am putut am făcut.

Asta mai lipsea, dar bine că în sfârşit se lucrează ceva. Treaba cu Scurtu îi strică şi ce-i mai rămăsese din zi. Toţi vor să simtă că-s şefi, îi mănâncă în fund.

A reuşit să-i atragă. Vrei lider, fii lider, mi se aia, nu deranjez!

— Ca să vezi cum e omul, după tot ce-am făcut…

— La ce puteai să te-aştepţi?

S-a dus s-o vadă pe Marieta şi din bun-simţ, şi pentru reţeta la mâncărica de mazăre. Marieta nu se simte perfect. Tuşea cu care plecase o chinuieşte mai rău, deşi în Plumbuita, deocamdată, aer curat, dar nu merge ceva, ajunsese să creadă că are totuşi ceva la plămâni şi n-au vrut să-i spună, o ţine deja de peste

O lună. Doru o găseşte ofilită şi lipsită de vlagă, se aşază pe pat lângă ea. Doamne, ce femeie fusese, o priveşte cu duioşie irepresibilă, reconstruind-o din amintiri, dar cast ca în toţi anii ăştia din urmă.

— Bun, să fie, dar să se vadă. A făcut rost, zice, de-o hardughie din aia de examinare la gaze, de la Glina, de undeva. Cum e aparatul pentru minciuni. Dar ce mă doare e că se lasă prostiţi, i-am învăţat să petiţioneze, n-au cap, le e lene, s-au dat lângă el.

— Dragă, nişte idioţi, nu mă mai uit nici la televizor.

Şi se ridică să închidă fereastra, ceva mai vioaie.

I se păru. Se întoarce la loc, păstrând expresia aceea reţinută pe care i-o cunoştea.

— Put, ceva? se nelinişteşte domnul Doru, prevenitor.

— Da, mai stai… face ea.

— Marieto, ştii ce mă miră? în cartierul ăla s-au tras generali, procurori, au pus banul şi s-au dat la aer curat. Pe strada Duioşiei e şi-un senator… De ce n-au putut să-i ia ăştia gâtul?

— Cui?

— La deputatul cu rampa… Că pot ce nu-ţi trece prin cap, stau înzgăibăraţi între ei, odată pun mâna pe telefon.

— Respectă legislaţia în vigoare.

— Ei, pe naiba! Cred c-au dat de ceva foarte tare.

— La ăla, la deputat?

— Mă tem că mai sus…

Şi se atinge cu palma pe umăr, folosind patru degete, *corp de armată*.

— Să ştii că!…

În clipa următoare trebuie să se răsucească spre uşă, căci se produc bubuieli. O disperată de pe palier:

— Te-ai închis înăuntru? Ai păţit ceva, doamna Mary, că miroase de-am crezut că Doamne fereşte?!

Domnul Pop se ridică respectuos în picioare. Marieta însă, înviorată subit, se propteşte cu ochiu-n vizor şi o scaldă pe aia în toate spumele care se cer în aceste ocazii. Scurt. Viaţa te-nvaţă. Viaţa-i privată. Ascultă la uşi? Fetiţa suavă care fusese e acum o femeie substanţială, cu reflexe de fermitate.

— Cred că i se pare că răspândesc… cutează bărbatul în şoaptă.

— Ei, i se pare…

Şi se ghemuieşte lângă el cu tandreţe. Ceea ce îl surprinde.

— Nu ziceai că eman nu ştiu ce?

— Lasă, tuşeşte puţin… Hai, dragă, un pic, să te-aud. Ai mai fost pe la Chiajna, s-antins?

— N-am mai fost, a plouat.

— Păi, du-te şi vezi, crezi că sună cineva la poliţie?

— Să n-aud de ăştia!… Te simţi mai bine puţin?

— Da, dar foarte puţin.

— M-aş duce la groapa ailaltă, la Glina.

— De ce?

— Zice că-i bine de văzut într-o viaţă. Sunt zilele Porţilor Deschise, au stat într-o vreme şi cu laboratorul de gaze pe ea.

— Nu mă scol eu la ora aia.

— Ei, ce oră!

— Nu ştiu, dacă mă scol, poate merg.

Se culcă devreme şi are din nou visul acela scârbos cu broscoiul. Dar poate pentru că mâncase seara plachie. Din când în când se trezea că-l visează, acum fierbea batracianul în oala-minune, ceva din cale afară de neplăcut, îi făcea cu ochiul din apa verzuie şi se deşteaptă cu gura uscată, sforăise probabil.

Nu poate adormi la loc imediat, are sentimentul că

visase de rău şi deschide televizorul să se buimăcească puţin. Ştirile de ieri; le dau reluate, una c-un vapor la Constanţa, nu-i prea atent, deja picoteşte, marea nu-i face bine, te umpli de negi. Se scoală pe la opt şi ceva, Marieta îi miorlăie la telefon c-ar vrea să mai lehăiască în aşternut, se dădea serialul şi se uita dintre perne, du-te singur, îmi spui după aia cum e. Hai, fată, e duminică… N-are nimic, du-te tu. Bine, dragă, cineva trebuie să alerge şi colo, şi colo. Ia să vedem, vă lăţiţi, ce potlogărie mai faceţi şi voi?

Da, clar, se extinsese masiv, se vedea de departe. Taluzarea trecuse deja peste câteva case, vreo opt, cu materiale recuperate până la os, buldozerul se izbeşte-n pereţi, iar cărămida şi tocăria sunt smulse de familii optimiste de cocălari cu roaba, *papucul*, căruţa, cu ce intrase fiecare în afacerea asta neaşteptată; par mulţumiţi, având reflexul acela al grabei şi instinctul că nimic nu durează prea mult; acum e pe luate, acuma se ia. N-ai zice că-s nemulţumiţi de praf sau miros, te-ai fi aşteptat să-i vezi legaţi la gură şi nas cu basmale, ca-n reportajele de la teve; nici vorbă! De altfel, nu prea miroase, adevărul cam ăsta-i, domnului Pop nu-i bâzâie nimic în urechi, vreun ţiuit sau altă alarmă, se aud în schimb albinuţe prin păpădiile colbuite din şanţ, în alte benzi de frecvenţă, sorb ce au ele acolo de supt, observă corcoduşe lipicioase căzute în drum şi zgâlţâitorii de zarzări din zonă care puseseră de-un grătar şi-o manea la gipan, domnule, tihna aceea care te-ndeamnă să laşi Bucureştiul, să vinzi la preţ mic şi să cumperi aici o parcelă de văzduh natural. Aproape ca dincolo, acasă, la rampa din vest; pantele şi culmea muntelui fac semne prietenoase, flutură din pungi şi ambalaje color de jos până-n slava unde se roteşte certăreţ un stol decorativ de zburătoare cu penaj îndoielnic, ciori probabil sau pescăruşi, neintimidate de şenilatele cu lamă în exerciţii de măiestrie. Zgomot, da, asta da, ardere internă, maşinile-s Diesel, se nivelează, se sapă, se adânceşte o prelungire nouă-nouţă şi desigur trebuincioasă. Turişti, autocare, grupuri, ghizi, Doru Pop

asudă pe-acolo şi el, lume ca la Târgul de Paşti, paznici amabili închiriaţi de la o firmă de securitate, nu mitocanii din Chiajna.

Chiar foarte amabili; atât: fără flashuri, dar măcar te previn ca la Ateneu, fără blitz, poţi cumpăra vederi de la ei cu groapa prinsă din unghiuri diverse, gen carte poştală. Activitatea e mai mult muzeală şi nimeni nu înţelege de unde începuse să pută aşa, dintr-odată, cu violenţă, la apariţia lui, însă el nu se preocupă, e deja ataşat unui grup din Orientul vecin, se explică în limba română pentru că mulţi ori studiaseră aici, ori abandonaseră ţara aceasta cândva, cum se-ntâmplă. Foarte interesaţi, iar ghida trudeşte ca relatarea să aibă şi-o parte stimulativă: iată, acest mamelon a fost ridicat pe locul unei vile *strehay culture*, cu tuiuri care în credinţa edilitară sunt aducătoare de şanse egale şi ajutoare sociale, sub ea descoperindu-se un sit medieval de pe vremea lui Pilsner, plasat pe un fundament geto-dacic de sud, civilizaţia de Dăbuleni, cu urme de castru roman.

Ce atrage atenţia sunt, la distanţă, case care preacurvesc învelite în bannere sumecate de vânt: „Acum”, „De vânzare”, disperate, în culori ce trebuie să le facă atracţioase, ca şi cum, fiind pe marginea gropii şi neputând s-o întindă, barem să sară în ochi. Se zbuciumă, împung ca la şcoală cu mâna din bancă, „eu, doamnă, eu!”, cum te uiţi pe direcţia în care zona se extinde odată cu rampa: „foarte ieftin, aş putea fi a ta, dă-te, frumosule, puţin mai aproape!” Nu-l deranjează nici cel mai mic pârâit în urechi, atunci de ce se ţin toţi de nas? Poate ceva foarte vag, pe lângă bazinele de levigaţie, neimportant. Ce naiba-i aici, ori e groapă, la un moment dat, ori nu e!

Primul gând – să-l sune pe Ceucă să-i dea vestea bună, deşi e aproape de prânz. Se pomeneşte c-o presiune-n vezică; în timp ce îl apelează, se uită după un spaţiu igienizat. Dom’le, ghici unde sunt… A? La rampă, la Glina. Complet diferit, merită de văzut, n-o rata! Am poze, vreau să ţi le prezint imediat. Cred c-o desfiinţează, deşi tot mai

sapă, dar nu se simte nimic, au deschis-o la public, e foarte frumos. Domnu' Vasile, clar că nu mai pute de-o săptămână, cât au avut aparatul acolo, v-am spus, l-au adus la noi, în spatele pieţei. Zău? Atunci, Scurtu – preşedinte! Trăiască! Lucru bine făcut. Nu, pe bune, fără mişţouri, s-a ţinut de cuvânt. Foarte bine, să fie primit, parcă azi nu mai puţea nici la noi. Eu ce spun? S-au dat la fund, au analizorul pe cap, au fost anunţaţi. Îmi tai ce vrei mata dacă nu sunt pe mână! Alo, băieţii, capul la fund, se bagă măsurătoare, câteva zile n-o să muriţi. Să vedeţi de luni ce începe, că scapă de el. Vorbeşti serios? Aici fac muzeu. Acolo, la Glina? Păi, nu-ţi zic, au turişti! Sapă ca să ascundă movila-n pământ. Voiam doar să ştii că asta se face, curat. Nu cred, sapă că aduc gunoi de la nemţi, e nevoie de loc. Şi cum, îl varsă deasupra, peste cel românesc? Da' unde?! Peste gunoiul nostru, nu se poate, e intolerabil! Ştii cu precizie? Am poze, vino să vezi, aşa o fi manageriatul german. Nu tot, nu-i bine să generalizăm; o parte din el… Nu vreau să-mi pun organele-n cap. Unde anume în spatele pieţei?

În timpul acesta, nu-şi poate dezlipi privirea de la excavaţia care se adânceşte, grederele lucrează perechi.

Resimte progresiv o stare neliniştită ce se manifestă împreună cu nevoia micţiunii. Se uită după un pom, un loc ce ar corespunde. Între timp, constată că-i trece.

— Ce face, întreabă la nimereală un paznic care se-ntâmplă să umble pe-acolo, de ce se sapă atât?

— Nu ştiu, e confidenţial.

A… Domnu' Ceucă, mai eşti acolo? auzi ce se întâmplă?… Şi întinde mâna cu telefonul înspre şantier. Aşa e, vine şi Glina peste oraş, din partea cealaltă. Te rog, mă strânge, hai să fim siguri, vreau să văd aparatul, te aştept în şosea. Acuma? Ne-am pus să mâncăm. Are ceva dacă e mai târziu? Te rog frumos, nu mă refuza, ajungi imediat. Mata ai maşină, nu-i circulaţie. Hai, că faci o jumătate de oră, dacă nu mă vezi, dai un bip, ar trebui să aibă, la naiba, şi grup sanitar. Hai, da? Că nu mă mai ţin…

Poze în incontinenţă, scoate şi el telefonul de câteva ori, furând cu privirea la macara şi la maşinile care scobesc ceva larg în solul istoric şi argilos unde se întrunise primul conclav mânat de ciobanul Morţun, între care şi Bucur. Prostata se pune când ţi-e lumea mai dragă, nu se văd nicăieri cabine din alea, ci numai şi numai ecologice, aşa că se informează tot de la omul în uniformă maro.

— Da, domnu', avem la gheretă, puteţi să serviţi, există şi apă, dar de Tuşnad decât, de ficat, aşa ni se dă, nu ştiu dacă nu vă deranjează mirosul, dă-i rece…

Ce deranj?! O ia din loc spre baracă şi se pomeneşte într-o încăpere cu televizor, unde partea bună a echipei de securitate se cască la un vapor, vasul de la Constanţa, dăduseră ştirea şi noaptea. Acum însă, pe cheu, e asaltat de-un grup de protestatari cu pancarte, genul verde – *Green Peace*: *hoţii*, *hoţii*! Toaleta, firesc, ocupată. Şi lucrul trist e că-n faţa uşii mai aşteaptă un pluton de nerăbdători.

— Băi, intră miros! se strâmbă unul cu mâna pe ciocănelul de ţuică. Trage uşa, că mă omori!

Tocmai ce apăruse şi Doru…

Au pahare de apă şi altele mai scunde, gen ţoi. Nou-intratul nu se miră, nu dă lămuriri, alţii cârmuiesc la stat prin trădare, cu dosare, cu delatori, el doar emană, ce-atâta, i se dă o cană, toarnă şi bea îndelung. O plăcere, minerală de la frigider, foarte bună: Tuşnad pentru organe.

— Suntem obligaţi să bem două kile.

— Foarte recomandabil. Staţi pe ştiri?

— A venit italianul, mânca-i-aş… Aduce de data asta în vrac.

— A, de asta urlă, săracii.

— Periculoase, reziduuri de la Europa, din alea ca lumea…

— Nu spune! Le îngroapă la noi?!

— Mă doare-n şpiţ, opinează cel de alături. Dă-mi spor de contaminare şi mă doare şi-n cur. Bei ceva mai *strong*? Hai, tataie, nu te mofturici.

Se poate spune că-i bine tratat. Bate stepul la coadă şi se pomeneşte că-i mai trece o dată. Încorporează două mici şi i se pare că venise maşina şi n-are de unde să-l ia, aşa că iese din birou cu un mare curaj, dar Ceucă nu se vede pe nicăieri. Mai aştept cinci minute. În cele din urmă, pune iar mâna pe telefon. Ce faci, dragă, te-ai împotmolit? Unde eşti? Am musafiri, un cumnat, m-am lăsat puţin pe verandă… Asta-i culmea, şi eu stau şi-aştept!? Mi-e foarte greu, domn Vasile… Hai, domnule, să fim siguri de maşinăria aia că funcţionează, cât faci pân-aici şi până la piaţă?! Pot să iau şi-un taxiu, nu-i problemă, dar dacă nu noi, cine, la un moment dat? Ai scris la Bruxelles? Eu am scris. Hai, puţină acţiune… Nu pot, domnu' Vasile, vă rog să mă înţelegeţi, mergeţi dumneavoastră decât. Cu sănătatea cum staţi? Am rămas cu o tuse. Îmi pare rău, asta e România… Hai, domnu' Ceucă, să fim vigilenţi, controlăm şi-am plecat. Vreau să v-arăt ce-am stocat în mobil, am crezut la-nceput că face muzeu.

Un alt biet om se apropie şi el de gheretă, împrăştiat, mânat de aceeaşi urgenţă, se aude berea clipocindu-i în duoden.

Cine să viziteze cocina aia? îl aude pe celălalt, de pe verandă, de unde era. Nu, domnu' Ceucă, nici nu ştiţi câte poziţii foto îşi fac, vai de mine! Cum se măreşte imaginea pe telefon, crăcănez din burice? Nu fiţi naiv, domn Vasile, mâine s-a terminat cu Porţile alea deschise, trei zile, atât, aduce patroana de la italieni, de la ruşi, de la UE. Şi de la turci, ascultă ce-ţi spun, e băgată cu turci. Înseamnă că guvernul admite!… Da. N-o să credeţi, dar da. E şi el pe felie. Hai, lasă-mă, probabil Cotroceniul nu-i informat. Greva foamei, să-nnebunesc, ne plângem la zidul de vest, la Ambasadord, denunţăm statul că nu e de drept! Eu zic să mai stăm… Nu-mi vine să cred ce respir. Hai, domnu' Ceucă, mergem sau nu? Băi, căpiez! Uite cum strică ăştia la case… Vrei o vilă, ceva? Dumneata n-ai vinde, ce-ai face, după ce-ai băgat ce-ai băgat? auzi, vii sau nu, mă duc singur, ce fac? Ne vedem în veceu. Singur, mai bine, şi-mi

povestiţi…

Da’ du-te şi-n mâne-ta! îi urează în gând şi pleacă împuns de presiunea ventrală. Toţi se dau la fund când e să facă ceva. Vede o femeie cu câteva pâini şi-şi aduce aminte că n-are acasă decât învechită, aşa că intră şi-şi ia, lăsând-o lată pe aia de la tarabă. îl apucă şi tuşea; când tuşeşte se întăreşte de cinci liniuţe, ca semnalul la celular. Vânzătoarea apucă să-i împingă franzela şi se prăvăleşte. E caldă şi-i rupe un colţ. În aceeaşi clipă, înţepătura abdominală.

Da’ nu mă mai duc nici eu, ce-oi fi, prostul vostru? Şi o ia înapoi, jupuind din pâine până ajunge un ciot de miez alb, avusese de schimbat un autobuz şi-un tramvai până-acasă.

Apare cu pita julită, ceva în el, în centrul de echilibru, atinge acum paroxismul, bagă cheia în broască… cine deschide pe dinăuntru? Marieta; sosise înainte de prânz, făcuse şi tocăniţă; îl ajunse un miros plăcut în urechi.

— Ei, poftim! se bine dispune când o vede că se lipeşte de el ca o elevă de internat şi-l amuşină urcată pe vârfuri. Dar şi stingherit, încearcă s-o îndepărteze pretextând că se gâdilă. Ce faci, Marieto, ce ai?… Stai că nu-s făcut nici duş, stai uşor. Am nevoie la baie.

— Ah, ai un miros de bandit, îmi ridică tensiunea!… Pe unde-ai umblat?

Observase şi altă dată că transferă spre ea un efect aţâţător, se activează, învie. Îi povesteşte în amănunt ce făcuse, cât de frumos e la Glina, se îndestulează cu mâncare gătită, desfac şi merlotul pe care-l adusese femeia şi e anunţat că sunase fiul Vasile de la Bayonne: vindeţi casa… Tatăl îngheaţă cu furculiţa-n clătită. Stai, dragă – îl sună îndărăt –, cum s-o vindem, ăsta-i timp de vândut?! E-n cădere, cartierul nu miroase prea bine, ar vinde toţi ca nebunii numai să fugă de-aici, preţurile au luat-o la vale. Mărit-o, că nu mai vin înapoi. Aşa umpluţi cu musulmani cum suntem, nu mai vin! Cum vrei tu, eu ţi-am

spus…

Asta le mai taie din plăcerea pură a revederii, cu toate că Marieta, pe canapea, la televizor, se împunge în el ca pisica, nu toarce cum face femeia la ţară în situaţiile astea, dar cu insistenţă, se poate prezuma că-n lipsa mirosului care-o înviorează zăcuse frustrată în Plumbuita.

— Hai, mămică, tuşeşte puţin…

— Ia uite, bre, şi la asta!

Exclamaţia e smulsă de tocmai ce se întâmplă pe micul ecran. Tot vasul italian de la mare, cel în contrapartidă cu aurul rechiziţionat de la daci. Cineva, o doamnă de afaceri, îi ceartă pe protestatari: Irma Seidl, se poate deduce, Irma Seidl, soţia din prima căsătorie, de altfel şi ultima.

— De ce să ţipam, zice ea într-o limbă română accentuată saxon, asta nu înţeleg?! Nu puteţ vorbi şi frumos? Suntem Barbari, ce suntem? Exista State la Oiropa care au depăşit Nivelul de Poluarea, tocmai ca să existe Progresul la toţi. România mai are de unde, n-a vrut se dezvolta industrial şi pe Ceauşescu aţ împuşcat violent. De ce să nu depozitam aici, dacă Nivelul de Poluarea e mica? Nu înţeleg de ce trebuie să strigam unii la alţi, dacă putem vorbi şi mai calm! Vrem tot Timpul să primim ceva de la Oiropa, trebuie să ne gândim şi ce oferim la Oiropa şi noi…

— Despre cadmiu, nimic; cum e vreo porcărie, ceva, apare ca măgarul din ceaţă. Hai, pe cât că-i băgată şi-n mizeria asta, cu turcii şi ruşii, să fiu nu ştiu cum!

— Dar cine e, o cunoşti?

— Vai de mine ce-o mai cunosc! Hai, nu te mai fă, că o ştii, ţiptăroaica. S-a băbit, nu mai seamănă cu aia din poză, bate în şaptezeci.

Marieta e neatentă la ce se-ntâmplă pe cheu, se lipeşte din nou, inspirând cu aviditate.

— Ia stai să le scriu ceva la Bruxelles!… se sustrage, pentru că se simte chemat de o voluptate particulară.

— Doru, săracu’, nimeni nu te-a iubit la cum meriţi.

— Aş vrea să petiţionez… Bestie trombonistă! strigă spre televizor. Stai cu ruşii tăi, dacă-ţi pute mâna românească de lucru, de-aici! Stai, Marieta, stai, dragă, suntem la o etate şi noi, de ce te înfigi? Stai puţin, am o nervozitate.

— Nu ştiţi pe cineva care ar vrea un apartament foarte bun? apelează în cele din urmă la vecinul crescător de puicuţe.

— Nu, şi eu vreau să vând! La cât îl lăsaţi?

— Şi matale? De ce? Te cârmeşte de nas?

— Eu?! Nu simt nimic, la mine-i… v-am spus.

— Înţeleg…

Ar vinde toţi de duhoare, nu îndură, nu se pot adapta, deşi organismul se scoate cu timpul, transferă, inhibă mucoasa nazală, poţi adulmeca foarte bine şi auricular. N-au fiziologic răbdare, aşteaptă un idiot potenţial să le pună în braţe o geantă cu bani şi să-i scape de tot. Toţi se uită după un fraier. Vine şi ziua când părăseşti şi casă, şi cotcodăceli, cu toate că nu-nţelegi nici în ceasul din urmă de unde vine necazul şi cum se trage spre tine gunoiul din Europa cu zece metri pe zi. Încerci să le spui, nu pricep; răceşti doar bucal. Şi pentru ce să le spui? Ăstuia care fură curent sau mârlanului de la etaj care nu declară la Fisc, ia mai lasă-mă naibii cu Danemarca şi cu saltelele tale! Daţi-vă dracu’! Nu-mi pierd eu timpul? Să nu vă mai văd!

Intră în casă şi-o găseşte pe Marieta ghemuită în patul lui, cu pijamaua bărbătească pe faţă, abandonată unui deliciu inspirator. Ei, poftim! Pare între somn şi visare vigilă, aspiră adânc, transportată. Desigur, femeia nu observă că o priveşte şi nici înduioşarea care îl tulbură nu-i e cunoscută. El, deşi la o frumoasă etate, simte îndemnul să se tragă alături şi se aşază într-un fel reţinut. Marieta tresare, se lasă cu capul pe umăru-i drept, până-l gâdilă cu părul vopsit de la tâmplă. O simte cum trage aroma adânc şi cum se opreşte-n apnee. Cât de dragă-i fusese pe vremuri – ei, vremuri, totdeauna i-a fost! Trece un timp, nu pare să mai respire, e chiar alarmant şi el se suceşte de

spate puţin, ce se-ntâmplă? Nimic, îşi revine, femeia oftează şi i se pare un reproş manierat felul în care rosteşte:

— Să ştii că nu eşti bun chiar tot timpul. Azi miroşi mult mai slab.

— Păi ce vrei să fac, nu-s maşină! E-n atmosferă ceva. Când e încărcată, mă-ncarc.

— Ţine de vânt, eu ţi-am spus, dar eşti refractar.

Urmează totuşi o seară frumoasă şi liniştită, întârzie pe terasă şi-şi aduc aminte de glume cu Odiosul & Sinistra, precum şi din alte tematici. Şi le schimbă pe rând, se bine dispun. Zarva de obor a politicii, chiar şi nesiguranţa excizării pensiei rămân rarefiate în aer. Pustiu peste tot, în jur e, probabil, pestilenţial, căci toată vecinătatea se prezintă cu ferestrele-n bernă şi ermetic închise, însă ei îi face foarte bine la piept, nu vrea decât să-l miroasă, iar el e surprins, în urechi, de un pârâit foarte slab. Atât cât să-i stârnească o tuse lejeră… E încălzit sufleteşte.

— Marieto, de ce nu-nveţi tu să petiţionezi?…

Ei, nu-ţi spun că-l plesneşte c-un telefon Garda de

Mediu, a doua zi, în sfârşit, o zi-două după aceea, că de ce defăimezi dumneata instituţii de stat? Da’ ce-am defăimat? De ce avansezi dumneata în spaţiul public lucruri dezonorante şi mincinoase, ştii că astea ţin de penal? Credeam că-mi ascultaţi telefonul decât, m-aţi spart şi la mail? Nu ne lăsaţi să lucrăm, am instalat laboratorul mobil, o cheltuială de la buget, nu s-au constatat depăşiri la emisii, gunoiul e un consorţiu german, nu se glumeşte cu lucruri din astea, totul funcţionează în limite UE. Băi, nu vă e ruşine puţin la obraz, pute ca naiba, am ceva la plămâni, faceţi import de zămârcă şi-mi spui mie de consorţiu german! N-o cunosc eu pe Seidl, aia, Irma, consorţiu, şpăgărie de stat, foarte proastă la aşternut! Controlează-ţi limbajul! Ce spaţiu public, am dat pe net la Bruxelles, nu fi nesimţit! Netu-i spaţiu public, mă pupi în cur, i se comunică de la GNM. Domnu’ ăsta-i singurul oraş de pe lume cu groapă internă, aş vrea să ştiu ce ocupaţii

aveţi! Dumneata defăimezi, din cauza la unii ca dumneata avem reputaţia de corupţia asta… şi celelalte, mă rog.

Închide şi sună după aia la Ceucă, dacă s-a pomenit, nu-ţi vine să crezi! Ăla un răspunde, deşi lasă lung, te-ai lipit de Scurtu şi tu…

Ia să vedem ce consorţiu aveţi… şi dă căutare pe Google. Da, uite-o, sigur, Irma Seidl, *Geschäftsführer*. Gheşeft? Ce vorbeşti?… Gheşeft se scrie, führer executiv se citeşte. Are şi-un filmuleţ din ăla, YouTube, în care îi dă cu Europa curată şi cu ţâşnitorile din Bucureşti, abolite de mult, odată cu dictatura, c-o să le repună-n funcţiune cu reclama apei de Tuşnad în maghiară/germană. La care, desigur, Primăria cu limba-n ureche la sponsor.

Hai, marş de-aici!…

Pe net nu dădeau aspectul actual, invaziv al movilei sau gropii, căci în materia asta, am spus, sunt situaţii când orice movilă devine o groapă prezentată rezumativ: instalaţii, aparatură, structuri, salopete, curăţel, dar ştii cum! s-o pupi, îţi venea să te urci în autobuz ca să-ţi faci un *selfie* cu ea.

— Uite şi tu ce curge aici, se dă Marieta un pas înapoi să se vadă jetul de la chiuvetă, ruginiu, mai mult mocirlit.

— Nu, nu, ăştia-s alţii. Apa-i dată la Franţa.

Ia să-i dau un apel…

Îl mănâncă s-o sune, are numărul în telefon, i-l trimisese atunci, cu scrisoarea, în Sanitari. Eu nu deranjez, de aia n-am apelat…

— Da’ cine sunteţi? i se răspunde într-o românească fără accent.

Oi fi greşit? se întreabă.

— Un prieten din tinereţe, sunt la rampă, aici, aş vrea s-o văd numai zece minute. Pop Doru…

— Da’ ce crezi mata, doamna preşedinte stă la groapă, are birou?

— Preşedinte? Ştiam că-i executiv…

— N-are biroul aici.

— N-are? Unde are?

— N-am de unde să ştiu.

— Puteţi să-i transmiteţi să mă sune când are timp? De la Doru.

— Doru? Nu ştiu dacă se poate.

Mă pupi, îl invită apelantul, după ce-i mulţumeşte.

„Pute în Bazilescu!!!” Atât, şi iscălitura. Nici nu trebuie altceva, l-au adus treptat la ideea că enunţul bun e concis, nuclear. Nimeni nu mai citeşte compuneri. *Pute în Bazilescu*!… Totul tinde către esenţă, chiar şi minimalismul, iar petiţionarul adevărat are ceva din natura avangardei. Le prezintă hârtia ca un salut de sabrer, în timp ce fiinţele de la registratura Gărzii de mediu nu mai găsesc ştampila ca să consemneze acest strigăt cetăţenesc, orbecăiesc prin sertare c-o mână şi cu foi de hârtie A4 mototolite pe faţă. Gem mişcător. Bărbatul din faţa lor, la o vârstă, nu se ştie de unde survine, dar răspândeşte ceva indicibil, răscolitor de viscere ca însăşi fraza menţionată-n memoriu. Se declanşează o greaţă compactă. Aşteaptă erect şi imperativ, nelăsând impresia unei intenţii de-a se extrage de-acolo cu tot cu duhul răzbunător, mai ales că-l sună în buzunar şi-şi scoate telefonul, preocupat. Tuşeşte ursuz de câteva ori. Doamnele, cu tot cu portar, se reped în toaleta cea mai apropiată, la „domni”, nu contează, părăsindu-l între documente curente şi documente de bază.

— Da… Am sunat mai devreme. Unde crezi că mă aflu?

Ceucă. Dăduse peste apelul ratat.

— La Gardă. Am trimis şi la Bruxelles chestia de care-am vorbit şi mă caută ăştia să-mi bag minţile-n cap. Ce părere ai? E posibil? Să-mi umble în mailuri?!

— Dom’le, fii mai atent…

Vede imediat că-l ia la pertu, lucru nou, dar mă rog…

— Da? Atent? De treaba cu amenda ţi-am spus? Cică n-au semnalat depăşiri la emisii, îmi pute mie în cap.

— Ţi-am zis că-s vorbiţi! Noi am primit ameninţări că

ne bagă în tribunal dacă mai răspândim calomnii despre damf; nu se verifică, zice, la aparatură: ciocu' mic, nu pute nimic!

— Care „noi”?

— Grupul. Noi. Domnul Scurtu.

— Şi eu de ce n-am primit?

— Eu ştiu? îţi spun, mi-e bine aşa, să nu fie mai rău, măcar să ieşim la consens.

Gata, dom'le… Şi închide. Băga-mi-aş picioarele-n consensul vostru, cu Scurtu cu tot, *pizdelek es raspapizdelek*, consens, Ion Iliescu, cu mine aţi terminat-o! Şi mitocan, pe deasupra, mă iei la derizor? Cine te crezi, retardatule, mâncător de consens?! Dacă mai suni, nu răspund!

Iese cu demnitate ca să permită şi personalului Gărzii să beneficieze de Mediu, conştient de ce avarii poate produce cu randamentul neaşteptat din ultima vreme. Surâde încrezător, încercând să memoreze numărul ştampilat şi data cu care s-a introdus în registru. Mai patrulează o vreme prin faţa intrării, sancţionând-o sub o formă întredeschisă; nu-i pot face nimic nici cei de la pază.

Când într-un târziu se face iar nevăzut, în urma lui persistă un produs volatil cu masa atomică mai mare decât Oxigenul 16, ca izotop. Ce forţă devastatoare! Ca un serviciu în tenis de 210 km pe oră, nimicitor, ca o factură la încălzire; mirosul nu-l deranjează, câteva zdupăituri în timpan, posedă ingenuu Codul duhorii, e asemenea gropii. Miros are unul care asudă, săracul, şi se sfieşte sau dă cu săpun, dacă n-are o idee mai bună; nu, dragă, ceva letal-biologic, distrugere-n masă. Îţi imaginezi, peste un an, peste doi, un corp de armată din ăştia!…

Drept care rechiziţionează un tramvai, golindu-l instantaneu; l-au descarcerat pe vatman la trei staţii consecutive. Mare formă, devastator; Marieta îl aştepta s-o aducă din Plumbuita, mai avea pân-acolo, aşa că ia un taxi pe care-l conduce singur în cele din urmă şi cu o mână de fier.

Puiul de baltă stă crăcănat în ibric, apa-i călduţă, privirea-i de batracian.

Nu vrea să intre în bloc, mult bun-simţ, se instalează în parcarea din spate, atent la ferestrele care se închid irascibil. În afară de una… Scumpiţa de ea, apare la geam inspirând cu nesaţ, fremătând cu năsucul. Cu cât drag îl priveşte!… Putoarea învie şi morţii. Îi face semne să urce, însă Doru declină, pentru că-l podidesc simultan şi tuşea, şi celularul. Crede că-i Ceucă, deşi abia se jurase c-o taie cu el, în sfârşit, să fim maleabili. Când colo…

— Hallo, Ich hätte gern Herrn Pop gesprochen.

O voce de cabinet, dar, înainte să-ntrebe ce vrea, se grăbeşte să dea din cap de câteva ori.

— Ja, ja…

— Einen Moment, bitte…

Şi glasul *ei*, după un răgaz de tăcere, felul acela răstit ca o scrâşneală de pilă pe nervi, imposibil să-l uiţi:

— *Hallo*, Doru?… Ce faci, Dorule? Tu mai trăieşti, draga?

— Ce să fac… Nu te-ai schimbat vocal. De unde suni?

— De unde sun, de la Augsburg!

— Te-am căutat la Groapă, aici.

— Ştiu, draga, au spus. Asta-i Numărul tău privat sau la *office*?

— Nu, nu, privat, o asigură Pop, cu inflexiunea potrivită atunci când faci cuiva o favoare.

— Mai, Dorule, Doruleţ, ce tineri am fost noi… Ia spune ceva!

— Groapa asta-i a ta, la Chiajna, aici?

— Nu total.

— Irma, dragă, miroase urât, nu-mi dau seama ce are.

— Ei, miroase urat, traiţ prea sensibil!… Tu ştii ce Gunoi exista la *Kosmos*, să cadă pe cap? Atunci, nu vorbi! Avem *Normen* oiropean, au testat *Spezialisten*. A ce vrei tu să miros o Rampa de la Gunoi? Stai vecin? De ce nu te muţ?

— E casa lui Vasilică…

— Mai, de ce nu suna la mine Băiatul ăsta, de ce-i puturos? Te rog să faci puţin Instrucţia, *gut*? Sunt foarte supărat pe Băiat.

— Vrea să vândă din cauza de la miros.

— Da? Are şi ceva Pamănt? Mă interesează Pamănt.

— Nu ştiu, poate are în Franţa.

— La România sunt interesat. Nu vreau foarte scump, dar vreau mult. Tu ce faci, ce Afacerea ai?

— Am ieşit la pensie.

— La pensia? Bravo! Şi nu faci nimic? E bine la România… Stai degeaba, de ce nu creşti nişte Urs?

— Ce urs?

— Urs şi Porcile, cum se cheamă, *wildschweinen*. Aveţi Legea buna, permite. Mistreţ. Urs, e bine, mulţi Vânători, *mit* cazare, plăcut, opt mii, zece mii Oiro, Urs se da foarte bun.

— Lasă, muşcă, strică recolta la oameni, umblă-n gunoi…

— Ce să spun! Mare Grădina aveţi… *Investition* foarte bun.

— Creşte tu, pe-acolo, şi-mi spui după aia cum e.

— La noi sperie *Touristen*. *Verboten*. Se puşca.

— Nu mai spune.

— Ai văzut? La ce *Tourismus* aveţi, Drumuri stricat, *Autobahn* prost, nimica!… Urs e *gut*, asculta, fa asta, te rog.

— N-avem păduri, le taie austriecii, unde să-i creşti?

— Laşă că nu vine Urs unde se taie Pădur, găseşte alt Loc.

Între timp, Marieta coboară intrigată-n parcare. Semne impaciente.

— Şi ce-ai de gând cu groapa, că vine peste oraş?!

— Eu ştiu când vine? Bucureşti trebuie *sistematisiert*, e bine modern. Am pus la Bulevard Robinet cu apa de Tuşnad, sănătos, ai văzut, ai băut?

— Habar n-am.

— Foarte rău. Foarte bun la Ficatul şi dacă Aer miros puţin. Foarte bun, du-te la Cişmigiu. Ascultă, Doru, draga… Occident a făcut Tehnologie şi Progres mondial, voi cu Turci. Dacă Tehnologie e bun, Tehnologie se face cu Poluarea, e bine să daţi la Oiropa ceva de ce-aţi căpătat. Poluare la voi este mic, începe se mai luat de la noi şi se puneţ la voi, asta este foarte corect. De ce tuşeşti aşa tare urât?

— Dragă, auzi, de ce veniţi peste gunoiul nostru, de ce? Americanii cum pot să se-abţină, ce-aveţi?

— Ştii ceva? Te rog foarte mult! Nu me spune de American.

— Măcar despăgubiţi cartierul ăla peste care daţi buzna?

— *Gut*, laşa, vorbim altă dată, mai calm. Aşa ai fost de când te cunosc, numai tu, numai tu, Egoist, gura mare. Spune la Vasile că vreau se vorbesc.

— Ziceai că ai nevoie de personal cu calificare, ne-am pregătit, nu mai ai?

— Asta faci, tu aştept? Unde se ştiu ca aştept? De ce n-ai dat Telefon, acuma me dai? Vezi cu Vasile, hai, pa, pa, pa, Doru, hai, pa!

Verifică furios celularul; îl închisese *korrekt*. Se abţine să invoce noţiunile care se prezintă totdeauna cu promptitudine furiei lui, atunci când se cer exprimate. Dar e răscolit, şi când e tulburat sau în tuse răspândeşte cu violenţă. Femeia de lângă el se activează subit.

— Cine-a fost? Cu cine vorbeai?

— Aia… Irma.

— Zău? De asta n-ai vrut să urci? vorbiţi de mult, ce vorbiţi?

— Ce vorbesc? M-a sunat! Era să-i închid?

— Cum să-i închizi, vai de mine!…

— Ne-a făcut tomberonul lor, nesimţita!

— Bine ţi-a făcut!

— Am vrut să ştiu ce-i cu groapa aia, ce are de gând.

— Nu mă interesează, dragă, vorbiţi, te-am întrebat

eu ceva?

— Ce-ai acolo? arată spre sacoşa din mâna ei.

— Carne din aia, de NATO. Am găsit peste drum. De patruzeci de ani, ştii de care, o prinzi foarte rar.

— Ce-ăla? Cum patruzeci de ani? Ai luat carne veche?

— Germană, normal c-am luat. Cumpără lumea, nu se găseşte.

— Sper că nu-mi bagi în casă mizeria asta!

— Ei, ce să spun…

— Cred că miroase, fă-i vânt!

— Congelată-beton, nu miroase nimic. Din când în când ajunge la termen şi-o primenesc în cazărmi; dacă ai noroc s-o găseşti…

— Nici nu vreau să mă uit!

— E foarte bună, de NATO, cărniţă! N-are e-uri, că pe-atunci nu erau. Nici prezervative, din astea, de mâncat, n-are fosfaţi, colesteroale, e curată-curată. Acolo, de greţoşi ce sunt, nu se cere.

— Puteam să întreb, eram cu aia în telefon.

— Şi eu de unde să ştiu cu cine erai? Dădea respectul din tine, credeam că vorbeşti c-o ministră, ceva.

— Zice c-a pus apă de Tuşnad la Cişmigiu.

— Este şi la Kogălniceanu, la ţâşnitoare, se poate lua şi acasă.

— Când ai băut?

— Zilele astea, şi ieri.

— Apă de Tuşnad la ţâşnitoare? Cum e?

— Cam chioară, amestecată. Era mai tare în primele zile.

— Da’ de când bei pe-acolo?

— N-ai văzut reclama? E gratis. Îmi face bine la piept.

Bărbatul se opreşte din tuse, rămas cu ochii la roata unei maşini, şi n-o mai ascultă decât periferic. E locuit de-o viziune. Intră răzbunător în dormitorul Irmei din Augsburg, pe care şi-l imaginează întunecat şi bordo. Lângă ea nu se vede bine cine mai e, dar femeia în

cămăşuţă de noapte cu batmani se zvârcoleşte în chinuri; duhoarea pe care-o aduce cu el e o schingiuire. Stă lângă pat, nemişcat, şi o priveşte hain cum expiră în *rallentando*.

În parcaj, Marieta încă îi reproşează ceva. Pe urmă, i se strecoară afectuoasă sub braţ, cu toată zăpuşeala care bălteşte. *Political coreciness*, o smerenie foarte răspândită-n cartier, face ca martorii rari să nu se mai mire. Îi ia din mână plasa cu pietroiul de carne şi pleacă îmbrăţişaţi, spre uşurarea celor cu vedere înspre parcare – câteodată un avantaj, câteodată nu prea –, pierzându-se pe direcţia Bucur-Obor.

Pe la 16 PM, au fost observaţi doi cetăţeni de vârsta a treia, pereche, bălăcindu-se într-o arteziană din zona Unirii. Păcat că Bucureştiul încins mirosea nepotrivit la ora aceea, chiar şi copiii şi cerşetorii care se zbenguiseră până atunci în lichid dispăruseră ca luaţi de taifun.

Mai târziu, către seară, mirosul persista şi în parcul Izvor, unde specialiştii britanici au remarcat o bătrână udăleoarcă care trăgea de un pensionar congener ca să-l apropie de mulţimea strânsă la rock. Pomii, îngălbeniţi. Şi cam scuturaţi. Nu-i încă toamnă, totuşi domnul în etate manifestă refuz; de ce? este întrebat prin translator. De *Großzügigkeit*, din mărinimie, e răspunsul lui în germană, avea pe limbă cuvântul englez, dar clănţănea, nu reuşea să-l pornească.

Stă pe terasă şi priveşte-n bucătărie, la ea, cum reuşeşte să dezgheţe cu binişorul roca nemţească, căci cu toată căldura şi drumul până acasă abia se muiase sumar, era tun ca mamuţii dezgropaţi din permafrostul Siberiei, de parcă poporul german şi cel sas o păstraseră special pentru noi, când vom merita într-o zi. Fără chimicale, nevătămată, criogenie dintr-o existenţă anterioară, salubră. De altfel, adusă într-o stare de agregare mai moale, devenea atractivă, femeia avusese dreptate, fibra se făcea rozosină, muşchiuleţ, mirosea a pulpiţă. Puţin ulei bun, un praf de sare, piper, sosuleţ şi la cuptoraş…

Când naiba s-a ajuns în starea curentă?! Se uită la

mânuţele ei pătate de la ficat, amintindu-i degeţelele mângâioase de-atunci, inelul subţirel de metal albicios, unde l-ai rătăcit? îmi plăcea, cum se poate, cum te face mormanul, gunoiul de ani s-o vezi dragă de la un timp, cu pielea creponată pe coate şi faţa aspră, mâhnită, când fusese o sprintenuţă şi se lipea cald de tine, ca în parcare, acolo, şi erai neatent, te grăbeai, erai pripit s-o vezi lepădând de pe ea. Se poate oare recâştiga atât de târziu ce-ţi era la-ndemână atunci, aşteptând prosteşte să vezi abia când vederea te lasă? Mărunţea fin mărarul…

Cinează afară şi se privesc într-un fel.

— De ce nu tuşeşti?…

Friptura de vită străveche li se pare tandră, suculentă şi plăcută cu vin, aşa cum şi carnea lor se face corespunzătoare în clipa aceea, venind de departe, prin anii pierduţi. Îşi aduc aminte de câte ceva. E o tăcere în jur, de parcă rămăseseră singuri în tot Bucureştiul, vecinii se ascunseseră-n case dintr-un motiv sortit a rămâne obscur. O iubeşte, e neîndoios, ar vrea s-o vadă că radiază de bucurie, ce-ar fi să dăm o fugă la mare?

— Ai înnebunit? face doamna. E plin de *coli* din ăia.

— Hai, lasă-mă!

— Au spus la televizor. S-avem grijă să nu luăm apă-n gură. Şi dacă luăm, să nu înghiţim. Omul face în mare. Marea e stătătoare.

— Vorbeşti serios? Asta-i bună!

— Doi lei veceul… Nu mai bine îşi ia un porumb, doi covrigi?

Ceva se tulbură iar.

— Marieto, le-am băgat morcov mare, îi simt că încep să se teamă când mă arăt. Păcat că sunt singur, omul e laş, dar hârtia nu se compară, le-am spus, ia număr de intrare la registratură, are efecte care se văd pe termen mediu sau lung, totu-i să pui presiune, presiune.

— N-am fost eu lângă tine, atunci, cine-a fost? mormăie biruită de somn.

— Presiune fără milă şi petiţionare! S-au tras lângă

Scurtu, ai văzut ce-a ieşit.

— Scurtu?

— Are – un X_5…

Încep să caşte pe rând.

Dimineaţa, la cafeluţă, îi vine greu să se-abţină, până la urmă îi reaminteşte, cât e ea în stare de prevenitor:

— Să ştii că ai momente când e mai slab şi se simte… suntem la o vârstă, ar trebui să-ţi încarci bateria.

Da? De ce nu vorbeşti?… E într-o formă mulţumitoare, o ia şi pătrund în autobuz; ceilalţi concetăţeni prind durerea de cap şi se-nghesuie să coboare la prima.

— N-ai vrut să mă duci şi pe mine la Glina, am auzit că-i foarte frumos…

— Păi n-am tras de tine?

— Puteai să insişti.

— Lasă că-i mai aproape aici.

Pe la 11, patrulează deja împreună la Chiajna. Nu chiar la Chiajna, cu vreo 2 km mai încoace, spre centru: atât se lăţise. Rampa e mai lărgită ca data trecută, muşcase câţiva kilometri către oraş, în timp ce plescăitul din urechi dăduse într-un sunet continuu, cam pe la o mie de hertzi, ca ăla când te sună maşina că dai cu marşarieru-n ceva, iar casele din perimetru, care implorau a fi comercializate urgent, luaseră deja şocu-n piept şi se căscau violate în tăblărie, cu geamurile şi uşile scormonite de întuneric, fără burlane şi cărămidă. Cedaseră, nu putură fugi. Prin curţi, mobilier aruncat, cazane, tot ce nu se putuse lua. Bannerele cu anunţul presant al vânzării se mutaseră ceva mai departe, la alte construcţii nefericite, fluturând în descurajare. Şi un zbârnâit ucigaş, ziceai că-ţi ia carnea de pe sistemul osos; gredere, macarale, tractoare, buldozere, poezia muncii, de parcă te-ar fi băgat la Canal. Putoarea nu se mai pune… Domnule, cădea frunza din pom, asfixie! O jale! Utilaje, şantier, se simţeau investitorul german şi organizarea; nu bagă nimeni degeaba, toţi vor să scoată rapid. Îţi dădeai seama de pe

trotuar, afacerile mari se fac cu injecţii de capital, aici era vorba de catralioane de para, nu ne jucăm, deputatul e de faţadă, dar şi când te gândeşti că varsă la greu jegul ăla pe tine, de pe mare, de pe continent, băi, ce-i aia? aia nu-i o cale ferată, basculantele alea bară la bară de unde apar? Pe ăştia nu-i străbate nimic, vor să ne-mpută, atât?! Alo, daţi-vă naibii, ce face statul de drept, s-a culcat? Cum îi lăsaţi, nesimţiţilor, ce şpăgi le luaţi? Case vandalizate! Alea nu-s şi ele cu rolul la Fisc, nu le jupoaie cu taxe, bagă, bre, pieptu-n faţă, stai de-a băţul, propteşte-te ca măgaru-n copite, arată-ţi dantura dacă eşti Primul Domn, unde eşti? Nu admite!

Bombăne, şi-n timpul acesta pe cer muşcă ceva supersonic, dar nu e nimeni atent. Domnul Pop rămâne posac, cu privirea pe-o pungă mocirlită şi aninată în şanţ de rostopasca uscată, deşi nici n-o vede. În închipuire, fixează nemilos ţiptăroaica înghesuită într-un colţ de bucătărie, doborâtă, cerşind îndurare şi oferind desfătări decrepite ca recunoştinţă.

— V-aţi vărsat peste noi… îi impută reprezentării ei cam neclare şi-i bate obrazul.

Continuă s-o sufoce încetişor, emanând cu temporizare, înălţând şi din coate, poziţionat cu subsioara spre ea, letal, gaz cu ţintă personalizată, un fel de ciclon, *Zyklon B*, grad înalt de toxicitate. Irma se tăvăleşte scuturată în spasme. Doru rânjeşte, la ce te gândeşti? o aude şi pe cealaltă, drăceşte, alături. Marieta se simte perfect, inspiră cu nesaţ şi-şi administrează selfiuri cu celularul.

Domnule, se-ntâmplă însă ceva alarmant. Dacă eşti la curent cu fizionomia urbană, ei bine, se strâmbase sau e în schimbare. În primul rând, pomii, vegetaţia, vreau să spun, ofilită, sărăcită ca-n parcul Izvor, deşi până-n august mai e. Căldură, ce-i drept, temperaturi, dar nici chiar aşa! Frunză scorţoasă, din aia, fărâmicioasă, maro, de parcă se abătuse suflarea unei omizi marţiene peste oraşul bolnav de plămâni. Locuinţe abandonate nu numai pe traseul Gropii

care înainta, peste tot, dezechilibru imobiliar, vorbesc foarte serios, clădiri, câte una, câte trei la un loc, mai au puţin şi arată ca-n Bosnia, Kabul şi Moşul, bate vântul prin apartamente, nici perdele nu mai există. Au dat cu suflul, ce le-au făcut? Da’ se poate, domnule, o treabă ca asta?! Marieto, mă ia cu frig, am lăsat casa singură, ia hai până în Sanitari…

Ştii cum e când te-nghimpă o presimţire. Se aştepta. Se vedea chiar de la distanţă. Pe măsură ce se apropia de imobil, geamurile se ferecau, ceea ce însemna două lucruri: că anumiţi vecini se întorseseră la domiciliu, dar şi că el însuşi putea fi adulmecat de la o depărtare prudentă. Nu erau stricăciuni foarte mari, acolo unde există viaţă, recte câţiva locatari, nu se intră în devalizare totală. Ce realizează cu prioritate? Că-i lipseşte o fereastră de la sufragerie. Cu totul. Şi uşa de la intrare în bloc. Atât. Bine, şi vitrina de la Pâine, de la parter, dar fiinţează măcar, spartă doar în partea de sus. Deasupra, la celelalte etaje… în limite civilizate, mai puţin grilajul de fier vechi al unui balcon. Şantierul, cum ştie toată lumea că arată un şantier pe termen nelimitat: mort, neumblat, uşi pocnite totdeauna de vânt, veşnic fâlfâie câte ceva.

Urcă în grabă, fără să se mai uite dacă liftul e tot acolo. Partenera gâfâie-n spate. La apartament, uşa închisă, cum o lăsase. Bun. Înăuntru, cam răscolit, cineva intrase pe fereastra de la faţadă şi plecase până la urmă cu ea, neavând altceva ce să care. Lipsesc şi două perechi de pantofi. Marieta bagă capul în dormitor; orice culcuş cu destinaţia asta trezeşte totuşi câteva amintiri. Cioburi de la veioze. Se privesc în tăcere, neştiind dacă trebuie să-şi reproşeze c-au neglijat să dea mai des şi pe-aici. Se iau în braţe, îi tuşeşte înduioşat, până la mâncărici în urechi. De la vecini pătrunde curând un geamăt înăbuşit în prosoape, ceva cu *uăh*… cauză necunoscută, nu le vine să se mişte din loc. Îi sună-n borsetă. Cine să fie, se miră, Marieta-i aici, cu Ceucă nu mai am conversaţii, cine să mă mai sune? De la 64 de ani plăteşti cartela degeaba, poate-i iarăşi

vreun poliţai. Nu, Vasilică din Franţa…

— Ce faci?

— Ce să fac…

— Tată, ai pus casa aia-n vânzare?

— Am pus-o. Îi atârn şi-un anunţ.

— Hai, mă, tată, mă…

— Nu-i un moment imobiliar foarte bun.

— Dom’le, mi-e frică. Am văzut Bucureştiul pe Google, din satelit, şi m-au trecut toate alea, ce faceţi acolo, v-aţi delăsat, arată ca la Beirut, mi-e frică să nu mi-o distrugă.

— Ne organizăm, stai cuminte. Te caută Irma.

— Ştiu. Tu eşti bine, cum eşti? Ceva nou?

— Mai bine, mai bine.

— Reînnoieşte, naibii, anunţul, să nu ne trezim că… Doamne fereşte, am băgat o valiză de bani.

Nu mă deranjează putoarea, vă rog să puţiţi! Nu stau la discuţii, trânteşte decis domnul Pop un gând camuflat. Marieta-i plecată să ia de mâncare la două staţii de-acolo, magazinul din apropiere dispăruse şi el. La întoarcere, vine cu vestea că melteanul de la etaj, saltelistul în serviciul unei ţări scandinave, fusese retras sau dezertase pe neaşteptate, apartamentul e gol.

— De unde ştii? tresare bătrânul şi simte deodată un dor nespus pentru ăla.

— Mi-a zis doamna Nela. Şi ăsta cu găinile lui, nu mai are, au început să-i moară, cocoşul a rămas incapabil şi a sfârşit într-un borş.

Abia acum observă, după ce-şi roteşte privirea peste cartier. Nu e ca-n centru deocamdată, vandalizări, nu ştiu ce, dar semne de părăsire, dacă eşti mai atent, se văd peste tot. Deşi omul închide ca lumea când pleacă, trage perdeaua, nu lasă aşa. Degeaba, în principal la geamuri, cu asta începi; se află că vecinul a încărcat dispărând peste noapte şi atacă la sticlă cu cărămida. Se spune c-ar fi o plăcere la fel de răscolitoare ca aceea într-un Audi tunat, când pui, tată, maneaua la aparat ca să-i faci la plombe pe

fraieri, să bucuri poporul cu refrene nemuritoare, colecţia de mare băiat. Huruie ceva rău pe sus şi întinde gâtlejul. Abia în starea aceasta de concentrare devine elicopterul asurzitor, dar dacă te faci că nu-l vezi se suportă, n-ai treabă. Pe alocuri dispăruse şi draperia de la ferestre. De ce? se interoghează domnul Doru cu sinceritate. Nimeni nu vrea să reziste, nu vrea chestii obositoare, alege migrarea. Unde-s artele marţiale proprii poporului nostru şi în număr de trei: fuga în codru, otrăvirea de puţ şi incendierea recoltei? A te mai pierde-n păduri, ca „băietul”, devine nepractic din motive absolut evidente; la munte se poartă chelia, iar tot ce-a fost potabil în sol e deja optimizat cu nitraţi şi fosfaţi, cine mai foloseşte cucuta?! Cât despre pământ, se propune pârloaga cu toată francheţea, preţul corect, diluiesc şi cu neamţul, şi cu turcul, fără discriminări.

A doua zi, întâi ouţul de dimineaţă, apoi se schimbă de lenjerie, ia o cămaşă cu gulerul uşor răsucit, neputând s-o dezveţe pe Marieta de a le stivui în dulap după ce le întinde cu fierul, când mult mai simplu e pe umeraş, câte cinci, câte opt. Potriveşte la asta o cravată maro şi costumul. Aici nu există ezitări sau ceva, costumul e de fapt unul singur, dar la domnii în vârstă apare frecvent o problemă: stofa se mâhneşte dacă o porţi foarte rar, se lasă, ori poate umerii li se micesc, pentru că atârnă haina pe ei ca un şal şi mirosea din aia de molii. Mă rog, nu mirosul ar fi supărarea, însă cu trupul nu se poate face prea mult, chiar dacă-l îndrepţi tinereşte.

Pe la 10, doi seniori eleganţi – la Mediu, la minister. Portarul îi recunoaşte de la distanţă şi-şi trage guma pe cap de la o mască din aia chinezească, de plastic. Nu-i atinge, din cauza democraţiei, însă face din mâini spre ieşire, ca în curtea de păsări. Ce faci, nu-mi permiţi? Aşteptaţi afară, vă rog, nu-i deschis, avem inventar, mai târziu, vine răspunsul înfundat de sub bot.

Au de aşteptat vreo oră jumate, nu e cum şi-au închipuit, cred că selecţionează bugetarii pe anduranţă,

căci înăuntru e o mişcare de rezistenţă. Oricum, nu se dezlipesc de-acolo, din poartă, deşi Marieta le are cu genunchiul la dreptul.

— Totu-i să-ţi facă şi bucurie, fetiţă; petiţionarea fără plăcere te uzează moral.

— Ar trebui, face ea, să umblăm şi noi cât încă se poate. Poate prin Europa, pe undeva. Mi-e drag să ne băgăm unde-i aglomerat...

Nu peste mult, cei din birouri dau buzna la geamuri, trântesc, se-nchid la fiecare etaj. Paza a ferecat şi intrarea. Nu-i nimic, îşi spune luptaşul şi continuă să pută intens, dar continuu. După un timp, două ore cel mult, se izbeşte o fereastră la patru şi un individ se atârnă ca să verse de sus. Nu reuşeşte prea mult, dar încearcă măcar şi icneşte jalnic de câteva ori. Pe urmă şi alţii, ca peştii-n minciog, crezând că dacă trag o măsură de aer rezolvă ceva. Larmă, turbulenţă, apare şi maşina ministerială s-o ia pe ministră, căci pute ca statul ocult. Cei cu rânduiala pedestră – zăpăceală pe scări; uşa care se-nvârte, mă rog, rotativă, se îndoapă cu lume, se înţepeneşte şi câţiva la parter sar ca broasca din oală. Nici în exterior nu e bine pentru moment…

Domnul cu cravată maro şi costum fleşcăit, răbdător ca destinul, îngăduie cu privirea fixată înspre pantofi. Irma cade din minister cu poşeta gen paraşută, horcăind după o urmă de oxigen şi blestemându-şi copiii, pe Vasile adică, ceea ce-l enervează şi-l face să sporească ce degaja, prin rafale de tuse. O aşteaptă să se terciuiască pe trotuar ca să-i facă poze cu telefonul.

— La ce te gândeşti? aude, într-un târziu, lângă el.

Şi mina suspicioasă a Marietei… Cred că bănuieşte mai mult decât lăsase impresia până atunci. Nu-i de subestimat.

— Poţi tuşi un pic şi spre mine?

Posibil ca cei care încă se zvârcolesc în clădire să fie cu batista la gură şi cu mâna pe telefon, urlând la Garda de Mediu să facă ceva, să curme putoarea potrivit

competenţei. La noi nu miroase, se disculpă persoana din partea cealaltă.

Deocamdată… Se bifează consecutiv. Costumul curgător şi bătrânul distins se prezintă la Registratură cu o foaie absolut albă, imaculată, pe care obţin ştampilă de intrare în evidenţă, cu rugămintea plurală de a ieşi din incintă. Se opreşte la rigolă cu Marieta, amabil, şi stau până ce ultima vietate se aruncă horcăind în lumea de-afară. Portarul, doar, în serviciu, obligat de jurământul profesional; de urmărit cum se zbuciumă ca un muscoi în borcan. Timp în care Irma cerşeşte pietate, iar Marieta ar dori să fie tuşită, dar se abţine. Şi trece un Q7 lăsând în urmă un iz de manea suferindă.

— Mai tuşeşte puţin…

Ajung rupţi acasă. A doua zi, înregistrează o solicitare la Sănătate, cerând eliberarea unui studiu privind maladiile pendinte de noxele Gropii, dar pe bune, fără note clasificate. Aveau să observe că nu există statistici privind. Astfel sunt nevoiţi să rămână pe-acolo vreo câteva ore, mâncând îngheţată până se coşcovesc pereţii clădirii. Nu se îndepărtează decât în momentul când în biroul directorial năvălesc pompierii de ISU şi scot cu targa pe cineva. Avem pompieri foarte buni, m-aş face pompier, îşi spune orice tânăr în faţa primei opţiuni.

— Programul de azi? întreabă Marieta peste o lună. Par istoviţi, împăcaţi, domnul Pop îi tuşeşte afectuos.

— O rotim de la capăt: Poliţia şi Preşedinţia.

Graţie acestui efort, Bucureştiul începe să pută în mod distructiv, deşi lumea credulă socoteşte că mirosul vine de la răsărit, unde se ridică de asemenea şi Glina; trecuse de Berceni şi de pasarelă…

Se are-n vedere, desigur, şi perimetrul Palatului prezidenţial, dar m-abţin, nu divulg, nu am voie, e clasificat… Pe surse, s-au semnalat anumite evenimente. Serviciul de Pază e depăşit.

— La ce te gândeşti? ciripeşte Marieta din obişnuinţă şi iar destuşită. Tuşeşte-mi puţin…

— Nu te da bătută, nu mai au mult. Fără registratură nu există progres.

Se mai avea în program un imobil lătăreţ de pe Splai, prin faţa căruia curge tulburel râul Dreptăţii, nesecat niciodată în afară de joi. De onorat ar mai fi fost şi Leul din deal, cel ce micţionează incontinent izvorul Concordiei, făcând deja evident că nu pute, dragă, nimic, presiuni politice, alea, nu poţi să-i bruschezi, investitoru-i foarte strategic şi foarte german, acuma ce vrei? asta nu se face aşa, există obligaţii de UE, suntem o ţară şi noi, cot la cot, cine crezi că-şi permite să... nu? Ce pute, unde? Au cercetat şi specialiştii britanici.

Consecutiv, Primul Domn fu găsit într-o zi pe cornişa blocului-turn de lângă Circul de Stat şi nimeni nu-l mai putu ademeni să coboare, nici Protocolul, cu frica de apă cu tot; ploua foarte drastic, clocit, a moare de varză, din fericire mai chimic, ceva. Surprinzător e că cita cu intermitenţe din Newton, deşi nu deprinsese nemţeasca în şcoală. Mişunau negociatori pe trotuar ca păduchii, încercând să-l abordeze oarecum rezonabil, însă omul, ca bunul german, simula a fi muezin, se credea în moscheea la care tânjise în primul mandat, strigând într-o ţeavă de aerisire c-ar fi de fapt o ficţiune şi n-are guvern, instituţii, mai bine cu turcii şi ruşii sau cu Sfântul Imperiu German. Aplica la conductă şi-o ingera exigent, în timp ce tubul se depunea în el pectoral şi solemn, ca un melesteu. Un lucru bine-nghiţit. La ambasade aţi întrebat dacă-i voie? Fiţi slugoşi, uzaţi de prestanţă, pe din dos, pe din dos! Gaşcă de infractori! Vreau să citesc un dosar. De ce mă doare sublingual? Daţi-mi o clanţă s-o onorez. Atâta vă spun, dacă nu se prezintă Ambasadordul ca să facă *ordnung* în ţară, mă arunc iar în mase! La naiba, sunteţi un teritoriu penal, nu pute nimica, dezinformări, nu exist, mă vrea toată lumea, pretind să mai prind o tură, popor!

Cuprins

Aşteptând un agent principal.5
Boabele unei păstăi.35

Cele mai tâmpite momente… 49
Pe întuneric, cu ochii la ceas.63
Vrabia… 69
Cu ferestrele bine închise.87

Fiction Ltd

au apărut:

Vartan Arachelian, *La capătul nopţii*
Doina Jela, Villa Margareta
Nora luga, Lebăda cu două intrări
Nicolae Strâmbeanu, Vineri seara într-o vale cu lupi
Radu Cosaşu, Viaţa ficţiunii după o revoluţie
Dan Lungu, Fetiţa care se juca de-a Dumnezeu
George Bălăiţă, *învoiala* Ioan T. Morar, Sărbătoarea Corturilor
Ion Vianu, Arhiva trădării şi a mâniei
Petru Cimpoeşu, Christina Domestica şi Vânătorii de suflete Ovidiu Verdeş, Muzici şi faze
Gheorghe Săsărman, Adevărata cronică a morţii lui Yeşua Ha-Nozri Bogdan Suceavă, Republica Varujan Vosganian, Copiii războiului Marius Oprea, Turma păstorului mut Doina Ruşti, Mâţa Vinerii Simona Antonescu, Hanul lui Manuc Ligia Ruscu, O căutare
Lucian Dan Teodorovici, Cel care cheamă câinii Marius Oprea, Neasemuita istorie a Imperiului Român de Răsărit
Radu Ţuculescu, Măcelăria Kennedy
Ana Maria Sandu, *Pereţi subţiri*
Florin Iaru, *Sânii verzi*
Liviu Ioan Stoiciu, *Transfer*
Viorica Răduţă, *Oraşul închis*
Filip Florian, *Toate bufniţele* (ediţia a III-a)
Nicolae Strâmbeanu, *Evanghelia după Araña* Daniel Vighi, *Mort în Patagonia* Emil Iordache, *Pârtia*
Ion Vianu, Amor intellectualis. Romanul unei educaţii (ediţia a III-a)
Doina Ruşti, *Logodnica*
Marta Petreu, Supa de la miezul nopţii

Simona Popescu, *Exuvii* (ediţia a VII-a)
Eugen Uricaru, *Permafrost*
Liliana Corobea, *Capătul drumului*
Dan Stanca, *Detonarea*
Matei Vişniec, Ultimele zile ale Occidentului
Varujan Vosganian, Statuia comandorului
Doina Jela, Efectul fluturelui
Gellu Naum, *Zenobia*
Octavian Paler, Viaţa pe un peron
Adrian A lui Gheorghe, Zugzwang sau Strada cu o singură ieşire
Mircea Daneliuc, Cele mai tâmpite momente în pregătire:
Alexandru Ecovoiu, *Ambitus*
Bogdan Suceavă, Avalon. Secretele emigranţilor fericiţi
Dan Lungu, *Pâlpâiri*
Ovidiu Pecican, Lumea care n-a fost www.*polirom.ro*

Redactor: Vasilica Turculeţ Lector: Mădălina Ghiu Coperta: Radu Răileanu Tehnoredactor: Constantin Mihăescu
Bun de tipar: septembrie 2018. Apărut: 2018 Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 P.O. BOX 266 700506, Iaşi, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;
(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: officepolirom.ro Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, al. B3A, sc. 1, el. 1, sector 4, 040031, O.P. 53 Tel.: (021) 313 – 89.78; E-mail: office. bucureştipolirom.ro
Tiparul executat la S.C. Tipo-Lidana S.R.L., Calea Unirii, nr. 35, Suceava Tel. 0230/517.518; Fax: 0330/401.062 E-mail: officetipolidana.ro; www.tipolidana.ro
Contravaloarea timbrului literar se depune în contul Uniunii Scriitorilor din România Nr. R044RNCB5101000001710001 BCR UNIREA